Анастасия НОВИХ

СЄН СЄЙ

III

Изконният от Шамбала

Анастасия Нових
СЄН СЄЙ
III

АНАСТАСИЯ НОВИХ

СЕНСЕЙ - III

ИЗБОРНИЯТ ОТ ШАМБАЛА

трета редакция

"Лотос"
Киев

Н 73 **Нових А**. – Сенсей III. Изконният от Шамбала. – К.: ЛОТОС, 2007

ISBN 978-966-96863-4-3

Всички събития и персонажи са измислени от автора. Каквито и да е съвпадения на имена или професии на персонажите с реалните имена на живи или починали хора, както и каквито и да било събития са абсолютно случайни и непреднамерени.

Човек се стреми **към Светлината. Чистата Светлина съхранява** в себе си **Изначалното**, това, **от** което е била сътворена. Защото той е Излъчващият Светлината - бликаща от **Източника**. Но често човек възприема Отразената светлина за Източника. Ослепен от нея той жадува за Истината, без да разбира, че това е само нейно отражение, и само **Окото** на постигналия истината **е способно да прозре** смисъла.

Книгата е написана по записки от личния дневник на бившата десетокласничка, отразяващи събитията от лятото на 1991 година.

©Анастасия Нових, 2007
Превод и редакция; Вита, 2015

Пролог

Тъмнината обгръщаше Съществото от всички страни. И само гласът му и отблясъците на огнените пламъци създаваха илюзия за неговото присъствие.

Всеки със страх очаква тъмата,
И края на света гадае нощ и ден,
Но дяволът роден е заедно с тях в мрака,
На чувствата и мислите, където Бог беше пленен.

Кога в тъмниците вратите са залостени,
Този, който вижда мрака, светлината забравя,
Дори духът му в дуела със неверието,
С тъмата слял се, забраната избира.

Тежки мисли всичко мигом изтриват,
Превръщат се в прах зърната в цъфтящата нива
Мракът рисува идеални кумири,
Тайнството вечно на древните знания скрива.

Този, който с душата своя всесилна,
Лъч вътрешен вижда и мрака изгаря,
Той вечност намира във вяра единна,
Към светове недостъпни вратите отваря.

Ръката Божия тайното чертае,
Това, което от погледа било е скрито.
Единствено звука сакрален, който знае,
Великата Му сила ще разкрие.

Знак тайнствен времето пронизва,
И хода му стремителен той ускорява.
Последният шанс е даден като дар на човека
Защото съдията е в света е и края му вещае.

Душата ликува, воля в нея искри,
Запален е факелът от нетленната свещ.
Светлина й бе дадена в Свободата родена,
В съдбите на столетията пронизващи лъчи.

Колко невероятен е този свят, всеки негов миг е така непредсказуем, всяка стъпка в него – е стъпка в неизвестността, тъй като не знаеш какво ще последва след нея. Можеш да мечтаеш, да градиш планове за своето бъдеще, но животът неусетно ще внесе своите корекции, искаш или не. Все едно участваш в някаква игра с многобройни изпитания. Успееш ли да преминеш през всички препятствия – ще получиш своята мечта. Но изниква следния въпрос: струва ли тази мечта всички несгоди и лишения? Въпросът е: за какво именно си мечтал?

Колкото и да е странно, все едно по някакъв неведом закон, при мнозина се повтаря една и съща беда: ако човешката мечта е на нивото на битието, то минавайки цяла редица от изпитания до заветната цел, човек някак си не получава удовлетворение след като се е сбъднала. Нещо повече, с времето тя се изпразва от съдържание. А силите за реализацията й са изразходвани, и най-хубавите години са си заминали. Тогава човек изпада в униние, а после отново хвърля всички усилия за достигането на следващата си цел от битието и пак повтаря едни и същи грешки. И тази пуста игра продължава до самата му смърт, където го чака печален край: изгубил всичко каквото е имал, останал без жизнени сили, всичко наоколо му напомня за едни и същи глупави грешки, само че вече извършвани от други хора. И в края на краищата пристига

кокалестата старица – Смъртта и досущ като крупие в казино с усмивка произнася: „Извини ме приятел, но днес не е твоят ден“. А най-изумителното е, че в този момент всички мислят единствено за себе си: защо горкият аз съм такъв неудачник? И дори не предполага нещастния – човечец, че е само една песъчинка от милиарди такива, които – благодарение на своите глупави мечти са попаднали по същия начин в глобалната система на лъжата, чиято реклама гласи: „Живял като всички, умрял като всички“.

Но в живота има и други заобиколни пътища на тази всепоглъщаща паст на битието, чийто пътеводител са духовните цели. Това не означава, че даденият път ще бъде лесен и комфортен. По скоро обратното: едни неравности и дупки, постоянни проверки и изпитания на твоето желание за достигане на единствената заветна мечта – да достигнеш Бога като зряло създание. Пътят е труден. Но ако се съсредоточиш върху своята вътрешна вяра и ден след ден я каливаш, тогава се случва чудото: преодоляването на трудностите се превръща в увлекателно пътешествие, неприятностите – в предупредителни знаци за опасностите по пътя на живота, неочакваните срещи и събития – в указатели на вярната посока на движение. И се оказва, че всичко е било толкова лесно! Необходимо е единствено да не се поддаваш на глупавите мечти на битието и да не свиваш по техните широки пътища, водещи към капана на глобалната лъжа.

В такъв жизнен път, колкото и да е странно, по правилата на някакъв неведом закон у хората, стремящи се с всички сили към духовното, се повтаря една и съща история: преминавайки с чест и достойнство през своя живот, запазвайки своята любов към Бога през всички трудности на битието, те придобиват неведома божествена сила, душевно удовлетворение и духовен покой. Не им е страшен Живота, не им е страшна Смъртта. Тъй като Живота за тях – е само временно пристанище за Душата, а Смъртта – Порта към живота вечен в света на Бога. Смисълът е, че духовните хора не само вярват, а знаят, че истинният духовен свят съществува. А тези, които се успокояват с мислите за битието, намирайки

се в системата на лъжата, дори не могат да повярват в това, тъй като не само не виждат зад булото на битието истинската реалност, но дори не могат да осъзнаят ценността на своя собствен живот. Всъщност на всеки в този живот ще му бъде дадено неговото: който каквото избира, това и получава.

* * *

Събудихме се някъде по пладне. Слънцето стоеше доволно високо. Небето бе чисто, а морето спокойно. След вчерашната буря бреговата ивица изглеждаше потресаващо. Удивително, но тази част от сушата, на която вчера се стовари бурята изглеждаше не само идеално чиста, но и някак си обновена. А граничещата с нея част от плажа подобно на извиваща се черна ивица бе затрупана с водорасли, всевъзможни отломки и боклуци на човешката цивилизация. Все едно морето си бе направило шега с хората, заривайки остатъка от сушата с техните си отпадъци. Да, морето умее да се грижи за себе си и своите крайбрежни простори. Една мощна буря – и такъв ред и превъзходна чистота!

Сушата, която не бе пострадала от водата, представляваше жалко подобие на плаж, в това число и мястото, където се намираше нашият палатков лагер. Но този хаос в сравнение с вчерашните събития бе просто едно нищо. Не стига че моят организъм беше излязъл от ритъма на нормалния сън и бодърстване, намирайки се в абсолютно разнебитено състояние, подобно кола след авария, а на това отгоре мислите като неспирен поток ме заливаха, извиквайки след себе си мощни емоции от вчерашните демонстрации и разкази на Сенсей. Освен това всички тези впечатления на фона на общата телесна отпадналост бяха толкова ярки, все едно събитията се бяха случили току-що, сякаш изобщо не ги е имало тези часове сън, делящи ни от поразителната реалност на Сенсей.

Очевиден бе фактът, че не бях единствената, намираща се под въздействието на вчерашните впечатления, тъй като първото, което започваха да си говорят момчетата след „сутрешната“ разходка – бяха впечатленията от вчерашните

събития. В този каламбур от различни впечатления ние се захванахме да въвеждаме ред в нашия лагер, предварително на две на три, залъгвайки своите стомаси със суха храна. Работа имаше за целия китайски народ, но – благодарение на дружните ни усилия и под ръководството на Сенсей – работата спореше. По-големите се захванаха с укрепването на палатките и привеждането на колите в надлежен вид. Останалите – с почистването на боклуците от територията на лагера, прането и простирането на дрехите, пострадали от вчерашната буря. След опъването на въжетата на палатките ние така ги накичихме със своите дрехи, че лагера заприлича на циганski катун.

Народът „жужеше“ като рояк пчели. Тук-там се чуваха разговори за чутото и видяното вчера от Сенсей. Покрай моите действия по почистването на лагера аз имах възможността да чуя впечатленията от вечерта, ту на едни ту на други такива групички.

– Не, просто не може да бъде каква сила притежават мислите! – разсъждаваше Костик, почиствайки заедно с нас заринатата с боклуци брегова ивица.

– Да, Сенсей вчера ни показа висше майсторство! – Възкликна Андрей.

– Аха! – Кимна Руслан. – Как беше... Седяхме, седяхме и бабам, връхлетя ни такава буря! Вече си мислех, че настъпва краят на света! Подгизнах до кости.

Андрей се усмихна.

– Ама че си егоист, човек може да си помисли, че само ти едничък си се измокрил така, а другите останали сухи.

– Не, аз просто така, в общ смисъл го казах – побърза да се оправдае Руслан.

– И изобщо какво представляват нашите подгизнали неща в сравнение с такива, такива... – Юра вдъхновено се опитваше да изрази своите чувства, но така и не успяваше да подбере подходящите думи.

Костик, почиствайки своя участък, повдигна едно сухо клонче и го опита на вкус. Но тутакси, изкривявайки своята физиономия, го изплю.

– Бялх, каква гадост! – произнесе той и го хвърли на камарата с боклуци, проговаряйки: – И как Сенсей успя да направи горчивия пелин сладък?

Поглеждайки неговото изражение, Андрей се разсмя и весело проговори:

– Трябваше да опиташ, когато ти предлагаха, а не да се правиш на интересен.

Костик игнорира коментара на своя приятел и озадачено се опита да достигне до същността.

– Не мога да разбера. Може да ми се е сторило, че е сладък?

– Да бе! – иронично възнегодува Андрей. – И на мен ми се стори, на другарите също им се стори. Извинявай, но все още съм способен да отлича захарта от лютия пипер.

– Да, но как успя да го направи? – никак не можеше да се успокои Костик, очевидно колебаейки се между своето неверие и факта, че вчера лично видя и опита от пелина.

– Как, как? – подразни го със своята интонация Андрей – какво си се залепил за мен като мокро листо? Ей го Сенсей, отиди го попитай.

Андрей понесе поредната порция боклуци към тръстиката и когато се върна, Костик изказа друга своя „гениална догадка“.

– Може пък това да е била масова хипноза?

– Да бе, разбирам, нас може да ни е хипнотизирал, а морето!? – Андрей със замах разби на пух и прах поредната му теория.

– Да, морето ги умее тези неща, – видимо дочувайки последните думи, произнесе Руслан, хвърляйки насъбрания боклук на общата камара.

Всички се усмихнахме, а Андрей бодро проговори:

– Изобщо мога да отбележа, че много ни провървя с такъв учител като Сенсей. За една нощ успяхме да научим и видим толкова много неща, колкото не бихме могли за цял живот!

– Е, да предположим, че не сме научили толкова много, колкото видяхме, – поправи го Костик. – Аз така и не разбрах как успя да направи всичко това.

– Ама че „философ“! Да, с твоята глава може единствено да се чукат философски камъни, – присмя се Андрей. – Нищо, не го взимай толкова навътре, когато пораснеш ще разбереш.

– Ще си помисля, а ти вдяна ли нещо? – не му остана длъжен Костик.

– Теоретично – да. Остава само да го усвоя практически, – засмя се Андрей.

– Не, не, на Андрей все още не трябва да му се доверява практиката, – весело заявил Руслан. – Че той ни е един такъв: да активира процеса – да, ще успее, а да го спре, едва ли.

Всички се засмяхме. Завършвайки своята работа се запътих да помогна на Татяна. Тя с усмивка почистваше около палатките, които Женя и Стас укрепваха. Очаквано, разговорът на двамата протичаше в същия дух, но те разговаряха тихо, стараейки се да не привличат излишно внимание.

– ... Не ми говори, като си спомня за тази буря и започва да ме тресе, – смутено говореше Женя на Стас, опъвайки поредното въже на палатката. – Колко време Сенсей държеше канчето с вода? Минута?! А какъв катаклизъм ни връхлетя! Да си призная честно, вече си мислех, че всички сме пътници. Дори с родителите успях мислено да се сбогувам.

– Не си единственият успял да се сбогува с тях, – отвърна Стас.

– Това вече не са шегички. Това е сериозна сила... Знаеш ли, чак сега осъзнах колко сериозно е всичко това, за което ни разказва Сенсей, както и на какво се опитва да ни научи. Представяш ли си колко голяма отговорност е да притежаваш тези знания?

– Не ми говори, попаднат ли в лоши ръце...

– Ако попаднат в ръцете иди-дойди, само да не е в лоша глава, – отговори Женя. – Главата е причината за всички беди. Тъкмо затова е толкова важно да се работи сериозно над нея, да се почисти всичкият боклук, който се намира в нея. Че върти се, не върти – и влязла пакостна мисъл.

– Точно така, колкото и да се пазиш все отнякъде ще се намуши някоя неканена гостенка.

– Това означава, че към такива знания трябва да се под-

хожда изключително отговорно. Духовната работа е много по-важна от нашия дребен битов живот.

Женя замълча, забивайки в пясъка колчето с намотаната на него връв. А след това погледна замислено към морето и проговори:

– Днес изобщо не съм спал. През цялото време пред очите ми стоеше тази вълна. Ако Сенсей тогава не бе я спрял, представяш ли си, тук нищо нямаше да остане.

– Абсолютно вярно, – печално кимна Стас. – Осъзнавайки всичко това ми става лошо.

– Ех, – тежко въздъхна Женя и заедно със Стас се насочиха към другата палатка.

Ние с Татяна, увлечени в почистването, незабелязано се приближихме към колите, около които се намираха Сенсей, Николай Андреевич, Володя и Виктор. Четиримата се опитваха да приведат в прилежен вид волгата на Николай Андреевич, правейки нещо по двигателя.

– Андреич, никак не мога да разбера как успя да я запалиш през нощта? – със смях попита Володя.

На което Николай Андреевич отговори с усмивка:

– За да си спасиш кожата, не само това ще запалиш...

Мъжете се засмяха. Когато смеха утихна, Володя проговори:

– Да, незабравима нощ си изкарахме.

– Толкова впечатлени! – съгласи се с него Николай Андреевич.

Сенсей запали цигара, а Виктор, възползвайки се от момента на всеобщата пауза, побърза да сподели със Сенсей своите мисли.

– Така и не успях да мигна. Постоянно си мислех. Как е възможно, намирайки се покрай такъв Светец, покрай самия Агапит, хората с такъв размах да подменят неговото Учение с този битовизъм, – Виктор с презрение се огледа настрани и произнесе – с този бардак?! Та нали всичко това е временно! Само един миг! Това е все едно да размениш мигновената наслада с вечен глад. Главата ми изобщо не го побира... и как хората могат да паднат толкова низко, така да подменят све-

та на Бога с тази илюзия на битието?

– Какво искаш, – някак тъжно, с усмивка произнесе Сенсей. – Хората си остават хора. Те подлагат на съмнение дори самото съществуване на Бога, а ти говориш за вечността. Тъкмо затова избират това, което самите те виждат, а не това, което чувстват в своята душа. Това са хора... В течение на деня те могат да сменят мнението си три пъти, а ти ми говориш за някакъв техен глобален избор. Избират живот като на всички останали, подобно на песъчинки в потока: на която страна ги повлече, на там се и носят...

В този миг се чу силен вик от брега. Там, под смеха на събралите се, Стас преследваше Женя, държейки същото това канче, с което вечерта той ходеше да взима морска вода. Момъкът тичаше след своя приятел и със смях викаше:

– Та нали това е твоето любимо канче!

На което Женя отвърна:

– Махни това нещо от мен! Алергичен съм към това канче. Махни го ти казах! Че ще ти го натикам в едно тъмно място!

Сенсей се усмихна, гледайки тази картинка, изгаси недопушената цигара и отново се скри под капака. Веднага след това към него се присъединиха и останалите мъже. Аз започнах да се ослушвам за техния разговор с надеждата да чуя продължението на предишния разговор. Но изпод капака се носеха само едни технически термини, отнасящи се към предполагаемия проблем на колата. Разбирайки, че продължение няма да има, моята особа отново се разтвори в домакинските дейности.

Малко по-късно всички дружно се хванахме да приготвяме обяд. Нашата млада групичка – Андрей, Костик, Славик, Татяна и аз бяхме назначени да чистим картофи. Николай Андреевич заедно със Сенсей продължиха да се занимават с колата. А останалите – Женя, Стас, Виктор, Юра, Руслан, оглавявани от нашата барета Володя – се отправиха за дърва, а заедно с това да потърсят и надуваемата лодка, която снощи, очевидно бе отлетяла заедно с ураганния вятър.

Чистенето на картофи от петима души си е забавна задача. Тези, на които това видимо не се получаваше, поради

отсъствието на ежедневна практика, а пък очевидно и не им се чистеше много, започнаха да губят своя ентусиазъм. От друга страна никой не искаше да пада по лице в „калта“ пред своите приятели, отказвайки се от задачата. Тъкмо за това компромисът се криеше в хумора.

Всичко започна от нашия Костик. Неслучайно прякорът му беше Философ. В началото той честно и добросъвестно се опитваше да бели картофите, при това избирайки най-големите. Но на третия картоф ентусиазмът му секна. Упорството бе заменено с апатия и изучаване на най-уродливите картофени екземпляри. И тук Философа получи вдъхновение. Подобно на изкусен майстор, започна да изрязва със своето ножче от картофите цели образи, а ние умело ги довършвахме в нашето въображение. Така се появиха „Венера Таврическа“, „едноокият пират“, който благодарение на допълнителната обработка стана и „еднокрак с дървена протеза“, „Ужасния“ във вид на космически пришелец. А после работата стигна и до портрета на Андрей на старини. В отговор на което Андрей изряза от един картоф приблизителната физиономия на Костик – такава, каквато според него ще заприлича в близко бъдеще ако не престане да се занася. Но това мотивира Костик още повече и той трескаво започна да извайва портрет на всеки един от присъстващите. При това на Андрей с неговия „скулптурен портрет“ му провървя. Следващите си „шедьоври – портрети“ Костя красноречиво свърза било то с нашите минали или бъдещи животи. При това подбираше такива уроди, че едва не бе засипан с картофени обелки. И ако не беше минаващия наблизо Николай Андреевич, Костик еднозначно щеше да заприлича на изрязаното от Андрей произведение.

– Ей ги нашите! – усмихна се Николай Андреевич, гледайки на търкалящите се покрай Костя картофени обелки. – Чистихте, чистихте и отново превръщате плажа в сметище?!

– Не берете грижа, ей сегичка ще почистим, – отговори вместо всички Татяна.

– Ясно, разчистване на сметки в тесен мащаб, – забеляза психотерапевтът.

– Не, просто профилактични мероприятия, – с усмивка отговори Андрей.

– Профилактични мероприятия, – усмихвайки се го подразни Костик. – Как успя да намериш такива умни думи в твоята глава?

За което към Костя полетя още една шепа обелки. Костик със смях се опита да се извърти и вече обръщайки се към Николай Андреевич заяви: – Досущ като Нострадамус им разказах цялата истина за тяхното бъдеще. А те замерят пророка с картофени обелки!

– Нищо, Костя, – вдъхна му кураж Николай Андреевич, Нострадамус е преживял къде по-страшни неща.

– Да, гонения – съдбата на Великите! – с патос произнесе Костик.

– Ти не завиждай на Великите, – задяна го Андрей. – Ние и така ще те гоним.

Всички отново се разсмяхме и продължихме своето отговорно дело. Малко след това пристигнаха и по-големите момчета. За щастие, надуваемата лодка бе намерена, вярно с липсващи две възглавници, но това не бе беда. Но положението със сухите дърва беше по-сложно. След вчерашната буря нямаше почти нищо сухо.

– Да, с толкова дърва дори и една супа няма да можем да сварим, – продължи Виктор, гледайки на жалката купчинка пред него. – Жалко, нашият газов котлон също предаде богу дух...

– Ще ни се наложи да купим нов, – с хумор проговори Женя. – Тъй като огънят едва ли ще гори дълго.

– А небелени картофи останаха ли? – попита Виктор кимвайки към кофата с обелените.

– Да, останаха – отговорих, поглеждайки към торбата.

– Добре, дайте да ги заровим в пясъка под огъня. Ако супата не успее да се свари, то поне с тях ще се получи нещо.

Така и решихме. Да си призная, никой от нас не се терзаеше особено от липсата на топла храна. Вчерашните покупки и попълването на хранителните запаси даваха възможност да пропуснем топлата храна, за която най-много настоява-

ше Николай Андреевич, очевидно с грижа за нашето здраве. Ние запалихме огъня, предварително заравяйки под него непочистените картофи и започнахме да готвим супа, губейки надежда с такива запаси от дърва да приготвим от картофите второ блюдо.

По време на този комичен и продължителен процес, когато до нашата супа стояха дежурни Костик и Татяна, някой от момчетата забеляза бяла красива яхта, която грациозно плаваше успоредно на брега, относително не далече от нас. Всички захвърлихме своите дребни ангажименти и се насъбрахме на брега да разглеждаме това белоснежно чудо на фона на синьото небе и тъмните морски води. Само Сенсей и Николай Андреевич увлечено продължаваха да се занимават с „Волгата“.

– На някой доста му е провървяло, – със завист проговори Руслан. – Хората си плават на яхти.

– Кой ти пречи и ти да си плаваш? – сви рамене старшият семпай Виктор. – Ето я там надуваемата лодка, отивай и плавай.

– Ти пък, едното е лодка, а другото е яхта! – разтегнато произнесе Руслан, все едно се наслаждаваше на самата дума „яхта“.

– Да, на такава и аз не бих възразил да поплувам, – неочаквано се съгласи с него Женя.

– Красавица! – произнесе Стас.

Скръстил ръце на гърдите, Костик също не пропусна да изкаже своето мнение:

– Аз такава яхта даже и по телевизията не съм виждал.

Володя с подозрение поглеждайки в тази посока, каза:

– Много странно и откъде се взе по нашите земи?

– Сигурно някакъв патриот, новоизлюпен руски богаташ си почива, – отговори с насмешка Женя.

– Какъв ти новоизлюпен руски?! – с хумор проговори Володя. – Съдейки по яхтата, като минимум шейх, притежаващ нефтодобивни компании.

– Да, – въздъхна Виктор. – Ние едва ли ще видим такъв живот. А ако стигнем такова ниво няма да е за дълго. Добре,

погледахме, стига толкова. Защо да се тормозим с недостижими мечти? Така или иначе след десет минути хоризонтът отново ще бъде чист, а небето ясно.

Но тъкмо започнахме да се разотиваме, както ни посъветва Виктор и яхтата се спря, право пред лагера. Това отново привлече нашите любопитни погледи към нея. Хората на яхтата започнаха да се суетят. Явно по левия борд бе спусната лодка във водата, тъй като след няколко минути зад яхтата се появи не по-малко красива, необикновена лодка, с ръчно резбовани бордове и гребла, очевидно изработена по някакъв античен модел. В нея се намираха шест човека, единият от които бе облечен в бял костюм с белоснежна шапка на главата. Всички, с изключение на него седяха, а той стоеше прав, гледайки към приближаващия бряг. Когато лодката се приближи малко по-близо, успяхме да разгледаме по-подробно нейните пътници.

На носа на лодката седеше обърнат с гърба към нас мъж, облечен в черни дрехи и тънка смешна плитка на полуобръснатата си глава. Той седеше все едно бе мумия, без да се обръща или мърда, все едно изобщо не го интересуваше какво се случва на брега. В центъра на лодката седяха четирима матроса – гребци облечени в бели парадни униформи със сини кантове. А в края й стоеше изправеният мъж в луксозен костюм, съдейки по всичко – собственикът на яхтата. Неговите дрехи подчертаваха атлетическото му телосложение. Бялата шапка беше леко наклонена напред и скриваше очите му в своята тайнствена сянка. Главата му лекичко бе наклонена на една страна. Сакото – фриволно разкопчано. Ръцете – в джобовете на панталона. Мъжът стоеше устойчиво в лодката, без грам притеснение, че може да полети зад борда при някое нейно по-рязко поклащане.

Ние с удивление наблюдавахме произтичащото, без да разбираме какво става. Единствен Володя прецени адекватно обстановката и произнесе:

– Тука нещо не е наред. Трябва да извикаме Сенсей.

Когато Сенсей заедно с Николай Андреевич се приближиха, лодката вече се намираше близо до брега.

– Сенсей, кой може да е това? – попита с нескрито любопитство Стас, огласяйки въпроса, който си задаваха всички.

– Ние нали сме един вид на гости, – с печална и едновременно загадъчна нотка отговори Сенсей, избърсвайки изцапаните си ръце в някакъв парцал.

За разлика от нас, Сенсей изобщо не бе учуден от тази визита и както ми се стори се отнесе към това събитие с безразличие, все едно подобни разкошни яхти идваха при нас всеки ден.

– Как така на гости? – оцъкли се Женя.

– На територията на резервата? – опита се да уточни въпроса Николай Андреевич.

– Нещо подобно, – произнесе Сенсей, внимателно поглеждайки ту приближаващата лодка, ту към почистването на своите ръце.

– Да, този резерват само на хартия се води резерват! Гледай колко „диваци“ и техните палатки подминахме в началото на ивицата, – възрази Виктор, който специализираше юридическо право. – На кого е нужна тази пясъчна ивица в наше време? Кой ще седне да я охранява и да харчи пари за нейната охрана?

– И това е вярно, – съгласи се с него Володя. – И дори някой да бе купил тази ивица, нима щеше да я обикаля с такава луксозна яхта? Не, това със сигурност не е проверка.

– Кой знае, – сви рамене Сенсей.

– Нали ви казвам, това е някакъв новоизлюпен руски! – отново напомни своята теория Женя, гледайки към стоящия в лодката мъж.

– И какво му е нужно в нашето диво място, сред такива аборигени като нас? – удивен попита Костик. – Ако имах такава яхта определено щях да се спирам само на известните курорти.

– Та нали при нас е екзотика! – с усмивка произнесе Андрей.

Аз се огледах и си помислих: „Абсолютно вярно, екзотиката у нас е впечатляваща“. Не стига че наоколо е пълен хаос след стихията, на това отгоре целият лагер е накичен с на-

шите топли дрешки, точно като приют за бездомни.

– Наистина, какво търсят тук? – не издържа дори Юра.

– Какво, какво... Бензинът им е свършил, – както винаги пошегува се Женя. – Виждаш ли как целеустремено гребат.

Всички се засмяхме.

– Да, душата ни е широка и щедра, – усмихна се Николай Андреевич. – Купуваме яхти, щедро ги поливаме, а на сутринта и за бензин пари нямаме.

– Това си е точно така, – кимна Володя, смеейки се заедно с всички.

Когато лодката опря в дъното, двама от матросите скочиха във водата и я изтеглиха на брега. Пътниците излязоха.

Въпреки нашите очаквания, мъжът в белия костюм, без предисловия и продължително представяне на своята особа, се запъти към нас. Възрастта му беше видимо около четиридесетте. Среден на ръст със симпатичен външен вид. Чертите на неговото мъжествено и в същото време обаятелно лице, може да се каже бяха идеално правилни. Белият костюм, очевидно шит по поръчка, му стоеше безупречно и прекрасно хармонираше с тена на лицето и ръцете му. На средния пръст на дясната ръка блестеше масивен златен пръстен с огромен продълговат червен рубин, украсен от страни със сини камъни. Заедно със своята увереност и спокойствие, външният вид на непознатия излъчваше някакво невидимо превъзходство. Още отдалече се усети изключително приятният аромат, явно от неговия мъжки парфюм.

От лявата му страна, на не голяма дистанция, като някаква сянка вървеше със ситни крачки невисок мъж в черно китайско кимоно. Той очевидно беше с източен произход, приличащ най-много на китаец или монголец. Очите му бяха тесни, а челото широко. Половината от главата му, заедно с темето беше прецизно обръсната и лъскаше като полирана. Останалите от двете страни и тила смолисточерни коси бяха прилежно сплетени в плитка. На лицето, подобно на печат стоеше приветлива усмивка, а очите бяха студени и лишени от всякакви чувства. Мъжът, за разлика от своя бос, се придвижваше безшумно с крадлива походка, стъпвайки по

горещия пясък с босите си крака.

Приближавайки се по-близо и зървайки Сенсей, собственикът на яхтата се усмихна широко. Усмивката му беше очарователна и предразполагаща. За наше удивление той се приближи първо към Сенсей и се поздрави с него все едно бяха стари познати, на този загадъчен мелодичен език, който много приличаше на птича песен. Сенсей също му отговори нещо със своята дежурна усмивка и двамата се здрависаха. Забелязах, че той не бе особено щастлив от срещата си с гостенина. Помислих си, че това е свързано с някакви неприятни новини, прозвучали на неразбираемия за нас език. По някакъв интуитивен начин обаче усетих неловкото напрежение, витаещо наоколо, независимо, че двамата говореха с широки усмивки на лицата си.

Разменяйки по няколко непонятни изречения, гостенинът неочаквано за нас заговори на руски език, при това без ни най-малък акцент.

– Както винаги не си сам. Нима младежта все още се интересува от Изтока? – проговори той с усмивка, оглеждайки нашата компания дали с насмешка или просто изучавайки ни.

– Сам виждаш, – отговори Сенсей.

Чужденецът се усмихна.

– Това бе вчера. Днес модните тенденции се диктуват от Запада.

– За всеки е различно.

– Между другото, това не е толкова важно, – и след кратка пауза, неканеният гост театрално добави: – Помня, че всяка мода в тази страна се преживява доста драматично.

– Именно.

Мъжът отново хвърли бегъл поглед върху нашата група, леко задържайки погледа си върху Татяна и мен.

– Хайде, запознай ме с твоите приятели.

– И как да те представя? – многозначително усмихвайки се попита Сенсей.

– Да, абсолютно си прав, – оживено кимна той и отново се усмихна широко. – Моята титла в днешни дни звучи много

дълго. За това ще пропуснем официалностите и дългите предисловия. Както се казва, Краткостта е сестра на Таланта...

И в този момент съвършено неочаквано протегна ръка към мен и се представи:

– Ариман. Може и просто Арик!

От страх леко се отдръпнах.

– Настя, – с дрезгав, абсолютно неестествен за мен глас проговорих аз, както се казва, сбърках в този отговорен момент.

А по-нататък се получи следната комична ситуация. По навик стиснах здраво неговата ръка, опитвайки се едновременно с това да прикрия появилата се от уплахата треска в тялото. Мъжът в това време се опита да поднесе ръката ми към неговите устни и да я целуне. Но очевидно моята съпротива не бе очаквана от него и той изпадна в недоумение. Найнакрая успя здраво да хване ръката ми и да приложи към нея своите устни. Проявата на подобна галантност тотално ме изкара от релсите на привичното ми поведение. Почувствах как се зачервиха не само бузите ми, но дори и крайчетата на ушите ми. Моята особа бързо сви поглед от срам за своите маниери и бе готова да потъне вдън земя, по-скоро вдън пясъка.

С Татяна нещата се получиха много по-просто и изящно. Явно, наблюдавайки моето „неудачно“ здрависване, тя успя да се подготви за това галантно приветствие. Но когато мъжът започна да се здрависва с мъжката част от нашата група, пръв неочаквано му протегна ръка нашият неуморен шут Женя. Момъкът приклекна в реверанс, и подобно почтена дама, изящно му подаде ръка, все едно очакваше да я целунат, очевидно намеквайки на женската част от групата как трябва да се постъпва в такива ситуации. На това отгоре кокетно добави с тънък гласец:

– Женя. – Веднага се изправи и променяйки позата си в нормално мъжко ръкостискане, вече със своя нормален глас добави: – Но за вас може просто Жека.

От тази необичайна сценка всички се разсмяха, в това число Сенсей и Ариман. Дори китаецът за пръв път от своето пристигане си позволи да се усмихне искрено. Изпълнението

на Женя малко разреди неловката обстановка.

Когато Ариман се запозна с всички, Женя деловито произнесе, кимвайки в посока на разкошната яхта:

– Бива си я лодката.

– И на мен ми харесва, – с усмивка добави Ариман и обхождайки с поглед брегова та ивица добави: – Гледам, тук при вас е минала сериозна буря.

– Да, домъкна всякаква мътилка, – кимна Сенсей.

– Половин ден почиствахме, – включи се в разговора стоящия наблизо Виктор.

– Нима вие не закачихте от вчерашната буря? – с удивление попита Николай Андреевич.

– Вчерашната? – попита учудено Ариман и някак си хитро поглеждайки към Сенсей добави: – Не, не ме засегна, бях доста далече от тук.

– И много жалко, – проговори със „съчувствие“ Женя. – Би било интересно да разберем дали вашата лодка би издържала такава стихия?

Ариман се усмихна и гордо произнесе:

– Доколкото си спомням е издържала и атлантически бури, какво да говорим за някакви си дре... – искаше да произнесе някаква дума, но очевидно се отказа и кимна към морето, – бури в тази локвичка.

– Хъм, яка гемия, – утвърдително поклати глава Женя.

В този момент по миризмата почувствах, че във въздуха се разпространяваше неприятна миризма на изгоряло. Другите очевидно също го усетиха, но не можеха да определят нейния източник и със своето поведение всячески се опитваха да покажат, че не забелязват странната миризма. Накрая Ариман не издържа и проговори:

– Приятели, според мен нещо гори във вашия лагер.

– Супата!!! – сепна се Татяна и хукна заедно с Костик към нашата измъчена гозба.

А Женя се направи на важен, все едно нищо подобно не се е случило и с глас на гостоприемен домакин обяви:

– Не желаете ли заедно с нас да обядвате?

Някои от нас не издържаха и прихнаха в смях, разбирай-

ки, че нашият обяд вече е изпята песен. Ариман също оцени неговата шега и отговори:

– Много съм ви благодарен. Но аз имам контрапредложение. Бих искал да споделя с всички вас своята обедна трапеза. Ще бъда щастлив, ако ми окажете тази чест с вашето присъствие.

– О, с най-голямо удоволствие! – оживено отговори Женя вместо всички и се опита също така високопарно да изкаже своите благодарности: – Ние с радост ще ви окажем тази чест. Тъй като за нас също ще бъде чест, да изразим нашата чест към вашата чест да разделите обедната си трапеза с нашата група.

От този каламбур всички едва не паднаха от смях. А Женя към всичко това, както умееше да прави, добави и дълбок поклон пред „скъпите гости“. Смеейки се заедно с всички, Ариман разпери ръце:

– Нима може да се устои на речта на такъв неповторим оратор?! Много съм щастлив, че с такова достойнство приехте моето предложение.

Всички отново се разсмяха, взимайки това за поредната шега. Ариман в това време, поглеждайки по посока на китаеца тихо произнесе:

– Велиар, организирай.

Чувайки името на китаеца се учудих, тъй като изобщо не подхождаше на неговия образ. Разбирам да бе някакво си Шинг Ху, Чан Ши или някакво подобно. Но Велиар – това беше просто прекалено за такава прикрита и мрачна особа като него.

След като получи своята задача, китаецът с уважение се поклони на Ариман и с бързи крачки се запъти към лодката. И докато онзи раздаваше някакви указания на матросите, Виктор попита Ариман:

– Нима вашият приятел също се увлича по източните бойни изкуства, ако съдим по мазолите на ръцете му?

– Да, той е добър майстор, – с гордост произнесе Ариман.

– Кой стил владее? – продължи със своето любопитство Виктор.

– От всичко по малко, – уклончиво отговори той и живо се поинтересува: – Какво, да не би да имате желание да се поразкършите?

– Защо не, – скромно отговори Виктор, свивайки рамене.

– Имаме, имаме! – весело отговори Женя, дочувайки техния разговор. – Налично е в огромни количества!

– Е, щом има, няма никакъв проблем, – с усмивка отвърна Ариман.

Аз погледнах към лодката. За мое удивление, получавайки указанията от Велиар, матросите извадиха от лодката извън бордов мотор, закрепиха го стабилно и бързо отпрашиха по посока на яхтата. Китаецът отново се върна подобно на вярно куче при своя стопанин. Ариман започна бързичко да му обяснява нещо на някакъв чужд език.

– О?! – с удивление възкликна Женя и тихо попита Сенсей: – и на какъв език пердаши?

– Това е ву, един от китайските диалекти, – отговори той.

– А-а-а, – възкликна момъкът, все едно знаеше за него, но просто беше забравил.

– И какво му казва? – попита стоящият на близо Володя.

Сенсей тъкмо възнамеряваше да му отговори, когато Ариман се обърна към нас и се извини вежливо.

– Извинете. Той не разбира всичко на руски. Наложи се да му поясня на неговия роден език... Е, какво, ще се разкършшим ли?

– Какво? Сега ли? – удивен попита Женя.

– Разбира се, какво има да отлагаме. Велиар също изгаря от желание, – с усмивка отговори Ариман и дали на шега, дали сериозно добави: – Докато приготвят обяда, ще успеем да обявим победителя.

Всички момчета активно подкрепиха идеята, тъй като им бе чуждо да изпускат подобна възможност да изпробват своите бойни умения, още повече с непознат партньор. Ние се отдръпнахме леко в страни от нашия лагер. Момчетата започнаха да загряват. Женя, явно изгаряйки най-много от всички от желание да участва в боя се приближи към Сенсей и Ариман, които в този момент, разговаряха нещо встрани от

другите. Разглеждайки мазолите на юмрука си, които бяха малко по-малки от главата на Велиар, той попита Ариман:

– Какво ще стане ако без да искам го задяна?

И момъкът с изкривена усмивка кимна в посока на Велиар. Действително, в сравнение с грамадния Женин ръст, китаецът изглеждаше като лилипут.

Ариман се усмихна и с одобрение кимна:

– Давай, в Китай е пълно с тях.

Велиар ходеше напред-назад в очакване на своя първи съперник, леко тръскайки своите ръце, все едно ги отпускаше. Очевидно, когато Женя се поинтересува относно неговата персона, задавайки въпрос на Ариман, китаеца усети нещо. Защото, след като доволният младеж поднови своята разгрявка, Велиар му хвърли няколко недоброжелателни, изпълнени с насмешка погледа.

След като загряха участниците застанаха до импровизирания пясъчен ринг. Пръв, горейки от нетърпение излезе Женя. В очите на Велиар пламнаха малки огънчета, все едно беше щастлив да види именно Женя за свой спаринг-партньор. Извършвайки обичайните ритуални поклони, след плясването с ръце на Ариман двамата започнаха Боя.

Женя изглежда бе толкова убеден в своята победа, че реши да не се церемони много с китаеца. Стоейки срещу него все едно мечка застанала пред енергичен пор, той се опита да го хване с едната ръка с идеята просто да го сплеска като муха с другата. Но не било писано. Едва успял да го хване за кимоното в района на гърдите, когато Велиар ловко придърпа ръката му към себе си и надолу, премятайки Женя като перце, при това така ефектно, че нашият боец направи пълно салто във въздуха. Публиката едва ли не в хор изригна в бурни възгласи. След като Женя се приземи, моментално се претърколи и скочи на крака по отработена техника. Но ако тялото му действаше автоматично, то в погледа му се четеше, че не може да повярва как такъв мъничък китаец успя да прометне такъв Велик боец.

Това обстоятелство още повече разгорещи Женя. Той разтвори ръце, все едно бяха рибарски мрежи и придвижвайки

се зигзагообразно с полусгъната походка започна да се приближава към Велиар, който извърши няколко крачки назад, все едно се бе стреснал от застрашителната поза на Женя. Но след това бързо подскочи, изимитира в своя полет няколко точни удара в главата и приземявайки се моментално застана на безопасна дистанция. Ударите му бяха толкова близо до целта, че неочакващият такава наглост Женя загуби ума и дума, губейки ценно време в боя. Китаецът моментално направи още един подскок към него и завъртайки се нанесе мощно подсичане, при това толкова неестествено за неговия малък ръст, че Женя мигом се стовари по гръб, а краката му излетяха нагоре. Велиар се възползва от беззащитното положение на своя противник и игриво плесна с ръка по едно негово меко място. Момъкът скочи като опарен под мощния смях на тълпата и в движение разтърка пострадалия участък. Очевидно това позорно плясване за него беше много по-лошо от плесница. Съдейки по неговия навъсен вид, изглежда бе престанал да се утешава с глупави мечти за лесна победа и започна да се настройва за сериозен спаринг.

В своя следващ удар Женя се опита да вложи цялата си сила, но Велиар бързо смени техниката си на айкидо, и използвайки силата на своя противник, го отпрати в полет, давайки допълнителен назидателен тласък по задните му части. Всички изпаднаха в истерия. Женя скочи на крака и влизайки отново в бой опита да нанесе мощно „Маваши“ в главата на китаеца, но той бързо клекна и го свали на земята с ново подсичане. Момъкът отново се оказа легнал по гръб, а Велиар, в добавка към всичко, изимитира удар с крак в слабините. При това така естествено, че сред мъжката част от публиката се чу съчувствено възклицание: „Ох-х-х!“

За Женя това беше последната капка на неговото търпение. Скачайки на крака, той изреди цяла серия от технически прийоми. Но колкото и да се стараеше, неговите ръце и крака попадаха единствено в пустотата, тъй като китаецът неразбираемо как постоянно се извърташе на милиметри от съкрушителните Женини юмруци. Нещо повече, независимо от мълниеносните реакции на противника, Велиар не само

успяваше да избягва ударите, но и ефективно да нанася ответни. На всички им стана ясно, че ако това беше истински бой, то Женя нямаше никакви шансове, но той не спираше да налита, без да обръща внимание на явната си загуба. Ариман, видимо от съжаление, плесна с ръце, прекратявайки спаринга. Женя бе толкова разстроен, че със спусната глава от срам се запъти към нас, дори без да се поклони на противника. А Велиар, тъкмо обратното, съвършено без злоба, учтиво се поклони на обърналия гръб Женя, а след това на Ариман, все едно бе най-великодушното и всеопрощаващо същество в света.

След този бой нашите бойци се напрегнаха. Китаецът действително виртуозно управляваше своето тяло и владееше най-различни хватки. Неговата техника се различаваше по много неща от онази, която Сенсей ни преподаваше.

Втори излязоха Стас и Виктор, двама срещу един. Това обстоятелство разгорещи още повече Велиар наливайки масло в огъня. След ритуалните поклони момчетата застанаха пред Велиар приблизително под ъгъл от деветдесет градуса. Китаецът застана на една страна, хващайки в полезрението си двата противника. След плесването започна боя. Виктор първи нападна Велиар с директен удар „цки“. С бързо движение Велиар хладнокръвно прихвана атаката в момента, когато Виктор бе вложил цялата си сила в удара и не можеше да промени вече неговата посока. При това китаецът не само прихвана атаката, но и я насочи към подскочилия в този момент Стас. Нашите бойци, неочаквано срещайки един друг, се строполиха на земята, следвайки неумолимия физичен закон. Велиар самодоволно отстъпи назад дори без да се опитва да нанесе завършващ удар. Той просто наблюдаваше с насмешка техните опити да се разединят, също както и изпадналата в смях публика. Двамата се изправиха и подеха мълниеносна кръстосана атака. Тогава Велиар рязко отстъпи в защита, отскочи на страни и без да губи време, моментално ги нападна с мощна контраатака, използвайки някакви неразбираеми викове, които дали поради силата на звука, дали от самото словосъчетание, пораждащо неприятен звук,

оглушиха дори и зрителите, предизвиквайки не само уплаха, но и много неприятно чувство някъде в района на корема. Нашите момчета очевидно не очакваха такава допълнителна звукова атака, също както и наплашените зрители. Това беше от ключово значение в боя, тъй като благодарение на своето психологическо предимство Велиар отново паркира двамата в легнало положение един върху друг. След това на зрителите, както и на бойците, изобщо не им беше до смях.

Докато Велиар гледаше победоносно и със скръстени на гърба ръце тяхното изправяне на крака, Стас и Виктор успяха да обменят няколко думи и в следващата им атака тактиката тотално се промени, стана доста по-сериозна и професионална. Велиар от начало отстъпи в отбранителна позиция. Но след като пусна няколко сериозни удара в главата и тялото моментално смени техниката си. Китаецът зае някаква необикновена поза, приклекнал много ниско. И от тази позиция започна да провежда агресивни и мощни контраатаки. При това неговото тяло се предвижваше толкова еластично, плавно и в същото време мълниеносно, все едно това не бе човек, а някаква тъмна вихрушка. Все едно изпълняваше всичко на един дъх. Във всяка своя контра атака китаецът имитираше нанасянето на няколко удара едновременно, в смъртоносно опасните зони, в това число и в очите, гръкляна, слабините, сърцето. Създаваше се такова впечатление, все едно си играеше с техните животи.

Независимо, че подготовката на момчетата бе на ниво, както и независимо от техните старания, двамата значително отстъпваха на Велиар технически и тактически. Боя беше толкова здрав, агресивен и максимално близко до реалните бойни условия, че въздуха се наелектризира от напрежението. Аз стоях все едно на тръни, съпреживявайки за своите приятели. Велиар в по-голямата си част използваше забранени техники и удари, с които буквално се присмиваше над своите противници, без да ги довършва до край. На всички беше ясно, че е достатъчно едно негово невнимателно движение и смъртоносния изход за неговите съперници бе гарантиран. Очевидно това разбираха много добре и нашите бойци,

тъй като в отличие от Велиар с огромни усилия се стараеха да поддържат своята отбранителна позиция.

Зрителите стояха в напрежение: някои съпреживяваха за своите приятели, а други явно се възхищаваха на боя като цяло.

– Виж каква техника?! – Андрей сръга Костик в хълбока. А след това обръщайки се към Сенсей, без да сваля очи от Велиар, добави: – Яко! Сенсей, това какво изкуство е?

– Какво изкуство е това? – с отвращение произнесе Сенсей, пребивавайки в някакво неестествено напрежение, следейки плътно с погледа си нашите момчета, които се отбраняваха от агресивните атаки на китаеца. – Това е школата на „асасините". Стилът е нинджицу.

– Много яка школа! – С възхищение произнесе Андрей, завладян от зрелищния бой.

– Много подла школа, – рязко отговори Сенсей.

– Добре де, защо така категорично? Всеки си има свои приоритети, – подхвана разговора Ариман, дочувайки недоброжелателните коментари на Сенсей. – Освен това ние пътуваме не само във вашата дружелюбна страна, но и в достатъчно опасни места по света, – започна да говори така, все едно оправдава действията на Велиар. И за да разведри напрегналата се атмосфера неочаквано издигна своята кандидатура за спаринг-партньор: – Ако този стил толкова дразни Сенсей, мога лично да ви демонстрирам доста по-познати за вас стилове. Нека Велиар си почине малко.

Ариман плесна с ръце и прекъсна спаринга. Видимо от уважение към Сенсей той обяви боя за „равностоен", макар на всички да беше ясно кой е очевидният победител. Бойците се поклониха един на друг. Велиар се насочи към Ариман, който му бе дал знак. А нашите момчета, дишайки тежко, целите облени в пот и синини и разтъркващи в движение ударените места се насочиха към нас. Володя и Женя ободрително ги потупаха по раменете. Между по-опитните бойци започна тихо обсъждане на боя. Нещо повече, след като Женя видя отстрани майсторството на Велиар, вече не изглеждаше така глупаво след своята загуба. Напротив, това му подейства до-

някъде ободряващо, защото видимо осъзна, че сам-самичък се е опитал да преодолее такъв силен съперник. Един вид нищо, че претърпял загуба, затова пък получил ценен опит.

Велиар през това време, без грам умора и дори без никакви признаци на ускорено дишане, стоеше до Ариман, подобно на грижлив слуга. След миг Ариман започна да се готви за спаринга, сваляйки своите шапка, сако и вратовръзка, които Велиар учтиво пое. Китаецът излъчваше такова спокойствие със своята неизменна усмивка, все едно не бе излязъл от тежък спаринг, а от дълбока медитация. Ариман лекичко се усмихна и наблюдавайки интензивното обсъждане на нашите момчета подгъна ръкавите на своята белоснежна и тънка риза. Интересно бе, че не свали нито часовника, нито златния пръстен с рубина, които очевидно струваха цяло състояние, а излезе на ринга с тях и покани всички желаещи без ограничение в количеството на противниците да участват в спаринга.

Трябва да отбележа, че безупречно белоснежния вид на Ариман донякъде смути момчетата, тъй като отлично сражаващият се Велиар не успя да избегне превъртанията и паданията в пясъка, но тъй като беше в черно кимоно, което с лекота изтупа, всички следи от боя бяха почистени. А тук? Ариман тотално ни озадачи. И ако по-опитните ни бойци изчакваха и след боя с Велиар просто не знаеха какво да очакват от Ариман, то младата част от нашата група бе направо удивена.

– Няма ли да си свалите часовника? – попита Руслан, кимвайки към разкошния му „Ролекс“. – Че току-виж случайно се счупил.

Ариман се усмихна поглеждайки към часовника и отговори:

– Голяма работа! Макар че... вие ме наведохте на интересна мисъл. Нека да усложним моята задача. Първия от атакуващите, който успее да ми нанесе удар, при това какъв да е, важното е просто да достигне целта ще получи този часовник като подарък. А този, който успее да ме свали на земята, – ето тази яхта заедно с целия й персонал. – Ариман махна небреж-

но в посока на своята луксозна яхта.

Нашата компания изпадна в пълно удивление.

– Става! – Едва ли не в хор възбудено извикаха Руслан Костик и Андрей.

Момчетата на мига скочиха на ринга, жадно поглеждайки към скъпия часовник.

Забелязвайки, че по-опитните момчета видимо се колебаят със своето решение Ариман проговори:

– Обещавам честен бой и използването само на известните ви стилове. От моя страна няма да има никакви непозволени удари. Щом искате класика, нека бъде така. Можете да ме атакувате по свое усмотрение, когато и както пожелаете.

– Това нещо не ми харесва, – предпазливо произнесе Виктор на Володя. – Изглежда ни готвят някаква засада.

– Нека да проверим. – Тихо произнесе той с басовия си глас. – Във всеки случай този опит няма да ни е излишен.

По-опитните момчета се групираха, нещо обсъдиха и излязоха на ринга, заедно с тях излязоха Виктор и Стас, които до преди броени минути участваха в боя с Велиар.

– Позволено ли е да действаме групово срещу вас? – попита Володя.

– Както сметнете за удачно, няма ограничения нито в количеството, нито в тактиката – доволно подчерта Ариман.

Женя, поглеждайки към белоснежната яхта, плю в пясъка и предупредително произнесе:

– До тук беше Ариман! Вече ще си ходиш вкъщи пеша.

– С удоволствие – отговори той с усмивка.

Опитните ни бойци заостриха вниманието си от подобно спокойствие на техния съперник, а младите тъкмо обратното, отпуснаха се, очевидно предполагайки, че когато Ариман се заеме да отблъсква атаката на професионалистите, то във всеки случай ще успеят да му нанесат заветния удар с цената на „Ролекса“. Срещу Ариман на ринга излязоха девет човека, а извън ринга останахме само аз, Татяна, Сенсей, Николай Андреевич и Велиар.

Момчетата заобиколиха Ариман в кръг, нещо повече, Стас и Виктор застанаха срещу него, а Володя и Женя от две-

те му страни. Женя застана дори леко назад, за да не попада в полезрението на съперника. А всички останали: Руслан, Андрей, Костик, Славик и Юра се групираха отзад, предполагайки, че това е най-изгодната позиция за достигането на своята цел. Извършвайки ритуалния поклон, Сенсей плесна с ръце и боят започна. Володя, Стас и Виктор практически едновременно започнаха да се приближават с леки стъпки към Ариман, извършвайки лъжливи движения, за да го заблудят. Но Ариман спокойно стоеше, гледайки някъде през тях, все едно гледаше в нищото. Изглежда момчетата се опитваха да раздразнят периферното зрение на противника със своите резки и лъжливи движения. Улавяйки момента те скочиха в атака, при това Стас в своя скок „Мае Тоби Гери“ се целеше в главата, Володя и Виктор се бяха устремили да нанесат удар в корпуса на Ариман, а стоящия до този момент Женя, предприе едновременна атака, скачайки в краката на противника. Теоретически момчетата приложиха безпогрешна тактика. Тъй като вследствие на този натиск Ариман несъмнено щеше да отстъпи назад и да се спъне в краката на Женя, а това означава, че яхтата вече бе тяхна. Но въпреки всички очаквания, Ариман с лекота извърши задно салто. Приземявайки се зад Женя, той веднага направи рязка крачка назад и в дясно, освобождавайки пространството пред момчетата, които атакуваха в гръб Ариман. В резултат на това рязко и неочаквано преместване на противника, по-опитните се сблъскаха с масивното тяло на Женя и заедно се строполиха на земята, а веднага след това върху тях, по инерция налетяха и атакуващите отзад. Получи се цяла камара от мърдащи тела. Всичко се случи практически едновременно. Изоставащия в атаката си Славик се оказа зад Ариман, един на един с него. Естествено, момъкът не изгуби самообладание и тръгна да му нанася удар в гърба. Но Ариман се завъртя с лекота, ловко хвана ръката му и така го завъртя, че момъкът застана на четири крака. И без да му дава и секунда за ответна реакция той го сграбчи за тениската и шортите и го хвърли на общата камара. Сенсей и Николай Андреевич наблюдавайки тази нелепа ситуация, едва не паднаха от смях, заразявайки

и нас. Дори Велиар си позволи щедра усмивка, наблюдавайки гордо случващото се.

Момчетата с големи усилия започнаха да се измъкват от позорната купчина. Последен се отлепи от пясъка, смачкан до неузнаваемост Женя. Трябваше да се види лицето му в този момент. То приличаше на пясъчна маска на някакъв абориген с две цепки вместо очи. При това вдигайки се, момъкът не я изтръска моментално, а започна да издирва с поглед човека, който първи го размаза на пясъка, но разбирайки, че едва ли ще намери такъв, тъй като цялата войнстваща дружина бе отгоре му, започна да се привежда в надлежен вид. Изтръсквайки пясъка от лицето и косата си, която бе заприличала на гребен на ирокез, той заковавайки своя войнствен поглед върху едва държащия се да не рухне от смях Ариман и гръмна като мегафон, влагайки в думите си цялата своя обида:

– Край! Яхтата точно вече ще е наша!

И момъкът първи скочи в боя. След него в хаоса скочиха и другите. Но Ариман подобно на тореадор елегантно се извърташе от нападателите, демонстрирайки класиката в бойните изкуства. Той действаше толкова бързо, че действията му бяха почти незабележими, не нанасяше удари, а използваше само похвати от айкидото. От всичко това се създаваше впечатлението, че момчетата се търкаляха по пясъка още преди да влязат в контакт с него. Ариман ги преодоляваше с такава лекота, непринуденост и елегантност, че предизвикваше в нас невъобразим възторг.

След като на нашите бойци им стана ясно, че стихийният щурм е безсмислен, под ръководството на най-опитните бойци те отново се групираха и тръгнаха в атака. Момчетата обсадиха Ариман в плътен полукръг в три реда, заставайки шахматно. При това се разположиха така, че във всичките три реда имаше поне по един силен боец. В първата четворка по краищата атакуваха Володя и Виктор, във втората тройка по средата бе Женя, а в последната двойка се намираше Стас. В тази конфигурация те започнаха своята атака, притискайки Ариман към морето. Когато свърши сухата част на брега Ариман се спря и оркестъра засвири. Вървящите в първата

редица Руслан и Андрей първи предприеха атака. И веднага, след като Ариман се залови с тях, Женя полетя срещу него с боен вик „Ки-я!“ в опит да нанесе удар с крак „Йоко Тоби Гери“. Момъкът летеше действително много красиво, направо като на кино. Но отблъсквайки поредния нападател, Ариман успя не само леко да избегне удара на Женя, но и да плесне с външната част на китката си, където се оказа и неговият пръстен, по меките части на атакуващия. От което Женя рязко смени своя вик от „Ки-я-я!“ на „Уй-я-я!“ и прелитайки покрай Ариман се цамбурна във водата. След като се изправи вир-вода мокър, той изглеждаше тотално озадачен, интензивно разтърквайки своето пострадало място. Без да бърза тръгна да излиза от водата, заобикаляйки бойната зона, където момчетата безспир се търкаляха в пясъка, благодарение приятелската помощ на Ариман. Женя куцаше с левия крак. Когато се приближи към нас, разтривайки интензивно ударено място забелязах плувналите му в сълзи очи, очевидно болката, която изпитваше беше сериозна. Но въпреки нея, той се държеше мъжки и не издаваше своето вътрешно състояние. Когато застана до нас, Николай Андреевич шеговито го попита:

– Женя, нима се предаваш?

– Аз?! Никога в живота си! Просто си помислих... за какво ми е тази яхта, още повече в града?

Ние се разсмяхме от този отговор, видимо след плесването на Ариман Женя си смени желанията. След него, порядъчно отъркаляни и наяли се с пясък, момчетата започнаха един след друг да излизат от боя. Техният някогашен ентусиазъм бързо се изпари, тъй като Ариман се разправи с всички тях с такава лекота, че изобщо не бе уморен, дори изглеждаше толкова бодър, както и в началото на боя. А у нашите пишман бойци, след подобна въздушна акробатика, не бяха останали сили дори да се повдигнат от пясъка. А според неписаните правила, „лежащите“ не е позволено да бъдат удряни. Тъкмо затова никой не бързаше да става от пясъка. Те мълчешком съчувстваха на своите другари, които упорито продължаваха да атакуват Ариман. Колкото по-малко оставаха бойците,

толкова по-красиво ги въртеше Ариман. Неговите движения, скорост и техника не отстъпваха на Сенсей. В края на краищата остана единствено Володя.

Ариман обикаляйки около противника весело подхвърли:

– Нима толкова много искаш да спечелиш часовника или яхтата?

– И за какво са ми? Просто е обидно за страната ни.

Ариман се усмихна.

– И какво, не се ли предаваш?

– Руснаците никога не се предават, – отговори той.

Ариман въздъхна и проговори с усмивка:

– Ех тези руснаци! Така да бъде...

Володя предприе яростна атака, очевидно влагайки в нея своите последни сили. Той така замахваше с ръцете и краката си, че въздухът направо свиреше. И ако само един от ударите му бе достигнал целта си, то на Ариман никак нямаше да му е добре. Но както се казва, не било писано. За наша изненада Ариман с лекота избягваше ударите и игриво отразяваше неговата атака. А след това, избирайки подходящия момент, успя така здраво да го метне, че политайки направи няколко салта и се насочи към земята с главата надолу, рискувайки да си счупи врата. Но Ариман ловко го побутна, благодарение, на което Володя меко и акуратно се приземи в пясъка, без никакви травматични последствия. Не стига, че му помогна да се приземи удачно, но и клекна до него и се поинтересува:

– Е, как е?

Володя леко замаян от легнало застана в седнало положение, стисна силно очи и тръсна глава.

– Аз бях до тук!

– Е, щом си до тук, значи до тук, – весело произнесе Ариман.

Той приятелски го потупа по рамото. И видимо от учтивост, взимайки под внимание състоянието на своя последен противник, се изправи и извърши ритуален поклон към него и Сенсей.

Нашата възхитена публика изригна в аплодисменти от

видяното. Ариман със своето майсторство, галантност, не озлобеност, а също така и с щадяща техника, просто завоюва сърцата на младите бойци. Започна бурно обсъждане, по време на което момчетата започнаха да се привеждат в прилежен вид.

– Невероятно! – продължаваха да се възхищават нашите „активисти“. – Ех, да може и ние да се научим така да се бием. Ариман не успя да изцапа дори ризата си. Ето това е майсторлък!

Виновникът за това вълнение бавно сложи своята вратовръзка, сако и шапка, макар да бе голяма жега.

– Фантастика! Вашата техника е същата, както и на Сенсей, – забеляза Стас, обръщайки се към Ариман.

– Ами да... Нали се учихме от един учител.

Това изявление предизвика изключителен интерес в цялата ни компания, тъй като за пръв път засякохме каквато и да е било информация за учителя на Сенсей. По-големите момчета се погледнаха един другиго. А Виктор попита Сенсей:

– Сенсей, а ти нямаш ли желание да се поразкършиш заедно с Ариман?

Сенсей се усмихна поглеждайки Ариман.

– Да, отдавна ми се иска. Колко пъти съм му предлагал, а той постоянно ми отказва и отказва.

Всички онемели погледнахме към Ариман.

– Не благодаря, – отговори той с усмивка, поправяйки своята вратовръзка. – Разбира се, това за мен е чест, но... всеки в този свят знае своето място. – И очевидно не желаейки да развива повече темата, бързо проговори: – Както казват немците, войната си е война, а обядът е по разписание. Виждам, че всичко вече е готово. Каня ви, господа, на моята трапеза.

Нашата група с удивление се обърна натам, накъдето със своя жест ни канеше Ариман. В тази трескава спаринг обстановка съвсем забравихме за обяда. А и честно да си призная сметнах неговото предложение в отговор на Женината клоунада за шега. Но дори и моето въображение да бе предположило възможността за реализирането на тази идея, то

предполагаемата трапеза щеше да представлява някаква маса със сервирани на нея сандвичи, салами и напитки, в краен случай и с плодове, донесени от яхтата. Така да се каже това бяха всички мои впечатления, почерпени от филмите за стиснатите богаташи. Но от това, което видяхме, направо загубихме ума и дума, тъй като многократно надмина нашите очаквания.

Недалеч от нашия лагер се бе появило цяло изключително комфортно съоръжение във вид на огромна копринена шатра в прасковен цвят, която бе опъната направо на брега. Освен това във върха си бе сребриста на цвят, все едно беше покрита с някакво фолио. Зад полупрозрачната коприна се белееше маса, цялата накичена с разноцветни блюда. Направо не вярвахме на очите си. От тази красота направо ни секна дъха. Единственият от нашата компания, който не бе удивен от този разкош беше Сенсей. Той единствено въздъхна, гледайки на шатрата и с усмивка каза на Ариман:

– Както винаги, един и същ репертоар.

А той се усмихна, очевидно доволен от предизвиканото в нашата група впечатление и със смях му отговори:

– Какво да правиш, навик.

– Всичко естествено е прекрасно, но... Ти дойде тъкмо на време, но днес ми е ден за постене, – полушеговито произнесе Сенсей.

– Наистина ли? Много жалко. – възкликна Ариман, запазвайки своята усмивка. И повдигайки леко своите ръце, добави: – Доколкото те познавам, да настоявам е безсмислено. Но поне се надявам да ме удостоиш с твоето присъствие на трапезата и твоите възпитаници да опитат моите специалитети. Убеден съм, че не са опитвали подобно нещо през живота си!

– Това си е точно така! – с усмивка произнесе Сенсей и свивайки рамене продължи: – Не е проблем, ще присъствам... А те вече са големи и могат сами да решават за себе си.

Ариман отново се усмихна доволно. И хвърляйки лек поглед към нашата изумена група, която слушаше този разговор, бързо проговори, както ми се стори, нарочно с по-висок глас.

– Не се притеснявайте, всичко съм предвидил, алкохол няма да има. – И вече обръщайки се към нас, дали на шега, дали сериозно произнесе: – Честно да си призная, самият аз съм щастлив, че най-накрая попаднах на компания от трезвеници. Че вече се уморих от тези безкрайни претенции по различните бюфети, тържествени обеди и делови вечери. Не можете да си представите колко ми се гади от тези дебели търбуси, които се наливат до припадък, от този умиращ от скука салонен елит. По този случай Александър Сергеевич Пушкин в седма глава на своя роман „Евгений Онегин“ е казал много точно нещо:

„...Но в гостната се занимават
с безкрайно пошли остроти
и всичко – бледо, злополучно, –
дори клеве`тят вече скучно;
и през безплодна сухота,
и през сплетните и речта
не пламва мисъл цели нощи.
Макар случайно в тоя шум
да би разцъфнал малко ум –
знак, че сърца живеят още! –
С комични глупости обзет
да бе я сгрял ти, скучен свет!

М-да, както е било в онези векове, така е и сега, нищо в тази среда не се е променило... Така че да обядвам заедно с вас, няма да повярвате, но ще е голяма чест и удоволствие.

Ариман, както се казва, направо ни срази с тези негови думи. Дори в някаква степен ми стана жал за този мъж, толкова преситен от висшето общество, че го тегли да се докосне до най-обикновения живот. Но тук в кулминацията на нашето очарование от речта на Ариман, Женя изръси нов лапсус. Той от благоприличие кимна с глава и с патос произнесе, разтривайки доволно ръце:

– Що пък да не обядваме? Да се обядва за чужда сметка винаги е удоволствие.

Нашата компания отново изригна в смях, включително Сенсей и Ариман.

Внезапно от яхтата се понесе прекрасна ободряваща музика, където главната мелодия изпълняваха цигулки. Тя подобно на лек игрив ветрец започна да се носи по целия бряг.

– О?! Моцарт „Малка нощна серенада“, – с усмивка промълви Сенсей и впери взор в Ариман.

Ариман разтвори ръце и все едно се оправдаваше, отговори:

– Минаха двеста години, а всеки път звучи все едно за първи. Ето това се нарича класика!

Ние се запътихме към сияещата шатра, чийто път минаваше покрай палатките. В сравнение с това въздушно луксозно съоръжение нашият лагер, с всичките висящи по въжетата блузи, гащи и всякакви други дрехи, изглеждаше като „циганско катун“. Налегна ме такъв срам, а изглежда и не само мен. Другите от групата, изглежда също изпитваха подобно неудобство, тъй като гледаха или в краката си, или право напред, стараейки се да не забелязват нашия мизерен лагер. Контрастът естествено беше поразителен.

Преодолявайки минутата на позора, ние стигнахме до това, както го нарече Костя „извънземно съоръжение“. Недалече от входа стояха двама матроси – сервитьори, които държаха в едната си ръка голяма кана, а в другата кърпа и бутилчица с течен ароматен сапун. Така че всеки можеше приятно да се измие и да се избърше с пухеста бяла кърпа.

Трябва да отбележа, че времето беше доста горещо, а слънцето стоеше в най-високата си точка. Но веднага, след като влязохме в шатрата лъхна приятна прохлада. Очевидно някъде в шатрата работеше безшумен климатик. По средата стоеше дълга правоъгълна маса, покрита с белоснежна покривка. Както се изясни по-късно масата беше сглобена от няколко пластмасови сглобяеми маси. Около нея стояха комфортни столове с цвят от слонова кост, изработени от същия материал, както и самите маси. Дори пясъкът беше покрит с някакви преносими прозрачни плочи, създаващи прозрачен под във формата на геометрични фигури. Не далече от голя-

мата маса стоеше малка масичка с формата на шкаф, която както се изясни по-късно изпълняваше ролята на хладилник.

Както голямата, така и малката масичка бяха отрупани с разкошни блюда, погледите ни направо се разбягаха от цялото това количество. Какво ли само нямаше! И месни блюда, и рибни, някакви сухи нарязани меса, салати от морски деликатеси, миниатюрни сандвичи. Няколко вида хайвер, при това не само червен и черен, които от скоро се появиха по витрините на магазините на баснословни за нас цени, но и някакъв едър тъмносив, цвят бордо, оранжев с червени оттенъци и необикновен сребрист хайвер, който се намираше в златен съд. По средата, под формата на пресечена пирамида, се издигаше цяла планина от огромни червени раци, украсени със сочна зелена салата. А също така и фигури от изрязани лимони с черни или зелени маслини по средата. Изобщо не само тези ястия, но и всички по своето оформление бяха просто безупречни: започвайки от ярките цветове и завършвайки с цели природни картини, причудливи орнаменти, сътворени от изкусната фантазия на готвача, зеленчуци, плодове и зеленина, различни сосове. Всичко изглеждаше толкова апетитно, че разглеждайки трапезата започна силно слюноотделяне.

Нашата компания не спираше да се възхищава: „Ама че работа!“, „Такова нещо дори и в най-сладките си сънища не съм виждал“, „Невероятно!“. А Женя, за разлика от другите, макар и да бе поразен от видяното на масата се правеше, че трапезата не е нищо особено. Гледайки към изобилието от хайвер, делово цъкна с език:

– Да, всичко има, с изключение на морски патладжанен хайвер, – и имитирайки попски глас със съчувствие произнесе: – Осиромашал е народецът по върховете, да осиромашал е...

Възприемайки думите му на сериозно, Велиар погледна въпросително Ариман, с готовност моментално да изпълни желанието на почетния гост. Но Ариман го спря.

– Не се притеснявай. Това е такава народна шега, – поясни той. – При тях сега е „перестройката“ и по рафтовете на

Фрагмент от рисунката на А.Нових „Великият Афикс“

магазините е останал само патладжанеият хайвер.

Китаецът изумено мигаше на парцали, очевидно учуден от необичайния начин на хранене на този народ, който при цялото си оскъдно битие, на това отгоре се и опитва да построи светлото бъдеще, поддържайки своето физическо съществувание единствено с патладжанен хайвер. И видимо, без да разбере добре къде е шегата, дежурно се усмихна, и покланяйки се учтиво се отдръпна назад.

– Не е истина! – със смях възрази Женя, чувствайки засегнато своето национално достойнство и гордо заяви: – Имаме още и хайвер от тиквички!

Всички се разсмяха от патриотичния му хумор и по покана на Ариман започнаха да се настаняват на трапезата. Излезе така, че нашата компания се настани по навик от двете страни на Сенсей, все едно бяхме заели кръгова отбрана. А Ариман, който се задържа давайки някакви указания на Велиар, се настани последен и съответно зае последния свободен стол точно срещу Сенсей. Когато всички се настаниха, Женя все още не можеше да се настани удобно. Гледайки с усмивка своя приятел, който никак не може да се намести на стола, Стас попита:

– Какво толкова шаваш?

– Падна ми се някакъв твърд стол, – отговори Женя.

– Ами стани, – предложи му Стас.

– Правилно, – съгласи се Володя, който седеше от другата му страна и допълни, – така ще успееш да вкараш повече храна.

Стас погледна апетитните блюда, стоящи около тях на масата и проговори:

– Не, не. По-добре да седне и да не шава толкова.

Двамата тихо се засмяха, а Женя като най-накрая намери удобна позиция, прехвърляйки крак върху крак и облягайки се на десния подлакътник на стола, се успокои и разтвори широко своята добре отработена усмивка, от което двамата се засмяха още повече.

Ариман подобно на гостоприемен домакин започна да хвали подред гозбите, като развихри и без това разразилия се

апетит в нашата дружина. Той представяше различни блюда и отговаряше на въпросите на изумената публика.

– А този хайвер какъв е? – попита Виктор за този, който стоеше до тъмночервения хайвер в кристална купа. Самата купа бе с четири отсека, в единия имаше сметана, във втория – масло, в третия – кашкавал, а в четвъртия – самия хайвер.

– Това е хайвер от пъстърва. Той е доста солен на вкус, тъкмо за това е добре да се комбинира с кисело млечни храни.

– А този? – Виктор кимна към стоящия в изящна купа хайвер не далече от пъстървовия едрозърнест оранжев с червени оттенъци хайвер.

– Това е хайвер от кета – най-вкусният и най-качествен от всички сьомгови хайвери, – отговори Ариман и след малка пауза добави – Но бих ви препоръчал да опитате ето този хайвер. – Той посочи сребристият едрозърнест хайвер в златно бурканче. – Това е много рядък и скъп есетров хайвер. Такъв хайвер може да се добие само от белуга на възраст около сто години. Заради своята ценност, хайверът бива разфасован в ето такива бурканчета от злато 995-та проба. Опитайте го, вкусът му е много специфичен, с нежен привкус на орех. Гастрономите днес утвърждават, че това е най-вкусният хайвер в света. – Ариман замълча, наблюдавайки с лека усмивка как нашата група впи своите погледи в бурканчето от чисто злато, при това с такъв скъп хайвер. И вече обръщайки се към Сенсей самохвално добави – Ето, дори и него донесох! Не зная вече с какво да те впечатля. Може би все пак ще опиташ този специалитет?

Сенсей се усмихна и отново учтиво отказа:

– Не, благодаря. Всичко наистина изглежда много апетитно...

– ... и вкусно, – подчерта Ариман.

– Изобщо не се съмнявам в това. Но за съжаление не мога... Ден за пости, нали ме познаваш.

Ариман театрално въздъхна.

– Жалко, аз толкова се старах, – и продължи с обръщението си дали към момчетата, дали към самия себе си. – Ето това се казва воля! Каже ли „не“, значи „не“... А аз мъкна този

хайвер чак от Персия...

– От каква Персия?! – закачливо произнесе Сенсей.

Ариман с удивление погледна Сенсей и се усети.

– От Персия ли казах? Ама че склероза. Разбира се, от Иран! – И след като двамата със Сенсей се посмяха, допълни: – Може ли такова нещо, 2 458 години тази страна имаше такова красиво име! И изведнъж, през 1935 смениха това чудесно название Персия с Иран. Велики реформатори, няма що! Кир Велики в гроба си ще се обърне ако разбере тази новина.

– Кой е бил Кир Велики? – попита Костик.

– Ето, доживяхме, – отново се усмихна Ариман. – Младежта вече не знае кой е бил Кир Велики. Някога, Кир Велики бил могъщ Източен владетел. Той създал първата персийска империя на Ахеменидите, разгромил мидяните, завоювал по-голямата част на Мала Азия, в това число и могъщия Вавилон (в който влизали Палестинските и Сирийските земи); покорил значителна част от Средна Азия. Само каква харизма е имал! Между другото помните ли, когато в Библията се споменава за Валтасаровия пир? По време на пиршеството на Белшарусура (библейската форма на името Валтаса`р), синът на последния Вавилонски цар Набонид, на стените на вавилонския дворец се появил огнен надпис „мене, мене, текел, упарсин“, който предшествал падението на Вавилон още същата нощ. Тъкмо тогава загива и Валтасар. Годината била 539 преди н.е., когато Вавилон бил превзет от персите, тоест от войската на Кир Велики.

– И от къде може да знаем такива неща? – оправдавайки от името на всички проговори Виктор. – Ние още с нашата история не можем да се разберем.

– А това в някакъв смисъл е и част от вашата история, – отвърна Ариман. – Персите като народ откъде са тръгнали? От Арийското племе, от II хил. години преди н.е. започнали да мигрират от южните райони на съвременна Русия към тези региони. А и въобще любимият ви пророк Заратустра, който живял в първата половина на VI век преди н.е. също е родом от тези места. Така че Персия по това време внесла значителна лепта в устройството и преобразуването на све-

та. Както е казал Марк Тулий Цицерон, историята – това е само живота на паметта. – И добави със смях: – Нека оставим намира нашите руини и да се обърнем към нашето прекрасно настояще.

Всички отново се разсмяхме. Ариман направи пауза, вслушвайки се в започналата нова Моцартова мелодия, която се понесе от яхтата и хармонично допълвайки този празничен обед и след това отново се обърна към всички нас, показвайки с ръка разнообразния кулинарен избор.

– Взимайте си, не се притеснявайте. Наслаждавайте се на настоящето, използвайте го, докато все още е толкова младо и прекрасно. Кога пак ще ви се отдаде такава възможност?! Моля, заповядайте, есетра със сос бешамел, пъдпъдъчи пастет, гъши дроб в конячен сос, сугатадзуси...

– Какво – какво? – не разбра Женя, вглеждайки се в това неразбираемо, красиво аранжирано блюдо, върху което се намираха някакви оригинални, пропорционални парченца във формата на риба.

– Сугатадзуси – това е суши, блюдо от японската кухня. То е направено от скумрия, смляна с варен ориз и нарязана на парченца. Опитайте я със соевия сос. Много е вкусно! Между другото горещо препоръчвам тази храна да се употребява с дървени пръчици, които са направени от натурален материал. Счита се, че той не нарушава енергетиката на храната. Опитайте се да получите от храната не само физическо удоволствие, но на първо място естетическо и духовно. Както и японците. Та нали основната философия на японската трапеза се съдържа в приобщаването на природната красота и пребиваването с нея в пълна хармония... – и след не дълго мълчание издекламира:

„Белите капки роса,
Без да излее поклаща,
Хаги есенният лист“.

Ариман издекламира този не голям стих с такова ораторско вдъхновение, че всички неволно се заслушахме. Обхож-

дайки с поглед нашата очарована група той продължи.

– Не е ли прекрасно това хайку, написано от Мацуо Басшо... този велик японски поет от XVII век? А какво ще кажете за това тристишие?

„Задуха свеж ветрец,
С плясък изскочи риба...
Окъпана във водата“.

Той отново направи пауза, видимо с идея, слушателите да оценят чутото. Но виждайки нашите озадачени лица, очевидно не разбиращи нищо от японска поезия, Ариман се усмихна едва забележимо. Тогава спусна своя поглед към Сенсей, вероятно единственият сред нас, който разбираше за какво става въпрос и отново продължи разговора си.

– Японците в много неща са невероятни, загадъчен народ с изключителни традиции. Тяхната философия е такава, каквато е и тяхната храна, лека и засищаща едновременно... Между другото, преди да започнете да се храните ще ви посъветвам да се възползвате от аромата на „ошибори“, – предложи Ариман след лека пауза.

Ние започнахме да обхождаме масата с поглед в търсене на предполагаемото блюдо. Очевидно, забелязвайки нашите търсещи погледи, Ариман отново едва забележимо се усмихна и правейки вид, че не забелязва нашите действия, продължи своя разказ:

– „Ошибори“ – това са влажни салфетки, които лежат пред всеки от вас. Отново следвайки същите тези японски традиции, измиването на ръцете преди хранене се считало за благодатен акт, премахващ негативните енергии. Ароматът усилва апетита. Храната от него става много по-вкусна и по-полезна.

Нашите хора най-накрая намериха това „ошибори“ буквално под носа си, започнаха с доволни усмивки да си бършат ръцете с тези белоснежни влажни салфетки, разпространявайки много приятен тънък източен аромат. Трябва да си призная, че него ден за първи път научих не само за по-голя-

мата част от екзотичните ястия, но дори и за тази необикновена дреболия като овлажняващите салфетки.

– Съветвам ви да опитате и ето тези ястия от трюфели, – продължи със своите хвалебствия Ариман.

– Трюфелът – това да не е гъба? – Тихо попита Руслан Стас, който седеше до него. Но Ариман също го чу.

– Трюфелът – това не е просто гъба, – отговори вместо Стас домакинът на този „банкет“. – Това са най-скъпите и елитни гъби в света. Това ястие е приготвено с бял пемонтски трюфел, наричан още Белия диамант... А ето тази гозба е приготвена от черен перигорски трюфел, наричан Черната перла. След като ги опитате ще разберете колко изискан е техният аромат, който е способен да доведе до лудост всеки изискан гастроном. Тези два вида трюфели се явяват върха на кулинарията...

Гледайки как Ариман хвалеше всички тези кулинарни ястия от най-висок клас, нашата група започна плахо, а после доста по-уверено да си сервира. При това Велиар, който стоеше не далече от Ариман и даваше указания на двамата сервитьори на своя роден език, зорко следеше по чиниите на гостите мигом да се появява тази храна, на която те с особен интерес заковаваха своето внимание.

В процеса на хранене на голямата част от присъстващите (с изключение на Сенсей, Николай Андреевич и моя милост, страдаща от неразбираем стомашен дискомфорт), възникнаха различни казуси. На Костик например, който седеше недалеч от мен, му се прииска да опита от стридите, които стояха до него. Той постави на своята чиния няколко от тях. Тутакси подскочи един от сервитьорите и постави в чинията му няколко резенчета лимон. Костик с недоумение ги погледна, а след това погледна въпросително Андрей. Но той само сви рамене, един вид така е прието. Но нашият Философ, не желаейки да показва своето невежество, реши първо да изяде стридата, а след това лимона, така и така са го сложили. Но веднага, след като докосна с вилица стридата, тя леко се отдръпна. Нашият Философ чак отскочи от уплах и извика от изумление:
„Та тя е жива!“ Тази констатация отначало леко разтревожи

Фрагмент от рисунката на А.Нових „Великият Афикс“

цялата ни компания, но после всички се разсмяха.

– Разбира се, че е жива, – усмихнато произнесе Ариман. – Така е много по вкусна, отколкото в кой да е друг вариант. Изстискайте върху нея лимоновия сок. Отделете с вилицата нейното краче, а след това с удоволствие я изсмучете от черупката заедно с лимоновия сок. Тогава ще почувствате невероятното блаженство на нейния вкус.

Костик отново погледна подозрително на живото същество в своята чиния, а Ариман, вече обръщайки се към всички, тържествено заяви:

– О, да! Константин направи превъзходен избор, досущ като изискан гастроном! Сред всички блюда той избра самия „Персебес“ ! Той е наричан още „морски трюфел“. Това е най-скъпото от всички ракообразни, тъй като се добиват много трудно. Те растат само в отделни труднодостъпни места, на скалите, където има силен прибой... А пък стридите са миди, които са неподвижни хермафродити...

Докато Ариман разказваше за начина на живот на този морски вид, Костик се опита да изпълни това, което му заръча Ариман. Трескаво преглъщайки своята слюнка, той взе резенче лимон, стоящо до мидата, при това толкова внимателно, все едно мидата ще му отгризе пръстите, и сгъвайки го на две започна да го изстисква. Неговият съсредоточен поглед наподобяваше на химика, който провежда взривоопасен експеримент. Капвайки лимонен сок върху мидата, тя се сви, а Костик леко се дръпна, добре, че поне вече не викаше. Той изпълни цялата процедура и с изкривено лице, все едно му предстоеше да глътне цял килограм голи охлюви полети с лимонен сок и с един замах изсмука тази нещастна стрида. След тази продължителна процедура той се намръщи, а Андрей наблюдавайки отстрани процеса на поглъщане на стридата с усмивка тихо задяна своя приятел:

– Нищо – нищо, щом е допълзяло в устата, следователно е полезно.

– Аха, – приглушено отговори Костик, – тя в буквален смисъл тръгна да пълзи по хранопровода.

Андрей се усмихна и вкара малко черен хумор:

– А ти какво си мислеше? Глътна това нещастно живо същество, сега това чудовище ще те яде отвътре.

– Има да чакате, – изрепчи му се Костя. – Имам здрава нервна и храносмилателна система.

След тази мъчителна процедура момъкът бързо започна да замезва със салати, гълтайки храната буквално несдъвкана.

– Е, и как беше? – С леко заядлив тон попита Татяна, която седеше между нас двамата.

Костик поля храната с някаква напитка и тихо и отговори:

– Само ако опитам още веднъж подобно... неподвижно хермафродитно нещо...

– Ясно, – с усмивка произнесе Татяна.

През това време Ариман обърна своето внимание към него и с приятна усмивчица го попита:

– Хареса ли ви, Константин?

Момъкът тутакси изрази преливащо от щастие лице и отговори:

– Да, да, много е вкусно! Никога не бях опитвал такова нещо. Вкусът е просто неотразим!

Ние с Татяна едва сдържахме своя смях от тази мигновена трансформация от кисело недоволен в преливащ от щастие Костик. Сигурно ако беше прав, а не седнал щеше и да се поклони до земята. Когато Ариман отново продължи диалога с другите, Костик хвърли изпепеляващ поглед на втората стрида, която украсяваше чинията му. Но веднага се оживи, предлагайки на Андрей с ехидна усмивка.

– Искаш ли да опиташ? Много е вкусно!

– Не, много ти благодаря. Не съм се записвал в групата на живоядците, – шеговито отговори той.

В този момент Женя привлече върху себе си вниманието на всички, които седяха на масата. След като опита няколко от ястията вече бе събрал кураж и посочвайки към големите раци по средата на масата попита Ариман:

– Тези раци да не са от Чернобил? Някакъв нов мутирал вид?

Ариман се усмихна.

– Не, това са лангусти. Препоръчвам. Месото им е много нежно.

Той хвърли бегъл поглед на Велиар, който веднага се разпореди. Сервитьорът постави лангуста на отделна чиния, на поднос със специални инструменти за разчупване на корпуса и го подаде на Женя. Той погледна изумен на целия този комплект и заяви:

– За какво са ми тези хирургически инструменти? Нито съм садист, нито пък стоматолог. Не смятам да изтезавам това мъртво животно. Какво, да не съм някакъв маниак?! – И смело поставяйки животното в своята чиния добави – Още повече, съдейки по неговия червен вид, той отдавна си е признал всичко на готвача.

Всички се засмяха. Ариман се усмихна и кимна одобрително на сервитьора, който се беше смутил от такова необичайно отношение. Сигурно му стана интересно как Женя ще отвори корпуса на ракообразното същество без инструменти, тъй като отдръпвайки се на страни той с любопитство започна да наблюдава неговите действия, а Женя без ни най-малко притеснение започна да го отваря със свои методи, прилагайки целия си майсторлък в добиването на „нежното месо“.

В началото, слушайки всичките тези хвалебствия, аз също си сложих в чинията някаква морска салата, стояща наблизо, и естествено, една лъжичка от прехваления сребрист хайвер. Обърнах внимание и на самите чинии. Те бяха необикновено леки, изработени от порцелан и с изрисувани на тях полуголи нимфи. При това, съдейки по чиниите на моите съседи по маса, сюжетът на всяка чиния беше различен, но издържан в една тематика.

Когато в моята чиния се озова тази толкова апетитна храна, аз тръгнах да я опитвам. Но внезапно ми стана толкова лошо, че едва не повърнах. Моментално сложих вилицата на масата и свалих своя поглед на земята. Тогава линиите, образувани от плочките на прозрачния под, започнаха да оживяват и да се движат, първо бавно, а после все по-бързо и по-бързо, завивайки се в някакъв знак, от което ми стана още

по-лошо. Зави ми се свят, а дишането ми се ускори. Тогава затворих очи и с всички сили се впих в стола, страхувайки се да не изпадна в безсъзнание. Тогава главата престана да ми се върти. Възползвайки се от момента, се опитах да съсредоточа вниманието си върху слънчевия сплит – своя „лотосов цвят“. Тази проста медитация дадена ни някога от Сенсей се бе превърнала в своеобразна първа помощ в различни екстремни ситуации. До сега не ме беше подвеждала. И действително в рамките на една минута, моето състояние се подобри, дишането се нормализира и дори гаденето отслабна. Отворих очи, за моя радост практически никой не бе забелязал моя дискомфорт. Компанията беше увлечена в храненето и в разговора с Ариман. Само Сенсей с някакъв добър поглед погледна към мен, от което вътре в мен всичко се успокои още повече. Но тутакси отвърна своя поглед, коментирайки с хумор поредната Женина шега. Аз въздъхнах с облекчение и се настаних по-удобно в стола, опитвайки се да не гледам нито към храната, нито към пода заради своите неразбираеми „кошмарчета“ в тялото.

В това време Ариман, видимо успял да засече погледа на Сенсей към мен, неочаквано ме попита:

– А ти защо не ядеш? Опитай това, много е вкусно.

Неговите думи привлякоха всеобщото внимание върху мен, от което ми стана някак неудобно.

– Наистина, много е вкусно, – потвърди седящата до мен Татяна, омитайки не голямо шишче от гигантската акула, така прехвалена от Ариман.

При вида на това месо отново започна да ми се гади. Страхувайки се ситуацията да не се повтори отново, започнах да говоря, без да гледам към храната:

– Не благодаря, нещо не се чувствам добре. По-добре просто да си поседя.

– Може би искаш десерт? – грижливо попита Ариман.

Едва произнесъл тези думи и Велиар щракна с пръсти. Един от сервитьорите моментално извади от масичката-хладилник порция сладолед в красива купичка и ловко я постави пред мен, още преди да съм успяла да отговоря. Цялата

наша компания с изумление погледна на това лакомство. В тези времена все още не бяхме виждали подобно нещо. Сладоледът беше трицветен и полят със сироп с жълтеникав цвят, украсен с пресни ягоди, някакви екзотични орехи, парченца черен шоколад и двойка декоративни плажни чадърчета.

– Не се притеснявай, – окуражи ме с усмивка Ариман.

Аз направо изгубих ума и дума от подобно внимание.

– Благодаря. Но аз...

И в този момент ме спаси неизчерпаемият хумор на моите приятели, които превключиха всеобщото внимание върху Стас и Женя. След като Стас видя, че Женя точи зъби на поредната лангуста, с висок глас произнесе:

– Какво си се лепнал към тези членестоноги!

Женя удивено го погледна и отговори:

– Не знам как ходят, но наистина са много вкусни. – Нашата компания избухна в смях, момъкът продължи да лее своя каламбур все едно нищо не се бе случило. – Не, Стас, говоря ти цуриозно, трябва да отидем на лов в Припят за тези вкусни мангусти.

– Абе село, това не са мангусти, а лангусти, – поправи го Стас.

– А, – махна с ръка Женя, – каква разлика!

– Голяма, – с усмивка произнесе Стас. – Мангустите – това са земни млекопитаещи хищници в такава мека шубичка. А лангустите – това са голи безгръбначни членестоноги, живеещи под водата.

– Ама че работа! – произнесе Женя под общия смях на всички присъстващи. – Не стига, че ходят къде ли не, ами и на това отгоре някой ги е съблякъл. Представяш ли си как живеят бедните ми те, всеки ден гол да ходиш назад, при това в студената вода! Ужас някакъв!

След тези думи Женя направи театрална гримаса, а нашата група изпадна в поредния пристъп на смях от тази прочувствена реч. А след това изцяло премина на вълна вицове, свързани с раците.

– Между другото, ето ви един виц за раците, – произнесе Виктор. Посетител в ресторанта пита сервитьора, гледайки

рака, който му подават: „Защо има само една щипка?“ А сервитьора му отговаря: „Сби се с другите раци в казана“. Но запазвайки хладнокръвие клиента отвърна: „Тогава ми подайте победителя!“...

Докато в нашата компания се лееха вицове, успях да се избавя от всеобщото внимание и натрапчивата гостоприемност от страна на домакина и леко отдръпнах от себе си сладоледа, който, независимо от своя атрактивен вид, предизвика в моето тяло съвсем друга реакция, както и останалата храна.

– Какво, не го ли искаш?! – с удивление тихо произнесе Татяна.

– Искаш ли го? – също толкова тихо и предложих аз, намирайки спасителен изход от така създалата се ситуация.

– Давай. – Тя придърпа порцията сладолед към себе си и отбеляза: – Сигурно наистина ти е лошо щом се отказваш от твоето любимо лакомство.

Аз само кимнах в отговор, учудвайки се от тази категоричност в решението си, независимо, че сладоледът бе любимото ми лакомство, а и на това отгоре изглеждаше невероятно. В този момент моята особа изпитваше такава непонятна революция в своя организъм, че просто не бе възможно да постъпя другояче.

– А вие защо не се наслаждавате на ястията? – след порцията смях от поредния виц, Ариман попита Николай Андреевич. – Да не би да желаете нещо специално? Моят готвач е истински виртуоз в приготвянето на храните. Ще изпълни всяка ваша поръчка.

Николай Андреевич, гледайки до този момент някак вяло на храната, която сервитьорите бяха му сложили в чинията се оживи и отговори:

– О, не си струва да се тревожите. Всичко действително е превъзходно и изглежда много апетитно. Просто моят гастрит се обади... Познавам се много добре, в този случай е най-добре да се въздържа от консумацията на каква да е храна.

– Да ви дам хапче? Имам много ефективни хапчета. Болката минава моментално.

– Благодаря за загрижеността, но буквално преди вашето идване изпих своите. А след тяхната употреба изобщо не е препоръчително да се смесват с каквито и да било други медикаменти. Нищо страшно, – с хумор добави той, – ще се опитам да преживея това изобилие.

– Да, Сенсей, какви хора си довел само, – с усмивка продължи Ариман.

– И кой го казва, – със същия маниер му отговори Сенсей, двамата се разсмяха явно на понятна само на тях двамата шега.

Трябва да се признае, че самият Ариман, независимо че така настойчиво хвалеше всички специалитети не се докосна до нито един от тях. Очевидно за него те представляваха такъв интерес, както за нас обикновената ежедневна храна. Дори мога да кажа, че отсъстваше какъвто и да е интерес. Както ми се стори, той бе фокусирал своето внимание основно към Сенсей и неговото обкръжение.

Ариман не спираше да се шегува и да разказва забавни истории, които бе преживял при пътуванията по света със своята яхта. Съдейки по разказите, той бе обиколил цялото земно кълбо надлъж и нашир, което привличаше вниманието на по-голямата част от нашата компания. Да, какво ли знаехме за света? Реално, само отделни фрагменти от това, което ни поднасяше телевизията, а пред нас седеше живият свидетел, който не просто е ходил зад граница, а е бил в много страни, на това отгоре в обкръжението на световноизвестни хора.

За съжаление, в началото дори и не се опитвах да запомня за какво говореше Ариман, тъй като вниманието ми беше насочено в изясняването какво се бе случило с мен. Вече втори ден моят организъм проявяваше несвойствени признаци на „повреда“. На това отгоре и нашият психотерапевт подозрително се оплакваше от подобни симптоми. В края на краищата преписах това на факта, че вчера заедно изядохме някаква не съвсем прясна храна. Макар да нямаше явни признаци на отравяне. След като окончателно се омотах в своите догадки, просто реших да отвлека своето внимание от това безполезно

занимание, а и от не особено приятното вътрешно състояние, започнах да слушам с интерес това, което с такъв ентусиазъм разказваше Ариман.

– ... На Малдивите, разбира се, има красиви места, но пък е голяма скука. Ако не бяха всичките тези подводни развлечения под формата на дайвинг. Какво е най-главното при дайвинга?

Ариман направи пауза, наблюдавайки ни с усмивка.

– Красотата на подводния свят и неговите обитатели, – весело проговори Стас.

– Не. В дайвинга най-главното е количеството потапяния да съвпадат с количеството изплувания.

– А-а-а, това се подразбира от само себе си, – съгласи се момъка, смеейки се заедно с всички.

– Това, разбира се, е шега, – продължи Ариман. – Въобще и дайвингът много омръзва с времето. Тъй като вече си научил надлъж и нашир всички рифове и практически познаваш „по физиономия“ всички манти, морени, наполеони и местни акули.

– Как така „по физиономия“? – не разбра Руслан.

– Мани, – махна с ръка Ариман. – Та нали техните местни инструктори подхранват рибите, за да привлекат повече туристи. На рибите естествено им е добре, тъй като не им се налага да ловуват, храната им пада от небето, при това на едно и също място по едно и също време.

– Каква бутафория! – допълни думите му Женя, разчленявайки поредната лангуста.

Групичката отново се разсмя дружно.

– Смеха си е смях, но за местните жители това си е бизнес, – отбеляза Ариман.

– И къде се намират тези Малдиви? – Никак не можеше да се ориентира Руслан.

– В Индийския океан, на 640 километра от Шри Ланка.

– Ясно, – многозначително отговори момъка, давайки вид, че реално знае къде се намира Шри Ланка.

– Дайвингът – това действително е яко преживяване, – продължи Ариман. – По-рано доста се увличах по екстрем-

ните спортове: алпинизъм, делтапланеризъм, сърфинг, рафтинг...

– Рафтинг? Какъв е този спорт? – произнесе Андрей.

– Това е спускане с лодка по бързеите на реките. Представете си неспирен поток от ледена вода и ти летиш сред този поток с огромна скорост, едвам успявайки да лавираш между камъните и с оцъклени очи от страх се впиваш в поредната скала – препятствие. Направо да ти се завие свят! Естествено, преживяването си е незабравимо. Но на мен това бързо ми омръзна... Какво ли не съм опитал в своя живот. И мотоциклетизъм, и автомобилизъм. Това пък са направо неизлечими болести. Ако някой някога истински е попадал под влиянието на тези спортове – край, пиши го бегал. Не е възможно да се измъкнеш от този начин на живот. Постоянно, досущ като наркоман, ще те тегли към високите скорости, към рева на моторите. Мислите ти постоянно ще рисуват скоростни преживявания и наяве, и на сън, докато отново не седнеш зад кормилото и не усетиш адреналина в кръвта... Между другото и с тази своя „болест“ се разделих бързо. След това дълго време се развличах с лов. Сафарита в Африка, после подводно „сафари“ в Австралия...

– Ние с Женя също се увличаме от този спорт, – с гордост произнесе Стас.

– Да, – потвърди Женя. – Вярно, все още не сме имали работа в Австралия, тъй като тази дестинация е малко далече от нашето Велико и Могъщо местообитание. Тук ние също имаме свои изключително интересни места, такива, където майката природа дори не е поглеждала. Такава екзотична фауна, че направо забравяш за Австралия с нейните пирани.

Седящият от страни Стас леко го сръга и тихо отбеляза:

– Какво ти става Жека, пираните обитават Амазонка, а Амазонка се намира в Южна Америка.

– Още повече, за какво ни е нужна тази Австралия, – гръмко заяви той, – щом дори и пирани нямат?! – А след това добави важно: – Изобщо, смятам, че такива държави като Австралия, съществуват само, за да подчертават такава велика и необятна страна като нашата.

Всички се разсмяха, а Ариман шеговито добави:

– Случайно да не страдате от национална мегаломания?

Женя опули към него очи и отговори:

– От нищо не страдам. Всичко ми е наред с националностите: в моя род ги има цял списък. И с мигането съм о'кей: нямам нервни тикове. Така че той изобщо не притеснява моята мания – и уточни с усмивка: – с такива глупости.

Всички отново едва не изпопадахме от смях. А Стас шеговито добави:

– Най-накрая се намери достойно определение на неговата мания. – И когато смеха утихна, възобнови прекъснатата тема: – Да, с подводния лов наистина няма къде да се развихрим. Обикаляме малките местни реки, а понякога идваме тук на морето. Но видимостта под вода и тук е отвратителна.

– Нима наричаш това море, тази митна локвичка, – със съчувствие произнесе Ариман и с новозараждащо вдъхновение добави: – Например просто не можете да си представите колко е прозрачна водата около Австралия и колко голямо е рибното многообразие.

– Има си хас! – Със завист произнесе Стас.

– А за големия бариерен риф изобщо няма какво да говорим! С няколко думи: великолепен подводен свят. Истински лов с множество опасности и приключения! – Всички възхитено гледаха Ариман, пребивавайки в реалността на неговия пленителен разказ. – ... Всичко това безусловно е интересно, ако ти е за първи път. Но с времето, да си призная честно и това омръзва. Така че моята страст лека-полека премина от подводния лов към обикновения риболов. Но рибата също е просто така, за разтоварване. Между другото, относно риболова, – Ариман се обърна към Сенсей. – Последният път бях при финландците в Оландския архипелаг в Балтийско море. Доста ми хареса. Със спининга на блесна вадих по 30-40 парчета на час, при това такива солидни. Ето това се нарича риболов. Естествено има едно но... Ловиш много, но можеш да вземеш само една риба. Останалите се наложи да ги пусна обратно на свобода, – произнесе Ариман и се разсмяха заедно със Сенсей. – Какво да се прави, на техните острови се

Фрагмент от рисунката на А.Нових „Великият Афикс“

практикува изключително спортния риболов. А ако погледнем от друга страна, шапка им свалям на тези оландци. Добре са го измислили, няма какво да се каже. Главите им работят като калкулатори, тъкмо за това и живеят богато. Умеят да пестят!

След не голяма пауза Ариман продължи своя разказ:

– Да-а-а... Като цяло за почивката също се иска майсторлък. Най-лошата почивка – това е нищо правенето. Това не са мои думи, още преди два века са го казали учените, така наречените неврофизиолози. Така е устроена човешката психика, най-добрата почивка за нея – е превключването от един режим на работа на друг. Ако не планираш добре своята почивка – нито ще натрупаш сили, нито впечатления, нито след това ще си ефективен в работата. Да си призная, напоследък най-ми харесва спокойната почивка, да пътешествам по света.

– Да, аз също не бих се отказал от туристическите пътувания, – размечтано произнесе Костик.

Ариман се усмихна.

– Не. Туризма – това е прекалено шаблонно. Като правило всичко е предвидено, и колективно галопираш по едни и същи места с екскурзоводи интриганти. Камара еднотипни снимки на фона на едни и същи забележителности, при това с една-единствена цел – да се похвалиш на роднините и приятелите, ето ме, аз бях еди-къде си. Не, най-много обичам да получавам впечатления от посещението на духовните и културни центрове на цивилизацията, да получавам удоволствие от потапянето си в непознатия живот, да се срещам с интересни хора. В началото просто много четях за тези места, но когато ги посетих сам... Тогава се оказа, че има огромна разлика между прочетеното и видяното. Едно нещо е когато си чел, или пък чул от някого, – при тези думи Ариман лекичко кимна в посока на Сенсей, – за дадено място или знаменита личност. И съвсем друго нещо е, когато посещаваш тези места и общуваш с хора, чиито имена са в устата на цял свят. Ти не само ще получиш информация, а лично ще се докоснеш до историята, с мощната енергетика на съответните места и

хора. И това означава много за личния духовен ръст. Посетил съм много духовни центрове и стигнах до извода, че всяка сериозна религия се държи на зрънцата истински знания. Тези знания са подобно капчиците на различни ручеи. Но източника на всички води е един.

Ариман направи многозначителна пауза, за да може по достойнство групата ни да оцени това и да вникне в неговия смисъл. А след това продължи:

– Имал съм честта да общувам с много от най-влиятелните личности на човечеството, в това число и световните духовни лидери. Ето, например, с Далай Лама. Казвам ви, това са абсолютно различни неща: едно нещо е да четете за него в някое списание или книга, и съвсем друго – лично да проведете с него няколко вечери, когато може да се поговори с него в непринудена обстановка, да се обсъдят интересуващите ви теми. Или пък в Индия, там имах възможността да се срещна със самия Сатя Сай Баба – легендарна личност от съвременния Изток. За мнозина той едва ли не е бог. Много интересен човек и дори никога да не е чел книги, може свободно да цитира свещените книги на индуизма, Библията, Корана, а така и някои философи от древността и съвремието. Свободно чете мисли. За него е детска игра да трансформира един предмет в друг. Но най-много ми хареса умението му да материализира предмети. Представете си, вдига ръката си завърта я във въздуха и се появява мъгла. – При тези свои думи Ариман прекара своята ръка по въздуха. И в този момент съвършено неочаквано за нас във въздуха действително се появи лека млечнобяла мъгла, все едно от димяща цигара. Направо изпаднахме в шок. Ариман продължи своя завладяващ разказ. – А после взима и изважда от там курабийка.

И Ариман започна по невъобразим за нас начин да вади от дима курабийка, все едно от някакъв невидим джоб. Направо замръзнахме от удивление. Отначало си помислих, че това е някакъв фокус и Ариман някак, без да забележим я бе извадил от белоснежната си риза. Но когато извади от въздуха курабийки изпълвайки цяла фруктиера, тотално блокирах, от къде е възможно да има толкова място в ръкава?

– Как го правите?! – изразявайки общия възторг проговори Руслан, гледайки на втория „Сатя“ със светещи от любопитство очи.

Ариман, доволен от произведеното на нас впечатление извади и последната курабийка и поставяйки я тържествено на върха на камарата от курабийки подаде фруктиерата по кръг. Всички с изумление започнаха да ги опитват, констатирайки най-различни вкусове: ту лимонов, ту кайсиев, ту прасковен. А когато си предавахме фруктиерата един на друг Ариман отговори на въпроса на Руслан.

– О, това е много сложно. Сай Баба цяла седмица ме обучаваше на това. – Ариман се усмихна и свивайки с рамене, произнесе: – Макар... Може и да съм толкова бездарен...

Той погледна на нашата възхитена група, през това време фруктиерата с курабийките стигна до Николай Андреевич. Виждайки как се намръщи, видимо от болката в стомаха Ариман каза:

– На въздържалите се от гощавката не предлагам заради вашето здраве. – И поглеждайки лукаво към Сенсей все едно се оправдава добави: – Все пак е тестено изделие.

Сенсей се усмихна, а Николай Андреевич с облекчение предаде фруктиерата по-нататък. Да си призная и аз възнамерявах да опитам това новопоявило се сладко „чудо“, но веднага, след като фруктиерата с курабийките стигна до мен, за мое голямо разочарование усетих нови пристъпи на гадене. Наложи се бързичко да я предам на Татяна, за да не се случи нищо непредвидено. Когато всички желаещи опитаха курабийките, Ариман продължи своя разказ:

– Така че приятели, да слушаш истории и да виждаш самата реалност – това са две абсолютно различни неща. Например, отивате в Италия с обикновена група туристи и посещавате хълма Монте Ватикано и достъпните за туристите места величаейки до небесата в своите мисли Папа Римски. А съвсем друго нещо е когато лично се срещате с него на чаша чай в кабинета му, където далече не всички от неговата свита имат достъп, и му задавате своите въпроси, слушате неговото светейшо мнение...

– Със самият Папа Римски?! – удивено възкликна Руслан с оцъклени очи.

– Да, – простичко отговори Ариман, все едно бе нещо, което се подразбираше. Той помълча малко и добави: – След разговора си с него разбираш, че това действително е велик човек! Той се отличава от другите с невероятния си талант и харизма. И вече нямаш ни най-малко съмнение, че на него лежи благословията на самия апостол Петър. Това е човек, който се уважава и обича толкова, че кара и другите да се уважават и обичат по същия начин. Когато лично посещаваш подобни места и се срещаш с хора от най-голяма величина, започваш да гледаш на света с други очи.

– Направо невероятно, да гостувате в самия Ватикан! – произнесе с възхищение Руслан. – И как е там?

Ариман се усмихна, гледайки на изгарящия от любопитство момък.

– Невероятно, – произнесе той. – Ватикан – това е едно от моите любими места за посещение. Не можете просто да си представите какви културни съкровища са съсредоточени там. Какво само струва събора на Свети Петър (който между другото се смята за най-големия християнски храм в света) и неговото главно украшение е Пиетата – скърбящата майка Мария, оплакваща загубата на сина си, и, разбира се бронзовата статуя на Свети Петър. А Сикстинската Капела?! Та това е същински шедьовър на най-добрите майстори от Ренесанса. Каква виртуозност, какъв революционен за това време антропоцентризъм и смелост в изписването на фреските от Микеланджело. А ако знаете, какво нещо е апартамента Борджа със Стаите на Рафаело. Просто не можеш да изредиш всичко. Ватикан е богат на забележителности: дворцовият комплекс, множеството музеи... Има какво да се види. Но всичко това е само малка, видима част от това, което се пази там. А ценностите, скрити от масовия поглед, повярвайте ми приятели, са много по-интересни и ценни.

Няма да казвам колко е красив самия площад Свети Петър! Това действително е визитната картичка на Ватикана. Представете си огромна елипса, оградена по краищата си с

колони, на които стоят 140 огромни статуи на Светци, там също така е разположен и герба на Папа Александър VII, който се явява инициаторът за построяването на този площад. А в самия му център се намира обелиск с формата на игла.

– Във вид на игла? – удиви се Виктор. – А за какво са я сложили там?

Ариман отговори с неохота.

– Това е свързано с история от времената на Калигула, когато самия Калигула докарал този египетски обелиск – „игла“ в Рим. В началото Нерон го поставил в своя цирк, който се намирал тъкмо на това място, където сега се намира катедрала Свети Петър. А през 1586 година каменната „игла“ била поставена на същото това място, където се намира на площада и до ден-днешен.

Ариман видимо замисляйки се за нещо, увлечен в своя разказ натърти на последните думи, от което се възползва Николай Андреевич и моментално зададе уточняващ въпрос:

– На кое място?

Ариман изтръпна, и тъкмо искаше да отговори нещо, когато вместо него отговори Сенсей.

– На това място е бил разпнат Петър, при това с главата на долу.

Изричайки тези думи Сенсей погледна Ариман.

– Това е този, който три пъти се отрекъл от Христос? – зададе уточняващ въпрос Виктор на Сенсей.

– Да.

Но ако Сенсей произнесе това „да“ с уморено изражение, то Ариман тутакси, взимайки отново инициативата в разговора, започна да говори с повишена интонация.

– Да! Това е същият този Петър, който в остатъка от своя живот доказал своята преданост на Христа и Неговото Учение. Това е същия този Петър, който станал велик светец, истински фундамент на вярата, на който и до ден-днешен се държи цялата католическа църква. Това е същия този Петър, който се явява първия епископ на римските християни! – И

след като направи малка пауза, вече с доста по-спокоен тон, не лишен от възхищение добави: – С една дума, Ватикан – си е Ватикан! Колкото и пъти да ходя там, не преставам да се възхищавам на този Вечен Град и величието на тази държава. Между другото, Ватикан – това е най-малката държава в света, площта му е някакви си 0,44 квадратни километра, а население около хиляда души.

– Само хиляда? – удивено произнесе Андрей.

– Да, основно свещеници и нунции...

– Кои? – попита Стас. – Нунции?

– Главите на дипломатическите мисии на Ватикана, – поясни Ариман.

– А-а-а, п...осланници значи, – шеговито със заекващ тон произнесе Женя, все едно тълкуваше значението на Стас.

Всички се засмяхме, а Ариман си позволи само снизходителна усмивка и отбеляза:

– Тези посланици са едни от най-умните хора. Благодарение на тяхната непрестанна дейност, а и всички, които се отнасят към Ватикана като към светиня, тази малка държава оказва такова влияние на света, на което може да завиди коя да е от най-силните държави.

– Не, всичко това е ясно, – проговори с измъчен глас Николай Андреевич, когото болките в корема никак не искаха да отпуснат. – Ватикан се явява международния център на католицизма. Там се намира резиденцията на самия Папа Римски. – И попита с усмивка: – Вие сигурно сте католик?

– Аз? – удивено възкликна Ариман. – Не. Аз не принадлежа към нито една от световните религии. Но към Римския Папа се отнасям с огромно уважение. А въобще католицизма – това е една от моите най-любими религии. Не можете да си представите колко много е направила католическата църква за света в миналото! И не само в миналото. Тя и днес оказва върху света съществено влияние. Католическата църква разполага по цял свят с огромна строго дисциплинирана армия от духовници, безброй монашески ордени, мисионерски общества, към нея се стремят най-различни политически партии от цял свят, различни обществени обединения, които я под-

сигуряват със солидни доходи от вярващите. Нещо повече, Ватикан разполага с големи капиталовложения в едри международни монополи, в това число Щатите, Великобритания, Швейцария, Франция, Испания, латиноамериканските страни. А също така се явява и съсобственик на редица концерни. Няма да казвам, колко земи притежава в Италия, Испания, Германия и много други страни, получавайки огромни аренди от нея. Днес влиянието на католическата църква активно се разпространява и на Изток. Просто им се възхищавам на кадърното управление и методите, с които управляват света.

През това време, когато нашата компания слушаше внимателно, Ариман направи многозначителна пауза и някак си тържествено погледна към Сенсей, след което отново се върна към разговора и обобщи:

– Така че приятели, когато имаш тежест в това общество, пред теб се отварят всички врати. Ако бях обикновен работник, щяха ли да ме приемат толкова високопоставени особи? Разбира се, че не. За съжаление всичко в този свят се решава от парите. Прав е бил Филип II (бащата на Александър Македонски), който казал, че няма такава крепостна стена, през която не може да мине магаре натоварено със злато. Парите отварят безброй възможности и това е самата истина, в това число и възможности за духовно усъвършенстване. Без пари си никой! Никой няма да иска да те погледне. За да си здрав – ти трябват пари, за да имаш къде да живееш и какво да ядеш - ти трябват пари. Дори, за да имаш възможност да се приобщиш към световните духовни знания, са ти нужни голямо количество пари, за да можеш да отидеш навсякъде и сам да видиш. А за да имаш и най-малка представа за всичко това отново ти трябват пари, поне да си купиш книга. – Ариман се усмихна и произнесе: – За съжаление, безплатно в нашия свят раздават само кашкавала в капана.

Николай Андреевич сви рамене и произнесе:

– Струва ми се, че всичко е в самия човек. Ако главата му е на мястото си, винаги ще може да изкара пари.

– Точно така, – подчерта Ариман, – Но цялата работа е в

това колко може да изкара?

– Е как, – намеси се в разговора Руслан, – за една книга със сигурност ще му стигнат.

Ариман се усмихна победоносно и заяви:

– Сега ви стигат, защото сте млади, нямате семейства. А след като се ожените и се сдобиете със семейство ще разберете истинския смисъл на парите.

– Никога, – светкавично отговори Руслан. – Ще си умра ерген.

Ариман махна с ръка.

– Типичен младежки кураж. Просто не сте срещнали в живота си този човек, заради когото на мига ще забравите за всички свои ергенски обещания. Самотния човек винаги се стреми към семейните отношения, също както семейния към самотата. Такива са реалностите.

– Да, в някакъв смисъл сте прав, за всичко трябват пари, – печално проговори Виктор, оглеждайки шатрата.

Стас улови неговия поглед и шеговито произнесе.

– Ние никога няма да живеем така, – и въздъхвайки театрално добави: – Макар да ни се иска.

– И кой ви пречи да живеете така? – възрази Ариман. – Във вашата страна сега се отварят огромни възможности за изкарването на сериозни пари и да се изпуска подобна възможност си е чист грях.

– Да, но как да ги изкараме? – озадачено попита Виктор.

– Има много начини да се изкарат големи пари. Само че малцина знаят за тях, – с явна интрига произнесе Ариман.

А Женя възкликна:

– Еми да, а който ги знае, той си мълчи. И не само мълчи, а мълчи от алчност, за да не си създава конкуренция.

След тези думи той лукаво погледна към Ариман. А той отговори философски, все едно дадената забележка изобщо не го касаеше.

– Ако човек е кадърен, то рано или късно ще успее. Ако в него няма предприемаческа жилка, както и да му обясняваш нищо няма да постигне. Както е написал Гавриил Романович Державин:

Фрагмент от рисунката на А.Нових „Ариман“

„Магарето си е магаре,
Дори да го обсипеш със звезди;
Където ум се иска,
То само хлопа със уши“.

Ариман произнесе този стих толкова изразително, че неволно ни разсмя, а когато утихна смеха, добави сериозно:

– Притежавам огромни корпорации, които просперират, защото се управляват от умни и талантливи хора, които на време стоплиха какво им говоря. Тъкмо за това постигнаха толкова много в живота. Така че аз приятели, съм щедър човек...

– Кой може да се съмнява в това, – с усмивка тихо проговори Сенсей.

– ...Ако желаете мога да споделя с вас малко от своя опит, така и така ви е провървяло да се срещнете с мен, – предлагайки на всички нас.

– Искаме! – с усмивка на мига изрази „общото мнение“ Виктор.

Ариман доволно се облегна в стола и поглеждайки весело към Сенсей, му отговори:

– Никакъв проблем. Ще си поговорим на тази тема, само че малко по-късно. А сега ще ви предложа да дегустирате моя фирмен десерт...

Трябва да отбележа, че по време на разговора, помощниците на Велиар подмениха всички блюда на масата, изнасяйки от шатрата старите, предавайки ги на матросите. А те на свой ред предаваха на сервитьорите някакви бели кутии. По време на разговора на масата се появи разкошен чаен сервиз с изумителни рисунки, който се явяваше продължение като тематика на сервиза от основното ястие, както и тестени изделия, бонбони, плодове. Така че когато Ариман приключи своя разговор, масата сияеше в нова премяна. Нашата компания въздъхна тежко гледайки на това сладко изобилие. Всяко ястие бе деликатно оформено досущ като истински кулинарен шедьовър. Създаваше се такова впечатление, че народът на мига можеше да излапа всичко с поглед, но стомасите им

очевидно вече не бяха в състояние за такъв подвиг. Така че на поканата да опитат тези прелести се отзова единствено тежката категория – Виктор, Володя, Стас, Женя и Руслан. А останалите се ограничиха единствено с чаша чай и едно сладко тестено изделие.

А аз не спирах да се укорявам за случилото се с моя организъм. Пред мен стояха такива уникални кулинарни изделия, а аз не можех да се докосна дори до чашата с чая, толкова ми бе лошо.

Ариман погледна към Андрей, който с въжделение се протегна към стоящата не далеч от него купа със сладости и с добродушна усмивка произнесе:

– Великолепен избор, – окуражи той момъка. – Между другото това сладкарско изделие се нарича „Наполеон“ и е направено по старинна рецепта с добавен коняк на възраст не по-малко от 120 години. Тъкмо в този си вид и състав е бил поднасян на императорските гощавки.

След тази реклама желаещите да опитат тази вкуснотия значително се увеличи.

– Е как е на вкус? – попита той Андрей, когато вече го дояждаше.

– Много вкусно!

– Сигурно струват луди пари, – отбеляза Стас, гледайки на апетитните тестени изделия.

Ариман се усмихна.

– Разбира се! Ако не бях богат, щях ли да мога да ги опитам?

Когато компанията започна с дегустацията, Ариман се обърна към Сенсей, кимвайки на не докоснатата чаша с чай.

– Ще ти хареса. Това е зелен чай с отлично качество.

– Не се и съмнявам, – съгласи се Сенсей. – Благодаря... Но, уви.

– Да се откажеш от такъв чай! – поклати глава Ариман.

– Какво да се направи, тренирам силата на своята воля.

– Нима при теб има още на къде?!

– Излишна няма да попречи, – отвърна Сенсей.

Двамата се разсмяха. Отговора му малко ме ободри. Ви-

наги на човек му се иска да се асоциира със силна, волева личност.

– На някой му върви, – със смях проговори Женя, гледайки към Сенсей. – Ето, аз имам сила. – Демонстративно сви своя юмрук. – Имам воля. – Пое дълбоко дъх. Но моментално изпусна насъбрания в гърдите си въздух, все едно спуснат въздушен балон, и произнесе: – А сила на волята нямам.

Всички се засмяха, момъкът отпи няколко глътки чай и се протегна към прехваления „Наполеон“. Оглеждайки го с възхищение той добави:

– Да, пари също нямам. Хубаво е, че на света все още има добри хора. – И обръщайки се към тестеното изделие добави:

– Че кога ли щях да те опитам. Така че, извини ме Наполеон Бонапардич...

И с тези думи отгриза едва ли не половината, с което за пореден път разсмя всички ни.

– Да, – замислено проговори Виктор. – Върти го сучи го, пари си требат.

– И кой ги е измислил тези хартийки? – сви рамене Андрей, разгръщайки поредния дразнещ зрението му бонбон.

– Китайците, – лежерно отговори Ариман.

– Китайците? – възкликна момъка.

– Да. Китайския император от династия Тан през 650 година въвел първите хартиени парични знаци „нао-цзао“, на стойност 10 000 юан-нао. Те били отпечатвани на висококачествена хартия, били удобни за транспортиране, и винаги е можело да бъдат обменени срещу медни монети. Затова този вид парични знаци придобил голяма популярност. След това тази мода била възприета и от Персите, Японците и така тръгнало по целия свят.

– И какво, до тогава е имало само медни пари ли? – Поинтересува се Костя.

– Различни: медни, сребърни, златни. С една дума метални, – отговори Ариман.

– А монетите кой е изобретил? – попита нашия философ.

– Отново Китайците. Първите монети са се появили на тези земи 1200 години преди христа. Били са отливани. А по-

сле, някъде след около 500 години в древногръцките колонии са се появили сечените монети.

– Наистина, колко са били умни китайците, а аз даже не съм подозирал, – със сарказъм произнесе Женя и хвърли поглед на Велиар, който през това време, стоейки малко зад Ариман, с гордост и надменност наблюдаваше седящите гости.

– Всеки народ се счита за умен, – сви рамене Ариман. – Римляните, например, присвоили изобретението на монетите на своите богове Сатурн, Янус или така наречения цар Нума Помпилий. Гърците пък уверявали, че монетите били изобретени именно от техния герой Тезей, заедно с властващия тогава цар Фидон, живял в VII век до новата ера.

Ариман отпивайки от чая си направи пауза. И тук Сенсей, който до сега изстрелваше тук-там по някоя фраза, неочаквано встъпи в полемика с него.

– Да, но главното не е кой е изобретил монетите, а какво означават самите те. Както утвърждават лингвистите, достигайки до смисъла на думата монета, в превод от латински moneo, monui, monitum означава „предсказание“, „предупреждение“. А глагола “moneo, monui“ , „monetum“ означава „съветвам“. И между другото така и така загатнахме темата за лингвистиката нека да спомена, че и думата „Капитал“ също е произлязла от латинската дума „caput“…

– Не разбрах, – подскочи Женя, дочувайки позната дума. – Това в смисъл „Хитлер Капут“? И младежа показа с ръце във въздуха кръст. Ние се разсмяхме, а Сенсей с усмивка отговори:

– Може на Хитлер и да е донесъл „капут“. Но ако говорим за превода на думата „капитал“, то caput означава „глава“.

– А-а-а. Умен значи, – направи извод младежа.

– Никак даже, – отрицателно поклати глава Сенсей. – Има се предвид главата на добитъка. – И поглеждайки на удивителната реакция на групата младежи, които даже от любопитство спряха да дъвчат, поясни: – Просто по-рано добитъкът се е смятал за парична единица. И сумата е била равна на броя глави.

Произнасяйки това, Сенсей доволно погледна към Ариман, а след това и ние побързахме да обърнем главите си към него. Забелязах, че на лицето на Ариман се появи едвам забележим признак на смайване, но когато всички го удостоиха с вниманието си, то лицето му моментално грейна в очарователна усмивка и весело отговори:

– Безусловно и такова е имало някога, когато парите са се разхождали на четири крака. Но хубавото е, че тези времена отдавна са отминали. Иначе сега бих се измъчил да смятам по брой глави „своя капитал“.

– Да, от такъв „капитал“ щеше да имаш само главоболия, – със смях отбеляза Володя. – Не стига, че постоянно иска да яде, а на това отгоре и разнася специфичен аромат навсякъде.

– Което си е вярно, си е вярно! – произнесе Ариман, сякаш, Володя нацели точната мисъл в неговите разсъждения.

Ариман и Сенсей се спогледаха и прихнаха от смях, сякаш в думите имаше скрит смисъл, понятен само на тях двамата. Развеселен, Ариман поклати глава:

– М-да-а, какво ли не е служило на хората за платежно средство, от кравешки черепи в Борено до човешки черепи на Соломоновите острови, от късове сол в Африка до чай опакован във формата на плочка в Китай и Бирма. В древно Мексико въобще са се разплащали с какаови зърна, но най-интересното е, че дори и в тези времена е имало „фалшификатори“, фалшифициращи какаовите зърна, – подсмихна се Ариман. – Какво ли само не са използвали хората в качеството на парични средства: тютюн, оризови зърна, царевица, сушена риба, кожи, добитък, хора.

– Да, – някак тъжно произнесе Сенсей. – Парите се сменяли, а отношението към тях не…

– По принцип, нищо не се е изменило, – съгласи се с него Ариман.

Всички помълчахме известно време.

– Е не, Сенсей, относно „капитала“, направо ме разби, – произнесе Володя. – Кой можеше да си го помисли! И какво се получава, Маркс написал книга за „главите добитък“?

По-големите момчета избухнаха в смях.

– Е, ако подходим към материалистическия диалектизъм в труда на Карл Маркс с наименование „Капитал“ от тази позиция, – Сенсей се усмихна, – то тогава наистина се получава съвършено друг подтекст на дадената концепция. Нали там битието определя съзнанието. Хората сами създават своята история, а подбуждащите мотиви на тяхната действителност се определят от материалистичните условия на общественото производство. Обществото се разглежда като един общ механизъм, което в нашия контекст е сродно на стадото, в чиято структура производителните сили определят производствените отношения и формата на собствеността. Което вследствие предопределя класовата структура на обществото, политиката, морала, религията, философията.

– Ама че работа, бива си те Сенсей! – с възхищение проговори Володя. – Да не би да знаеш „Капитал“ наизуст?!

– Е, не е като да няма прах в нашето мазе, – с усмивка добави Сенсей.

– И космИ..., – Женя понечи да се пошегува, но се спря. Макар всички да го бяха разбрали и така, което предизвика нова вълна от смях.

Володя седеше и не можеше да стопли шегата, но след, като съпостави казаното от Сенсей с новата интерпретация така се разсмя, че зарази и останалите със своя истеричен смях.

– Невероятно, всичко съвпада, – произнесе той, избърсвайки потеклите му от смях сълзи. – Направо както в живота.

– А какво, в Русия добитъкът също ли се е считал за разплащателно средство? – разбирайки шегата посвоему Юра попита Ариман.

– Да, – безразлично отговори той.

– Между другото, – отбеляза Сенсей, – добитъкът в древната Русь в по-голямата си част се е явявал нещо като „валута“, тъй като древните славяни са били основно земеделци. А близо до тях в степите живеели скотовъдни племена, които разменяли добитъка за продукцията произвеждана от тях.

– Но и при славяните, под думата „добитък“ се е имало

предвид „богатство“, „имущество“, – блесна Ариман със своите познания по руска история. – И чак след това тръгнало разделението на животни и пари.

Но Сенсей възрази и тук:

– „Изобилие“, „излишък“ – да, това е означавало наличието на „добитък“. Но не и „богатството“ като такова. Та нали богатството първоначално сред древните славяни означавало „Бог и ти“, „Бог вътре в теб“, „ти си в Бога“ и от тук се е подразбирало духовно богатство, което е достъпно само за човека и се явява неговото истинско достояние.

– Е, както и да е било там, но да си богат е добре и в този и в другия смисъл! – обобщавайки продължи Ариман.

– Това си е точно така, – съгласи се Виктор.

– Но за да станеш богат, – реши да продължи своята мисъл Ариман, – трябва да се научиш да уважаваш парите, да ги обичаш, броиш, трупаш и пестиш. Тоест да контролираш техния приходно – разходен поток. Простичко казано да усвоиш икономическите закони. Икономиката – това е важна необходимост за цялата цивилизация. Това е изкуството да управляваш своето стопанство, било то малко или голямо, смисъла е един и същ. Икономиката се е зародила още по времето на древен Шумер. Именно Шумер обучил света на това велико изкуство...

Сенсей каза с усмивка:

– Е, ако сме съвсем честни, то съгласи се Ариман, че шумерите научили света не само на икономика, но и на бюрокрацията. При тях на всяко плодово дръвче, започвайки от неговото засаждане се е завеждала отделна глинена таблička, един вид отчетен картон, където всяка година се е отбелязвало количеството на събраните плодове от даденото дърво.

Татяна се усмихна и тихичко ми нашепна:

– Добре е, че в тези краища не се върди облепиха *(Hippophae rhamnoides бел.пр.).* Щяха да се измъчат да броят тези ситни оранжеви плодове.

А Сенсей продължи:

– ...А когато дървото остарявало и реколтата спадала,

длъжностното лице се обръщало към по-висшестоящия за разрешение дървото да бъде отсечено. Съответния „инспектор“ записвал решението на същата тази табличка, завършвайки отчетния период с текста, че даденото дърво било отсечено, а дървения материал е постъпил в складовото хранилище.

Володя весело избоботи:

– Това е също като в английския хумор: „Колкото повече ти помагат в твоята градина, толкова по-малко твоя става същата тази градина“.

– Точно така, – разсмя се Сенсей с всички останали.

– Може ли такова нещо, а аз дори не съм подозирал, че в древен Шумер съществувала такава бюрокрация, – с усмивка на уста произнесе Николай Андреевич и се пошегува. – Ах, ето откъде изникват корените на канцеларщината и формалистиката!

Всички се разсмяха, а Ариман, свивайки рамене, отбеляза:

– Както се казва без стотинки няма да има и левчета, а без тях и милиони. Така че този шумерски пример – показва смисъла от реда и икономията...

И по-нататък той започна да изрежда исторически примери за личности, успели да натрупат сериозен капитал, започвайки от незначителни суми. Когато Ариман завърши своя разказ, Женя с доволно изражение на лицето обяви:

– Икономиката си е икономика, а обедът бе на аванта!

Ариман отбеляза:

– Парите отварят огромни възможности. Например, ако нямах пари, никога нямаше да разбера, че съществуват такива шедьоври на световното кулинарно изкуство. Всичко се познава в сравнението... Така че приятели, по-добре да бъдеш млад, здрав и богат, от колкото стар, беден и болен.

– ...Аха, с увиснала челюст, – добави Виктор и всички отново се разсмяха.

Народът така се бе наял, че се разплу в своите столове. След този разкошен обяд, галейки своя корем, Женя произнесе:

– Да, Ариман, хубаво направи, че ни уважи с този обяд. И такова... отбивай се по-често при нас...

– Обезателно, – отговори Ариман, поглеждайки Сенсей със самодоволна усмивка.

Женя, без да иска хлъцна силно и все едно се извинява, отново проговори:

– Ох, колко ми е тежко. Какво ще кажете да пораздвижим храносмилателните процеси с малко интензивно гребане сред вълните?

– Защо е нужно така да се хаби цялата енергия, – проговори Ариман. – Може да се заемем и с доста по-изискани водни развлечения, ако разбира се не възразявате.

Заинтригувана, нашата група подкрепи с „ура“ тази идея. Но Ариман не продължи да разказва за предложеното изискано развлечение, а произнесе само, че има изненада за всички нас. Всички благодарихме за превъзходния обяд и излязохме от шатрата, потапяйки се в ярката, топла изпълнена със слънчева светлина крайбрежна ивица. Някои от нас побързаха към своите палатки, за да се преоблекат, в това число и моята особа. Трябва да си призная, че излязох от шатрата в някакво абсолютно „увиснало“ състояние, все едно бях изцедила и последните си сили. И докато се дотътрих до палатката, Татяна изскочи от там в своя бански костюм.

– Хайде побързай, – даде ми зор и побърза да отиде при Костик, който също така чевръсто изскочи от своята палатка.

– Ей сега, произнесох аз, и това беше единственото, за което имах сили, намушвайки се в нашия момичешки апартамент.

Реших малко да си полегна и малко от малко да подобря своето капнало състояние. Но щом моята глава докосна възглавницата, моментално потънах в дълбок сън. Събудих се едва тогава, когато слънцето залязваше. Удивително, но се почувствах толкова добре, все едно нищо не се бе случило с мен сутринта. Поглеждайки изпод палатката моята особа направи бърза оценка на ситуацията. Шатрата вече я нямаше. Затова пък нашият плаж се превърна в някаква комфортна зона за отдих. На брега бяха разположени около десетина

бели шезлонга, на пет от които лежаха Николай Андреевич, Володя, Сенсей, Ариман, и съдейки по черното кимоно, Велиар. В далечината плавно се поклащаше яхтата. Двама души с бясна скорост се гонеха по морските вълни с два скутера. Очевидно това бяха Стас и Женя. Двамата се носеха по морската шир все едно бяха два млади бика изтървани от клетките си на свобода. Някъде навътре в морето препускаше моторница с вързан за нея голям надуваем жълт банан. На това приспособление, съдейки по фигурите, бе седнала почти цялата наша млада компания, облечена в еднакви ярко оранжеви спасителни жилетки – Славик, Костик Татяна, Руслан, Юра, Андрей и Виктор. Моторницата постоянно петлаеше извършвайки резки завои, от което групичката периодически, в пълен състав, се изсипваше във водата с викове и писъци. И когато моторницата се приближаваше да събере своя пищящ товар, всички като мравки отново се покатерваха на банана с идеята да се задържат колкото се може по-дълго на това бясно препускащо нещо.

След като се приведох в надлежен вид, се присъединих към почиващите на брега. Когато моята особа седна на един от шезлонгите, намиращ се до Николай Андреевич, Сенсей забелязвайки моята поява проговори, обръщайки към мен всеобщото внимание:

– О, слънчицето се събуди. Е, и как се чувстваш сега?

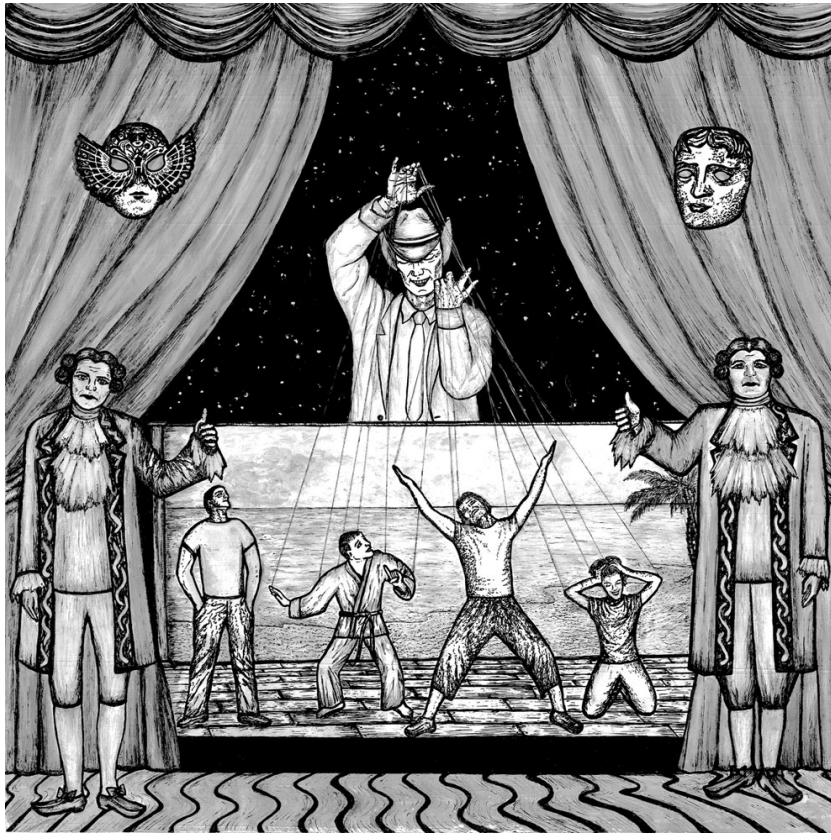
– Благодаря, вече добре, – отговорих аз.

– Чудесно, – повдигайки своите тъмни очила, доволно проговори Ариман, при това така все едно свали от себе си отговорността за някакво провинение. – Искаш ли да се повозиш? – кимна той по посока на моторната лодка с огромния банан и нашите търсачи на силни усещания.

През това време лодката тъкмо извърши рязък завой, бананът се преобърна и всички се изсипаха от него с главите надолу, все едно семки от узряла пита слънчоглед.

– О, не, благодаря. По добре да си поседя тук, – промълвих аз, представяйки се на тяхно място.

– Твоя работа, махна с ръка Ариман и отново поставяйки своите слънчеви очила, продължи да гледа в морето.

Рисунка на А.Нових „Великият Афикс“

Мъжете продължиха своя разговор за яхтата, очевидно прекъснат от моето идване.

Към брега на висока скорост доплуваха Женя и Стас, синхронно извършвайки последния остър завой. Вълните красиво се понесоха в кръг образувайки два водовъртежа в центъра, на които се намираха нашите състезатели. След като изтеглиха водните мотори на пясъка, двамата се приближиха към Сенсей. Техните очи просто горяха от екстремното преживяване, явно донесло им не малка порция адреналин в кръвта.

– Невероятно! Такава скорост! – сподели своите впечатления Женя. – Такава маневреност, чак ти секва дъха!

– Яко! – потвърди Стас. – Ето това се нарича техника, ето това се нарича скутер!

– Сенсей искаш ли да опиташ? Няма да загубиш! – трескаво предложи Женя. – Направо подивявам от тази скорост!

Мъжете се разсмяха от този негов искрен селски начин на изразяване.

– Не благодаря. Не смятам да подивявам, – със смях отговори Сенсей. – Вече е време да привършвате с веселбите, ако искате да стигнем навреме за представлението на екстрасенса.

– Разбира се, че искаме! – отново произнесе Женя, с повишено настроение. И вече обръщайки се към Ариман, защо ли вече на „ти“, проговори: – А ти искаш ли да дойдеш? Такова „кино“ все още не си гледал. Това е местна екзотична атракция.

Всички отново се разсмяха. Но в този момент Женя забеляза моята особа сред почиващите. И тъй като Сенсей отказа да се повози, се залепи към мен, така да се каже пресен не изкушен обект на този вид развлечение.

– О, Настюха! Давай да те понеса с вятъра!

– Не благодаря, – с усмивка отвърнах аз. – Тъкмо престана да ми се вие свят, а ти отново искаш да ме разболееш.

Стас със смях дръпна своя приятел за ръката, все едно упорито куче за каишка.

– Женя, не! Какво си се залепил за човека? Да отиваме да

се преобличаме. Че иначе няма да стигнем на време за „концерта на концертите“.

Женя с усмивка погледна към великолепните скутери и зави от удоволствие. Стас тръгна да го дърпа настрани, все едно гладен пес подушил мръвка. И когато всички се посмяха на тази умилителна сцена, Женя се почеса по тила:

– Ех, не ми било писано... Супер щеше е да си купя такава машина!

– И къде ще препускаш с нея? – попита Стас. – По асмаците в околността или по селските канавки?

– И какво, щеше да е супер!

Двамата отново се разсмяха.

– Хайде да приключваме, – предложи Сенсей на всички, които лежаха на шезлонгите.

Ариман кимна. И изглежда съвсем случайно двамата обърнаха своите глави в две съвсем различни страни, обръщайки се към своите помощници произнасяйки едновременно:

– Викай всички останали.

Само, че обръщението на Сенсей бе към Женя, а това на Ариман към Велиар. На нашия момък, както и на китаеца втори път не се наложи да се повтаря. И ако Велиар културно взе миниатюрната радиостанция, стояща до него и я приближи до устните си, то Женя произведе свирейки с пръсти такъв мощен сигнал, че едвам успях да запуша ушите си, за да не ми спука тъпанчетата. В този момент трябваше да се види лицето на Велиар. Неговата ръка, която автоматически бе натиснала копчето на радиостанцията започна бавно да го отпуска, а очите му изразяваха такова удивление, гледайки този свирач музикант, все едно китаец вижда жив абориген от епохата на динозаврите. Ариман също така, не очакващ подобни музикални изпълнения, изумено погледна към него, а след това тихо започна да се тресе в пристъпи на беззвучен смях. Сигналът на нашия момък явно бе стигнал до адресанта, тъй като не стига, че лодката сви рязко към брега, а на това отгоре по радиостанцията на Велиар неочаквано се чу нечия пламенна реч на някакъв неразбираем език, при

това с натъртване на отделни специфични „руски изрази“. След като Велиар стопли, че някой му говори, дойде на себе си и започна да отговаря нещо, от което Ариман, още повече се разсмя заедно със Сенсей. Стас и Женя ги погледнаха и активно подкрепиха този заразителен смях. При това Женя се опита да разбере от Сенсей какво се е случило, на което Сенсей отговори:

– Свирката ти много им хареса, казва, че никога не бе чувал такава какофония през живота си.

Женя дочувайки в речта на Сенсей непозната дума, така и не разбра да се радва ли или не. Той се усмихна и с нотка на притеснение се похвали:

– А още мога и да бродирам.

Мъжете тотално изпопадаха от смях. След като се посмяха до насита, без да чакат пристигането на моторната лодка започнаха да се стягат. Аз се запътих към своята палатка, за да се преоблека за нашите нощни приключения.

Когато се облякох в спортен екип в палатката влетя Татяна цялата трепереща, със сини устни и пламнали очи, но съдейки по нейното настроение – изпълнена с положителни емоции. Тя бързо започна да се преоблича, споделяйки своите екстремни преживявания и емоциите, които е получила. При това нейният смях звучеше някак интересно, бих казала „нервно“, както се случва, когато човек е силно изплашен, но се опитва да прикрие тази уплаха със своя смях, за да не изглежда в очите на другите страхливец. Не се учудвам, след такова екстремно преживяване! Мисля си, ако и аз бях се изсипала няколко пъти от този банан на висока скорост и с краката на горе, то изобщо не е ясно как щях да се смея тогава.

След половин час всички бяха готови. Ариман предложи да стигнем до пансиона с яхтата, Николай Андреевич изказа мнение да се предвижим с колите. Но Сенсей предложи да се разходим пеша, акцентирайки колко е полезно ходенето за всеки човек и неговото здраве. Никой не възрази. Щом е рекъл пеш, нека да е пеш, и без това времето беше прекрасно и природният пейзаж изглеждаше внушително на фона на залязващото слънце. Дори Ариман без никакви възражения

прие идеята на Сенсей.

– Щом е за здраве.

По това време Ариман вече беше успял да се преоблече в спортен костюм и маратонки, благодарение, на което заприлича точно като един от нас. Дори Велиар се бе преоблякъл в спортна форма. Но ако Ариман носеше екипа, без да чувства какъвто и да било дискомфорт, то Велиар постоянно придърпваше и оправяше своите дрехи. Съдейки по неговия вид, той бе крайно недоволен, че му се налагаше да смени удобното кимоно с такъв неудобен Западен екип. Вярно, своето мълчаливо недоволство изявяваше само тогава, когато не попадаше в полезрението на своя бос.

Цялата група тръгна към почивния комплекс, оставяйки нашия лагер на двама от матросите на Ариман. Случи се така, че в началото се движехме на тумба разказвайки си различни истории и вицове, но след това нашата компания се разпокъса на различни групички. Най-напред вървеше Ариман в обкръжението на Виктор, Стас, Женя, Юра и Руслан. След тях с леко изоставане се движеха Володя и Велиар. После вървеше нашата компания: Андрей, Костик, Татяна, Славик и аз. И най-накрая Сенсей и Николай Андреевич, разсъждавайки над някаква тема свързана с психологията.

– Да, отдавна не бях дивял така, – весело произнесе Андрей.

– Не ми говори, – охотно проговори Костик. – Всичко бе просто жестоко!

– Да, Ариман се оказа пич на място! – подхвана общата вълна на въодушевление Славик.

– Има си хас!

– Тази почивка никога няма да я забравя, – с възхищение проговори Андрей.

– Да, такова нещо няма как да се забрави, – кимна Костик. – След като се приберем...

– Ооо, не ми напомняй, – изстена Татяна. – След този екстаз, отново в нашата мрачна действителност.

– Нищо, – окуражи я Костик, – някога и на нашата улица ще има такъв празник!

– Аха, след няколко десетки години, при това не при нас, а у техните потомци, – Андрей със смях кимна към Ариман и Велиар. – А у нас през това време, както казва моя баща, на масата все още ще си стои само един пепелник.

Приятелите ми печално се разсмяха. По време на нашия разговор постоянно долитаха различни фрази от разговора на по-старшите ни приятели с Ариман. И тъй като нашия печален смях утихна бързо, потапяйки ни в картинката на нашето не особено перспективно бъдеще, ние отчетливо чухме думите на Ариман.

– ...“Homo faber„ – човека – производител, така се нарича съвременният човек в наши дни. И това е справедливо... На човешката натура и е присъщо да проявява любопитство към загадките на света. Логично и стремежа да ги разгадае. Дори самото търсене на отговора на дадените въпроси говори за желанието на човека да живее по-добре...

– Да-а-а, да живее по-добре, – Андрей повтори думите на Ариман и шеговито произнесе: – В нашия случай това „по-добре“ постоянно изглежда както онзи виц: „Тъкмо започнахме да живеем добре и парите свършиха“.

– Аха, винаги се случва така, – потвърди със смях Славик. – Направо някакъв хроничен недостиг!

– Не е хроничен, а наследствен, – уточни Костик. – Недостига на пари е такава болест, която се предава по наследство.

Всички се разсмяха.

– Което си е вярно, си е вярно, – кимна Андрей. – И живота така си минава в това лудо препускане след парите. А е толкова кратък.

През това време чухме кратко стихотворение от Ариман.

„Вятъра разпръсна розовата дреха.

Славеят наслада в градина намира.

Наслаждавай се и ти, розата – е миг.

Шепне тя: „Наслаждавай се! Умирам...“

– О! – изтръпна Костик. – Та това е Омар Хаям. Я ела на сам...

И Костик побърза да се присъедини към слушащите Ариман, изоставяйки нашата групичка. Татяна гледайки на бър-

защия Костик, недоволно промърмори:

– Намери ми се...

Тя не успя да завърши своето изречение, когато Андрей с патос произнесе след него:

– Тръгвайки си, той остави много предани приятели. Та нали беше истински... егоистичен предател.

Всички се разсмяхме. И едва бяха минали няколко минути, когато редовете на „егоистичните предатели“ бяха попълнени, както от Славик, така и от Андрей, тъй като между по-големите от нашата група и Ариман се завърза интересен разговор. На нас с Татяна не ни оставаше нищо друго, освен да се приближим по-близо до тях, най-малкото, за да не е толкова скучно. Изравнявайки се с Володя и Велиар, които вървяха малко по-назад от основната група, вече добре чувахме всяка дума на Ариман.

Когато някой от момчетата напомни на Ариман как бе обещал още на обед да посвети всички в тайните на правенето на бизнес и как правилно да бъде започнат, се завърза доста интересен разговор.

– Какво искам да ви разкажа, – започна Ариман, – обяснявал съм на много хора от различни страни за тези неща. При това на такива от различни раси, съсловия и националности. И повярвайте ми, практически по-голямата част от тях... – Той се замисли за няколко секунди и после продължи: – Всички, с изключение на единици..., – и тук Ариман се обърна хвърляйки поглед към, както ми се стори, вървящия отзад Сенсей, който разговаряше с Николай Андреевич. – Та практически всички из основи променяха своя живот, постигаха поставените цели, ставаха богати и уважавани в обществото хора. Естествено, сред тях има и изключителни таланти, достигнали сериозни висоти в бизнеса, хора, които сега са мои помощници и оглавяват най-големите корпорации в света. А в началото бяха едни обикновени хора, такива, както и вие. Но те слушаха много внимателно какво им казвам, същото, което сега ще разкажа и на вас.

Ариман направи кратка пауза. Всички притихнаха.

– Цялата сила на това преобразуване се крие във ваше-

то подсъзнание, във вашата твърда вяра и устойчива мисъл в достигането на поставената цел. Не се съмнявам, Сенсей сигурно много ви е разказвал за това. Но съм сигурен, че все още не сте чули как можете да материализирате своите мисли, превръщайки ги в конкретни дела, превръщайки вашата заветна мечта в реалност.

Хората си мислят, че този свят е жесток и несправедлив. Защо, например едни практически, без да работят имат всичко? А други се бъхтят от сутрин до здрач и си седят с жълти стотинки в джоба? Защо едни имат богатство и уважение, а други търпят множество лишения, живеят едва ли не зад чертата на бедността? Едни имат разкошни замъци в европейските столици, яхти, луксозни коли, а други пребивават в жалко съществуване в бараки и в най-добрия случай пътуват на работа в препълнените автобуси? Защо добрите хора страдат от страшни недъзи, а негодниците живеят безгрижно, притежавайки на това отгоре и прекрасно здраве? Защо едни побеждават смъртоносните заболявания, а други умират от тях? Кажете ми, светът несправедлив ли е?

Ариман в очакване погледна на нашите момчета.

– Еми да, – възкликна Женя, очевидно, защото всички други мълчаха и измъдри един такъв лозунг: – Днес подминаващ несправедливостта. А утре несправедливостта няма да подмине теб.

Ариман се усмихна:

– Не, не, приятели, всъщност светът в дадения случай няма нищо общо. Светът съществува в строго съответствие на определени закони. Всичко се корени в начина на мислене и в използването на силата на вашето подсъзнание. Та нали нашето подсъзнание е източник на неизчерпаеми възможности. И изниква резонният въпрос, използваме ли го? Не. Защо? Защото постоянно се съмняваме в себе си, постоянно сме недоволни. Отговорете ми на следния въпрос: Ако човек сам не се обича и уважава, как може да накара другите да го обичат и уважават, да зачитат неговото мнение? – Момчетата вървяха мълчешком, някои с наведени глави, други гледайки към Ариман. – Нека вземем следния баналeн житейски при-

мер. Двама съученици. Единият бил пример за подражание във всичко – в ученето, в колектива. Другия вечно на заден план, мързелив и бездарен. Но се случва така, че втория става директор на фабрика, а първият става обикновен работник в този завод и се бъхти от сутрин до вечер за жълти стотинки. Защо се случва така? Несправедливост? Изобщо не! Целият фокус в дадения парадокс се крие в това, че вторият, макар и незабележим, но притежавал вътрешна увереност, себеуважение и не се съмнявал в това, което правел. А първият, при целия този антураж живеел със страх, съмнявайки се в своите постъпки. Та нали съмнението има свойството да разрушава, и в никакъв случай да създава.

– Да, съмнението – това е първия враг, – одобрително произнесе Виктор. – И човек толкова свиква с него...

През това време Женя, който вървеше зад Ариман и Стас и видимо мечтаейки отдавна да заеме мястото на своя приятел, забеляза разширяващата се пролука между двамата и тутакси се намуши изтласквайки настрани своя приятел и заставайки до Ариман.

– Точно така, – проговори момъкът, прекъсвайки Виктор и едновременно с това изтласквайки своя съпротивляващ се приятел от първия ред. – Този враг става толкова привичен, точно, както приятеля. А приятелят – е много по-лош от врага: колкото е по-близо, толкова по-нахален и настоятелен става.

Стас не успя да издържи на този нахален и настоятелен натиск от страна на Женя и реши да му отстъпи. А Женя ликувайки адресира своите думи не толкова към Виктор, а поскоро към Стас.

– Дори ще ви кажа нещо повече. Приятелят е истински злосторник, тъй като той винаги мечтае за твоето „законно“ място под слънцето.

Оказалият се отзад Стас промърмори с укорителен тон по адрес на Женя:

– Това се нарича злосторник, идва на гости за три дена, а остава цял век.

Тогава вървящият заедно с тях Виктор, очевидно, ми-

слейки нещо свое, без да обръща внимание на разразилата се „словесна схватка“, се усмихна и произнесе:

– Колко точно го каза! Именно по този начин съмненията се закрепват в нашето съзнание. Направо в целта!

Стас се усмихна.

– Има си хас! При такива габарити, които слушат, но не чуват, не ми остава нищо друго, освен да си говоря.

Но Виктор вече не обръщаше внимание на неговите думи, а задаваше поредния въпрос на Ариман:

– И как да ги изчовъркаме от главите си тези злосторници?

– Съмненията произлизат от незнанието. Незнанието поражда недоверието. А за вярата няма по деструктивно нещо, от недоверието, – поясни Ариман. – Недоверието се явява антипод на вярата. Съмненията – това са вашите подсъзнателни страхове. На всеки човек са му присъщи някакви страхове и различни психологически комплекси. Те са особено трудни за преодоляване от този, който е роден в проста и нездрава среда, където родителите са неудачници, както и повечето хора в обществото. Още от своето раждане децата виждат единствено пораженческия пример на своите родители, как се оцелява, а не как се живее.

– Абсолютно вярно, – отбеляза Стас, бързичко застигайки Ариман и заемайки своето предишно място, докато Женя блееше някъде настрани. А след това, поглеждайки към Женя, който загуби ума и дума от това нагло действие от страна на Стас, произнесе с усмивка. – В подобни семейства е валиден следният закон: оцелява ли единият, оцеляват всички.

– Излезлите от такива семейства, като правило само мечтаят за богатството, – продължи Ариман, правейки вид, че не забелязва спречкванията между момчетата. – Но заради своя комплекс за малоценност не знаят и дори не могат да си помислят, че реално могат да станат богати. Повечето хора са ограничени в своето мислене от своите собствени страхове, затова не живеят, а оцеляват.

Но забележете, човек се ражда свободен от каквито и да било страхове. Например си спомнете своето най-ранно дет-

ство. Още от тогава са започнали да ви вменяват най-различни страхове, които са абсолютно необосновани, тъй като целта на вашите родители и близки е била една – да ви предпазят от неприятностите. Грижейки се за вас, са формирали във вас психологически профил сходен с техния, а фактически са създали от вас убеден неудачник с цял комплекс „не трябва, „не мога“, „това не ми е позволено“. Нима не е така? Така е. Ако действително напънете своята памет, спомните си и анализирате отминалите години, то във вашето съзнание ще изплуват хилядите пъти „не може“, които сте чували, които са отсичали от корен наченките на вашата самостоятелност и индивидуално формиране на личността. Колко пъти сте чували вашите родители, връщайки се от работа, че техният началник е глупак, идиот. Но този „идиот“ е началникът, а вашите родители такива умни работят за него. Тоест във вашето подсъзнание се е формирал шаблонът, че вас умните, както и вашите родители, трябва да ви управляват глупаците. Тъкмо за това, пораствайки и подсъзнателно вече приемайки този модел за аксиома, вие се обричате на робство. Повярвайте ми, в своя живот съм видял толкова много... Дори човека да е гениален, но ако не е в състояние да направи нещо самостоятелно, тогава геният, бива наеман на работа от идиота, който няма знания, но затова пък има своя собствена сила на волята. Волевата сила означава много в този свят.

Но вашите детски години – това е само началната част на формиране на вашите страхове. Колкото повече остарявате, толкова повече страхови комплекси пораждат вашите нови познанства. Тогава идва подсъзнателното внушение, че от вас нищо и никога няма да излезе, че вашите опити да постигнете каквото и да било губят смисъл, че рано или късно, но със сигурност ще се провалите. След всичко това ви остава единствено да станете болни и немощни. Внушават ви, че светът лети към пропастта, че скоро идва краят на света, – че животът – това са вечни мъки в ада, а вашата роля в него – е тази на неудачника.

После пораствате и на основата на целия този негативен комплекс започват да ви вменяват редица други страхове с

помощта на заобикалящото ви общество, вестниците, телевизията, да усилват чувството ви за безизходица и отчаяние. И вие вече не сте в състояние да контролирате този негативен поток от информация и безпрепятствено го пропускате в своето подсъзнание. Започвате да вярвате на всичко, което сте чули и видели и по този начин, посредством силата на вашата вяра, изграждате кошмарната реалност на вашето съществуване. А ако успеете да вникнете в нещата в глобален мащаб, тогава ще разберете, че всичко това се прави, за да се създаде от вас един покорен роб. В този свят съществува един такъв закон: или ще станеш свободен човек, стопанин на робите, или ще бъдеш роб на свободния човек.

Само погледнете как е устроен света. Управляват го една шепа хора, силните на деня, за които работят милиарди други. Мислите ли, че вярват на всичко, което показват по телевизията и пишат във вестниците? Не разбира се, тъкмо защото те самите се явяват инициаторите на тези събития, които виждате, тъй като всичко това се случва по техните сценарии, за да държат постоянно в страх и раболепие своите подчинени, тоест вас. А телевизията и пресата се явяват само глашатаи на техните „царски разпоредби“. Поискали робите свобода и демокрация, ще им се даде свобода и демокрация, при това в такава форма, каквато не са и сънували. Глашатаите такъв фарс ще разиграят, че човек не само ще се отрече от тази свобода, но дори ще целува своите окови, само и само всичко да се върне както преди. Знаете ли, това е като в онзи виц, за да направиш човека щастлив, първо трябва да му отнемеш всичко, а после да му върнеш поне половината. До голяма степен всички войни, революции, борба за свобода и демокрация – всичко това е една лъжа, красиви приказки, съчинени от силните на деня, в които робите са задължени да вярват. А всъщност зад всички тези събития стоят само парите, големите пари.

Искат робите да почувстват своето национално достойнство, ама разбира се, глашатаите веднага са тук. Искат да почувстват тръпката от скандалите, публичните разобличения – моля, ще има за всеки вкус. Та хората са толкова нищожни

Фрагмент от рисунката на А.Нових „Откровението на Ариман“

в своите ежедневни увлечения. Нищо не може да извика техния интерес така, както нечия човешка трагедия. Силните на деня ще сътворят за вас всяко световно представление, всичко, само бъди роб, бъди в тълпата, бъди като всички и мисли като всички. Те са малко, но умеят да управляват. А робите са си роби. Формираното раболепие се предава от поколение на поколение и малцина са тези, които успяват да се отскубнат от този порочен кръг. Тъкмо затова винаги е имало и ще има управляваща каста и тълпи с роби.

Чуйте ме, приятели! За да не станете част от тази тълпа, трябва да промените своята робска психика. Започвайте да се уважавате, за да ви уважават и другите. Цялата картинка на света започва и свършва във вашия ум. Мислите – това е вашето оръжие. Игнорирайте всяко негативно внушение, не му давайте от силата на вашата вяра. Вашата вяра трябва ясно и точно да бъде насочена за постигането на вашата цел. Набийте във вашето съзнание простичката формула: богатство, успех, късмет. Не се поддавайте на страховете, невериего и суеверията. Това са само провокации на тези, които искат да ви управляват. Мислете самостоятелно! Научете се да приемате всички решения самостоятелно! И запомнете, ако не управлявате другите, другите ще управляват вас, трети вариант не е даден. Тъй като всяка власт се крепи на силата на внушението, която вие поддържате със своята вяра. Не бъдете това морско свинче, което хем иска да живее, хем се намушва в устата на звяра. Запомнете – това е вашият живот, единствен и неповторим! Той принадлежи само на вас. В него вие сте пълновластния Господар. И вие сте тези, които взимат решенията! Първото и най-важно нещо е да се освободите от тези абсолютно неоснователни страхове и шаблонни суеверия, които мъчат цялото човечество. Освободете се от шаблоните, от обществените рамки ограничаващи вашето съзнание, измислени от умните хора за раболепната тълпа. Повярвайте в себе си, в неизменните реалии на живота. Избавете се от илюзиите. Богатството – това е власт.

Ние вървяхме мълчешком, поразени от мощта и откровеността на неговата реч.

– ... Шанс да достигне до истинската свобода, до щастието, богатството има абсолютно всеки. Какво лошо има твоето семейство да живеете в излишък, който е достатъчен да осигури и вашите правнуци? Какво е лошото на това, да имаш пари и да пътуваш по цял свят, да посетиш множество духовни обители? Какво е лошото на това ако на собствената си яхта посред океана на фона на красивия слънчев залез на тишина и в хармония правиш своите медитации, занимавайки се със своя духовен ръст? Пред богатия човек, както вече знаете се откриват маса възможности. Имаш желание – усъвършенствай се духовно, имаш желание – посещавай светите места, беседвай със знаменитите личности, почивай на своята собствена вила, своите острови. Пред богатия човек се отварят вратите на силните на деня. С еднакво дружелюбие ще ви приемат Далай Лама, Папа Римски, та дори и президента на Съединените Щати.

През цялото време ви разказват само приказки, че да си богат е лошо. Да си богат е добре! Да си беден е лошо. Бедността – това е болест, която се налага изкуствено. Запомнете, в какъвто и да било град или страна да отидете в търсене на подобър живот, ако нямате достатъчно количество пари за нормален живот, така и ще си останете роби. Тъй като в коя да е страна, при която и да е власт, богатите управляват бедните, а бедните работят за богатите. Така е било, е и ще бъде. Вашата свобода зависи изключително от вашия капитал. Колкото сте по-богати, толкова сте по-свободни и независими. Всичко останало, което ви се разказва – са само приказки. Приятели, не градете празни илюзии! Събудете се и живейте истински. В този свят живеят само силните, а оцеляват само слабите. Тъй като светът днес се управлява от парите.

Освен това на робите им бива налагана не само бедността, но както вече разказах и страха, от който умните хора изкарват милиарди. Ще ви дам простичък пример, как световните фармацевтични корпорации изкарват колосални средства благодарение на робското съзнание на хората. Те само създават шумотевица около някоя нова болест. И това е всичко. Това е цялото им капиталовложение, което после се

Фрагмент от рисунката на А.Нових „Откровението на Ариман“

изплаща стократно.

– Не разбрах, – с удивление произнесе Виктор. – Как така? – Много просто. Например същите тези корпорации създали болестта СПИН и си осигурили стабилни финансови постъпления от продажбата на скъпоструващи лекарства, които до голяма степен не решават проблема на болния. Достатъчно им е било да обявят по целия свят за предстояща епидемия от туберкулоза, от което веднага изкарали солидни средства. Няма да се учудя ако измислят (когато им свършат стандартните идеи) някой мутирал грипен вирус, който се предава на човека от птиците и животните.

– И как така могат да го измислят, ако такъв вирус може би не съществува в природата? – шокиран произнесе Стас.

– Ето виждате ли, вие казвате „може би“. А неувереността е признак на робска психика. А ако изнесената информация се потвърди от няколко купени световноизвестни учени работещи в най-реномираните вирусни лаборатории, вие, без да се замислите ще повярвате на тази информация. А за тях най-важното е да повярвате и тогава вашият страх и рефлекс за оцеляване ще свършат много повече работа, при това толкова добре, колкото не могат да го направят всички реклами на медикаменти взети заедно. А за самите вируси недейте да се тревожите. Ако халосния пушечен изстрел не подейства на тълпата, ще го заменят с боен. Така че, ако природата не успее да създаде такъв вирус, то хората ще й помогнат. И всичко се прави с цел, да се изкарат луди пари от ваксините срещу този вирус.

Изобщо мога да отбележа, че тези момчета са голяма работа! Направо съм възхитен от техните гениални рекламни стратегии и организацията на притока на солиден капитал. И най-главното е, че всичко е относително честно – вие се грижите за своето здраве, а те се грижат за своите портфейли. При това, след като излекувате една болест с помощта на техните лекарства, обратно получавате, при това абсолютно безплатно други три нови болести. В резултат на което ставате техни вечни заложници и спонсори. Нима това не е гениално планиран метод за постоянно попълване на своя капи-

тал, на гърба на вашия страх, лековерие и раболепие? Това се нарича голям бизнес. А големият бизнес – това е власт. Всички свободни хора се стремят да управляват някого, за да не се превърнат самите те в тези, които биват управлявани.

За нас тази информация се оказа не просто шокираща, а създаде взривен ефект. По-големите в групата избухнаха в емоции.

– Ама че работа! – проговори Виктор.

– Ето това се нарича афера, аферата на всички афери! – произнесе Стас

– Какви изроди, – без притеснение, произнесе Женя. – И само ако си купя от тях и едно хапче!

Ариман се усмихна и махна с ръка по посока на Женя.

– Както се казва, когато ножът опре до кокала, ще си купиш, благодаря ще кажеш, та дори и в краката им ще се кланяш. И никъде няма да се денеш от тази зависимост, защото това е реалността. За да не си зависим, трябва да градиш своя живот така, че другите да зависят от теб. И това приятели е много по-простичко, отколкото ви се струва. Та нали всеки човек притежава такива големи възможности, такъв могъщ съюзник, който ако се наложи и планини ще премести, и океани ще пресуши – това е неговото подсъзнание. 99,9% от хората по света, не само, че не го ползват пълноценно, но и го задръстват с глупости. Винаги съм се учудвал от този факт. Този, който има възможността да достигне невероятни финансови успехи, да превземе финансовите върхове на света, разпилява тази подсъзнателна сила за някакви нелепи дреболии. При това, не стига, че си поставя миниатюрни цели, а на това отгоре си създава и множество прегради под формата на заповеди към своето подсъзнание от рода на: „никога няма да го постигна“, „това е нереално за мен“, „не мога да си го позволя“ и т.н.

С ужас съм наблюдавал как хората разпиляват силата на своето подсъзнание, мечтаейки за някакви дреболии, ширпотреба, когато в същото време са могли да използват тази велика сила за достигането на значителни успехи в живота, за натрупването на цяло състояние. Невероятно е, но много

хора дават приоритет на множеството дреболии и не забелязват голямото. Вместо да изкарат милион, мечтаят за някакви си левчета, при това, завиждайки през цялото това време на богатите, без да предприемат каквито и да било действия за достигането на своя собствен успех. Тъкмо за това живота им е толкова мизерен. И защо е всичко това? Защото хората са дребнави в своята същност.

Тъкмо за това обществото е разделено на класи, на бедни и богати. Хората се обединяват с такива, каквито са и те самите, с тези, които мислят, както и те самите, а съответно живеят в същата среда, съответстваща на техния начин на мислене. Но ако поставиш бедния човек в средата на богатия, то след известно време той ще започне да разсъждава също като него, ще промени образа на своя живот и в края на краищата ще започне да трупа своя капитал. И това вече е доказано не един и два пъти. Тоест всичко зависи от образа и размаха на човешкото мислене.

– А как е възможно да се превключим към начина на мислене на богатия човек, ако в дадения момент тази елитна среда не ни е достъпна? Има ли някакви други начини? – попита Виктор.

– Несъмнено има. Всичко е във вашите ръце, – отговори Ариман. – В края на краищата дадения по-горе пример е изкуствен. Но има и естествен начин да станеш богат. Именно благодарение на този начин, на върха на световния Олимп сега стоят мнозина от тези, които сега се намират в така наречения световен елит. За да постигнеш подобен успех трябва да започнеш от най-простичкото – да повярваш в себе си и в своите възможности. Да повярваш без грам съмнение – и всичко ще се случи така както си го пожелал. Веднага, след като се научите да използвате силата на своето подсъзнание в необходимата посока, при вас сами ще дойдат и здравето, и късмета, и богатството и властта. Най-важно е да разберете, вникнете и да се ориентирате в начините за използване на силата на своето подсъзнание. При това, без да губите нито една минута, без да го отлагате за после, а да започнете да се занимавате със себе си тук и сега, за да се освободите завина-

ги от гнетящите ви бедност, нужда и разочарование.

Най-ефективният метод се изразява в една ефективна формула – молитва, на която ще ви науча малко по-късно. А ключът към нейната работа се явява вярата. Какво представлява вярата в закона на живота? Това е точно дефинирана мисъл, която поддържате в своето подсъзнание определен период от време до нейната реализация. Вие просто не се познавате добре, не познавате всички свои възможности. Дълбоките слоеве на вашето подсъзнание скриват не само неограничена сила, но и най-разнообразен спектър от способности. Те представляват цяла информационна банка от най-различни идеи. Реално, вие – сте гении, само че не подозирате за това. Когато се научите да чувате и управлявате своето подсъзнание, ще можете без проблеми да достигнете до така желаната финансова независимост, да станете господари на своята съдба, да живеете щастливо, в безопасност и изобилие.

– Нима всичко това може да се постигне използвайки единствено силата на своето подсъзнание? – прояви съмнение Руслан.

– Да, може. Самият аз съм бил неведнъж свидетел на това, за което сега ви разказвам. Виждал съм как хора, използвайки силата на своето подсъзнание, от дъното са се издигали до самия връх, как хора благодарение на тази сила ставали здрави и богати. Те просто разкъсвали оковите, които ги ограничавали. И благодарение на тяхната вяра, подсъзнанието ги е извеждало от материалния плен на битовите и физически проблеми.

– Излиза така, че подсъзнанието е своеобразен пулт за управление? – деловито добави Костик.

– Не. Подсъзнанието е – опорна точка. А вярата – е този пулт, с помощта, на който можеш да преобърнеш целия свят. Приятели, в този живот нищо не се случва случайно. Всичко, което се случва във вашия живот, това е продукт на вашето подсъзнание, като следствие от неконтролируемите ви мисли. Тъкмо за това в живота си се люшкате ту към едната страна, ту към другата, все едно сте неуправляем морски съд плаващ безцелно сред бушуващите морски вълни. А реално приятe-

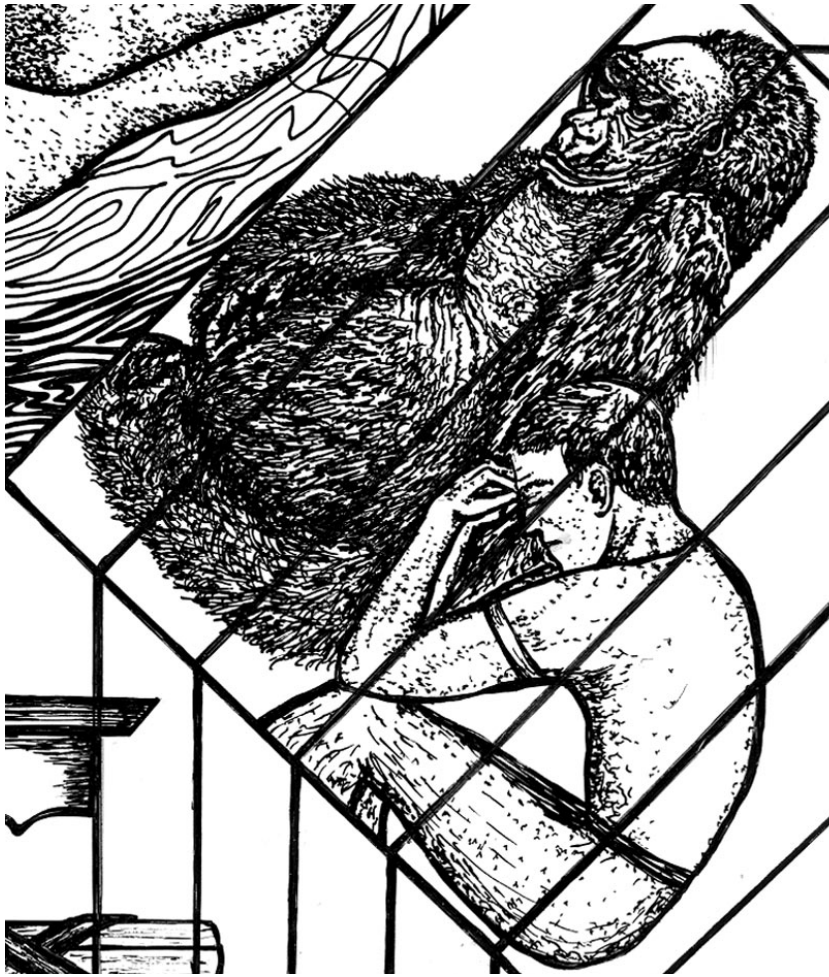
ли, вие сте и продуцентът и сценаристът на своя живот. Дадете ли заповед на своето подсъзнание, то я изпълнява. Не можете да си представите с какви неподозирани възможности разполагате за режисирането и заснемането на невероятен и зрелищен филм, наречен „вашият живот“. Подсъзнанието се явява вашия своеобразен – златен фонд в Швейцарска банка, благодарение на който можете да си позволите всичко, каквото поискате. Но обикновените хора се държат като глупци, които не само, че не знаят сумата в тази сметка, но дори не знаят, че имат такава. И всичко е за това, че никой не им е казал как стоят нещата. Тъкмо затова и живеят в своята сива реалност, заснемайки евтини филми на фона на мизерни декори, броят всяка стотинка, без да подозират за своите реални възможности. Затова не бъдете и вие такива глупци! Живейте широко, използвайки тази съкровищница. Вашият живот е един и неповторим!

Ариман направи многозначителна пауза, с идеята всички слушащи да вникнат по-добре в смисъла на казаното. И в този момент Володя, който вече се бе присъединил към групичката слушатели проговори:

– Да, един живот е много кратък срок. Опитваш се да го изживееш правилно, в полза на своето духовно развитие, а се получава както винаги. Жизнените обстоятелства така те притискат до стената...

– Запомнете, именно вашата мисъл се явява истинската първопричина за всички жизнени обстоятелства, – назидателно произнесе Ариман. – Именно мисълта води към разкриването на душата. На образованите хора в наши дни им е известно, че душата, като такава изпълнява различни функции и тъкмо за това представлява две съвършено различни сфери, на които са присъщи свои свойства и сили. Дават им се различни научни определения: повърхностно „аз“ и дълбочинно „аз“, обективно и субективно мислене, съзнание и подсъзнание. Но за да разберете по-лесно същността на нещата ще се спрем на най-разбираемите за вас термини – съзнанието и подсъзнанието.

И така, душата се определя от цялостен комплекс на

Фрагмент от рисунката на А.Нових „Откровението на Ариман“

взаимодействия, както на съзнанието, така и на подсъзнанието. На Изток съществуват различия: малкото „аз“ и голямото „Аз“. Малкото „аз“ това е нашият разум. Голямото „Аз“ това е нашето подсъзнание. Приятели, сега ще ви разкрия голяма тайна. Всъщност голямото „Аз“ се явява вашето съзнание, това е този, когото възприемаме и усещаме като нас самите, тъй като то се явява сценарист, режисьор и продуцент на нашия живот. Това сме ние. А малкото „аз“ - това, което ние не чувстваме, се намира в дълбините на подсъзнанието. То е изпълнителят. Каквато програма му зададем, такава и изпълнява.

Володя сви рамене и със съмнение произнесе:

– Нима това е така?

Ариман се усмихна.

– Приятели, имал съм възможност в най-малки детайли да изуча всичко, свързано с духовното развитие на човека, както на Изток, така и на Запад, от дълбоката древност, до съвремието. Имал съм възможност да се запозная с такива исторически документи, които са достъпни само за единици. Тъкмо затова зная какво говоря. Повярвайте ми, всичко това, което се разпространява за масите, изобщо не съответства на истината. Тъй като за световния елит, който плаща за създаването на всички тези митове, масата – това са роби. Ако на хората им разкриваха истинските исторически факти, например за живота и учението на Иисус, Буда и т.н., тогава щеше да рухне могъщата власт на тези, които пазят фактите в тайна.

– Не съм убеден, – отново проговори Володя.

Но Ариман, без да обръща каквото и да било внимание на неговите съмнения продължи да разказва:

– За да се научите да управлявате своето подсъзнание е нужна вяра. Тъй като вярата е в основата на всичко. Но само с една вяра не е възможно да постигнете своите цели. Необходима е още и вътрешна дисциплина на мислите. Трябва да умеете перфектно да се контролирате. Това е същото като да ръководите едно предприятие. Ако ръководителят не е взискателен, никой от подчинените му няма да побърза да

изпълни неговите заповеди, а само ще лавира „може да го направя, а може и да не го направя“. При наличието на подобна дисциплина, производството ще рухне и предприятието ще фалира. А ако ръководителят е суров и взискателен – никой от подчинените няма да посмее да се ослушва и винаги ще изпълнява всички поставени пред него задачи. А накрая всичко това ще е в полза на цялото предприятие. Така е и тук. Вашето голямо „Аз“, тоест съзнанието, то трябва да дава заповеди на вашето малко „аз“, тоест подсъзнанието, стриктни, конкретни заповеди, тогава у вас всичко ще се получава. Ако не действате по този начин, всичко, което ще се случи, ще са страхове и съмнения. Следователно няма да има ред във вашия мозък. Вие ще се превърнете в неудачник, в един некадърен ръководител, който добросъвестно изплаща възнагражденията на своите подчинени за несвършената от тях работа, което обрича цялото му предприятие на фалит. Огромна част от нещата, да не кажа всички неща, зависят от началника. Бил ви е даден превъзходен екип. Вашето подсъзнание, подобно на високообразовани подчинени хора, много точно реагира на всяко ваше действие, желание и настроение. Така че използвайте го. Не се притеснявайте да му давате сурови заповеди. Само тогава вашето предприятие ще просперира и ще стане конкурентоспособно, което ще накара всички ваши познати да ви уважават. Тоест вашите вътрешни заповеди имат външно проявление: и вместо нищета – ще получите излишък, вместо болнаво тяло – здраве, вместо суеверие и страхове – мъдрост и спокойствие, вместо постоянно ходене по мъките – късмет. Ще излезете победител на всички фронтове – на материалния, духовния и интелектуалния.

Та нали малкото „аз“ е като моряка в машинното отделение, благодарение на когото цялата подводница работи перфектно. Той не знае и не вижда на къде се движи подводницата, а само слуша заповедите на своя капитан, както и целия екипаж на плавателния съд. Тъкмо за това подводницата плува към правилната цел, благодарение на майсторското ръководство на капитана и на съгласуваната работа на целия екипаж.

– Така си е, – бавно произнесе Стас. – Ами ако без да искам дам неправилна заповед? Или на пътя на лодката изникне някакво непреодолимо препятствие?

– Никога не си поставяйте ограничението, че препятствието е непреодолимо. Тъй като може да се намери изход от кое да е положение. За вашето подсъзнание не съществуват непреодолими ситуации. То има много средства за достигането на целта. На вас ви е необходимо само да видите неговия отговор, който винаги се явява оптимално решение в конкретната ситуация. Помните ли как е при будистите? Един от методите на тяхната философи е припомнянето. Прекрасен метод. Така че не се въздържайте, а го използвайте за постигането на богатство и успех.

– И какъв е този метод на припомняне? – побърза да попита Андрей.

– Будистите не търсят решения на сложните проблеми чрез логическо осмисляне на всички възможни начини в своето съзнание. Те просто заставят подсъзнанието да работи и да си спомни даденото решение, все едно вече са го взели. В резултат на това разкрепостяване на разума и позитивно, спокойно осмисляне на казуса, изчезва страха, чувството на безнадеждност, тогава подсъзнанието без вашите смущения – съмнения намира единственото правилно във всички аспекти решение.

– Тоест, все едно сработва интуицията? – уточни Андрей.

– Да, най-важното е да не пречите на подсъзнанието да работи, не му давайте противоречиви команди под формата на съмнения в успеха на даденото решение. Не му създавайте установки: „Това не ми е по силите“, „Не ми се получава“, „Аз съм жертва на измама“ и т.н. Колкото повече страхове рисувате, толкова повече ще се въплъщават във вашия живот. Тъй като за вашето подсъзнание вашите страхове и съмнения са поредните команди за реализация на една или друга задача. По този начин собственоръчно изграждате пред себе си великата китайска стена и усилвате отрицателните комплекси, които на свой ред създават условия за нервни сривове и развитие на различни хронични заболявания. Съмненията

– това е пара, която се появява за миг и изчезва. Така че не допускайте вашите глави да кипят, за да няма цели облаци над тях и да не се хаби ценна вода – вашите знания. Контролирайте своите мисли.

Запомнете, варианти за решаване на един въпрос винаги има, при това множество. Просто се успокойте и дайте възможност на подсъзнанието да намери най-оптималното решение. Бъдете сигурни, решение ще се намери. Та нали ще се отпуснете и ще се опитате да забравите за дадения проблем. Наслаждавайте се на живота! И да не сте посмели да напъвате събитията, да се съмнявате в силите на своите подсъзнания, тъй като вашето подсъзнание ще тъпче на едно място. Трябва ясно да му давате команди: „Ще се справя“, „Мога да си го позволя“, „Спечелих“, „Аз съм силен“. Тоест само утвърдителни и позитивни за вас команди. И решението ще се появи, запазвайки вашето здраве и нерви.

Следете за правилното подаване на своите указания. Например, ако искате да купите дадена фирма, не казвайте „Тази фирма ще бъде моя“, а „Тази фирма е моя“. Така и ще се случи. Говорейки по същество вашата формула – молитва, вашата команда се материализира в действие.

– А какво да правим, ако постоянно ни гризат съмнения? Какво може да се направи, за да се унищожат съмненията, за да не се пречи на подсъзнанието? – попита Руслан.

– Ако възникват съмнения, усилете своите команди към подсъзнанието. Непрестанно си повтаряйте формулите, докато не се вкоренят във вашето съзнание. Например такава формулировка: „ Аз нямам страхове, нямам съмнения, тъй като Аз съм Властелин и всички мисли са под мой контрол. Всички съмнения изчезват. Заповядвам на мислите ми да се успокоят и да ми се подчинят“. Заедно с това можете асоциативно да си представите как под действието на вашите могъщи заповеди се успокояват вълните в океана, вълни, които се явява вашето съзнание, след което настъпва пълен покой. Освен това, всички тези формули трябва да бъдат произнасяни със 100% увереност. Все едно отрязвате достъпа на паниката, отчаянието и всички негативни чувства. Заспивайте с

тези мисли, събуждайте се с тях, живейте с тях ден след ден.

Вашето съзнание трябва да бъде като огромно куче пазач, отпъждащо със своята сила и увереност всичко негативно, с единствената цел да опази вашия дом – подсъзнанието от вредните указания. То има и силата, и властта да избира, кого да пусне в дома, а кого не. Така че, ако изборът е ваш, избирайте само позитивното, щастието, изобилието, успеха и богатството. Контролирайте нещата, за които мислите. Вашите мисли не трябва да бъдат аморфни. Всички желания трябва да се дефинират точно и ясно и да се поддържа устойчивост на вярата в успеха.

– Така си е, – произнесе сериозно Женя. – Само че е много трудно да повярвам, че моето подсъзнание е способно да постигне такива резултати. Ако е толкова силно, тогава защо не се е проявило досега, поне в тези желания, които исках много да се осъществят?

– Защото не сте го задействали истински и не сте използвали силата на своята вяра. Вие дори нямате ясна представа какво представлява подсъзнанието. Подсъзнанието контролира такава сложна структура на живата материя, каквато е вашият организъм. То управлява всички негови физически функции, емоционални състояния, грижи се за неговата безопасност. Нима си мислите, че подсъзнанието няма да се справи с решаването на вашия проблем, който се явява детска игра в сравнение с гигантския контрол, който постоянно осъществява над вашия организъм? Вие изобщо не можете да си представите целия обем на извършваната от него работа. Поддръжката на живота във вашия организъм – това е все едно да се поддържа животът в милиони галактики!

Подсъзнанието винаги стои на стража за интересите на своя Стопанин. То винаги бди. На него не му е присъща умората. Не стига, че контролира всички тези сложни вътрешни процеси, случващи се във вашия организъм, на това отгоре и фиксира в най-малки подробности целия информационен поток навлизащ през вашите сетива. Ето един пример, искате ли да се убедите в силата на вашето подсъзнание?

Нашите другари одобрително закимаха с глави. Ариман

се спря. Зад него се спряха и всички останали, с изключение на Сенсей и Николай Андреевич, които говорейки за нещо свое, бяха изостанали от нас на значително разстояние. Всички наобиколихме плътно Ариман.

– Тогава направо сега затворете своите очите и се съсредоточете, – предложи Ариман. – Дайте ясна мислена заповед утре сутринта да си спомните целия наш разговор, всичко до най-малките подробности. – Аз също реших да участвам в дадения експеримент, така, за майтап, защото бях убедена, че няма да запомня всичко до най-малката подробност. – Настройте се, пуснете волеви импулс, че утре веднага, след като се събудите и отворите очи, подсъзнанието ще възпроизведе във вашето съзнание моята реч до най-малката подробност, всичко, което чухте и всичко, което ви предстои да чуете. Ясно ще помните всяка изречена дума не само утре, но всеки път във вашия живот, когато се сблъсквате с това, което ви разказах.

Ариман рязко щракна с пръсти. Това щракване бе толкова силно, че подскочих и отворих от уплаха очи. В устата ми се появи някакъв кисело-горчив привкус, все едно бях отхапала половин лимон. Започна интензивно да се отделя слюнка. Съдейки по изкривените лица на цялата група, изглежда не само аз бях изпитала такива вкусови усещания.

– И какво, дадохте ли командата? – проговори с усмивка Ариман и смекчи интонацията си.

– Блях, – изплю се на земята Володя, удивлявайки се на този неочаквано появил се в неговата уста вкус. – Какво е това нещо, все едно съм сдъвкал цял лимон.

– И при мен е същото, – произнесе Виктор.

– Да, забравих да ви кажа, – подхвана Ариман. – Даденият ефект се съпровожда от подобен привкус, все едно си изял парче лимон.

– Да бе, „парче лимон“! – със сарказъм произнесе Костя, плюейки на страни заедно с Андрей.

– Бъдете сигурни, утре сутринта, едва събудили се, моята реч ще потече във вашите мисли като поток, – доволно произнесе Ариман.

Женя изплювайки се с наслада в пясъка произнесе:

– Ще го видим, ще го видим този поток. Макар, че през моите бентове и язовирни стени може и да мине някоя капка.

Ариман се усмихна и гледайки директно в очите на момъка произнесе:

– Това е добре, че имаш бентове и язовирни стени. Тъй като знанията са като водата. Когато има вода, се появяват язовирните стени. Но когато водата е прекалено много, язовирните стени преливат. Това, което ви казах ще бъде подобно на пролетно наводнение, което ще отнесе всички бентове и язовирни стени и целия ви утрешен ден ще потече във вашите мисли стремително, подобно на планинска река, премахваща на пътя си всички препятствия.

– Ама че работа! – произнесе Женя, слушайки такава завъртяна философска реч. – Направо ми увиснаха ушите от тези словосъчетания.

Всички се разсмяха. През това време, приближавайки се с Николай Андреевич, Сенсей, приятелски сложи своята ръка върху рамото на Женя и произнесе:

– Когато тиквата узрява, листата окапват. Тъкмо в тези думи се крие целият смисъл на живота, както е казал великият Майстор, китайският мислител от XVII век Чън Цзижу.

Сенсей преведе своя поглед върху Ариман и двамата весело се разсмяха, оставяйки нашата усмихваща се компания в недоумение. Само Женя произнесе озадачено:

– Не разбрах?

Но в този момент цялата група отново потегли, неотменно следвайки Ариман. Стас, минавайки покрай Женя го погледи по главата и произнесе:

– Нищо, когато тиквата узрее ще разбереш!

Цялата група започна да ръси шеги по тази тема. Малко по-късно Костик попита Ариман, опитвайки да си изясни някакви моменти от прекъснатия разговор:

– Тоест, с прости думи е нужно само да се самоубедим, че нашето желание е закон и трябва да се изпълни на всяка цена?

– Да. Вашето съзнание избира желанията, а подсъзна-

нието ги изпълнява, благодарение на вашата непоколебима вяра. Подсъзнанието не е способно на логически разсъждения и това е доказано с множество научни експерименти, в това число и хипноза. В състоянието на хипноза човешката личност се променя така, както пожелае съзнанието на хипнотизатора. Тъй като подсъзнанието вярва сляпо на всичко, което му се внушава. Какво представлява внушението? Внушението – това е катализатор на огромна сила, която трябва да се научите да управлявате. Човек, който майсторски е овладял процеса на внушение, без проблем става лидер, в това число и в бизнеса.

Внушението – това е целенасочено умствено въздействие и подбуждане към определени представи, които се приемат и осъществяват като истина. За да се изпъдят всички страхове е необходимо постоянно да поддържате определено ниво на самовнушение, тоест да въздействате на своето подсъзнание посредством целенасочен мисловен процес. Много е важно да успеете да формулирате точно вашата мислезаповед. Нищо подобно от сорта: „Ще дам всичко най-добро от себе си“ или „Аз ще похарча всички свои пари да постигна еди-какво си“. Тъй като в последствие вие наистина ще постигнете това, което сте търсели, но при това, по ваша собствена воля, ще се лишите от всичко най-добро или всички свои пари, защото вашата заповед не е била добре обмислена. Подсъзнанието не възприема шегите и блъфовете. То действа пунктуално по мисловната схема, която сте му задали.

Техниката на самовнушение е много простичка. По принцип това е също, както медитацията или молитвата. Само че вие не просто седите в нея и глупаво пилеете своето време, изпълнявайки непонятно какво и постигайки незнайно какво, а поставяте пред себе си конкретни задачи. За да премахнете всички съмнения и страхове, както вече ви казах, трябва да приведете вашето съзнание в състояние на покой. По принцип физическото отпускане, помага за отпускането и на вашата душа, това я прави значително по възприемчива, към внушението. В това състояние настоятелно повтаряйте вашата формула или заповед. Например, ако това се отна-

ся към вашето здраве, произнасяйте: „Аз съм здрав. Аз съм изпълнен с щастие, покой и увереност в себе си“. Ако това се отнася към бизнеса: „Аз съм богат. Имам много пари. Контролирам перфектно ситуацията. Намирам се в покой, яснота и вътрешна увереност. Ще бъде така както казах“. Ако това се отнася към вашите лични отношения, произнасяте следното: „Аз съм красив, умен, чаровен. Моето тяло е неотразимо. Аз съм властелин на своята съдба. Както заповядам, така и ще стане“. Тези постулати трябва да се повтарят бавно, спокойно, с въодушевление минимум 5-10 пъти подред. И подобни молитви е добре да се правят поне три пъти на ден: сутрин, обед и вечер.

Повтарям, трябва да се научите на първо място на самовнушение. То ще ви послужи не само да станете силна личност, но и да не бъдете марионетка в чуждите ръце и да не се поддавате на чужди внушения. Например, вашият счетоводител решава да ви измами. А това приятели се случва под път и над път в бизнеса. И така, този счетоводител намира вратичка, от където си точи от вашите пари. За да прикрие своите действия започва да ви разказва „приказки“, да ви внушава чрез подставени лица, че във вашата фирма в близко бъдеще могат да се случат сериозни проблеми, че спешно трябва да се предприемат мерки и да се направи еди-какво си. Един вид по-добре сега да се бръкнете в джоба и да избегнете по-големи щети в бъдеще. Ако сте слаби и доверчиви, тази информация ще предизвика във вас страх и ще приемете това внушение за чиста монета, а вашият счетоводител ще продължи да се облагодетелства и в близко бъдеще. Но ако сте силни и уверени в себе си, тогава всички опити за негативно внушение отстрани просто няма да минат. Тъй като при отсъствие на страх, увереността във вашите сили и способности ще ви позволят обективно да оцените обстановката.

Във всички епохи силата на внушението е играела важна роля в съдбата на хората. С помощта на внушението можете да станете Господари на самите себе си и още повече, ще можете да подчините на своята власт и другите. Ще ви кажа една тайна приятели, в бизнеса подобни действия се срещат

доста често. Нещо повече, този, който владее най-добре това умение, той и печели.

Вие трябва не само да се защитавате от внушението, но и активно да го използвате, ако искате да станете Господари не само на своята съдба. В частност, в бизнеса коя да е реклама се основава на внушението, в човека се създава необходимост да потребява една или друга стока. И от това колко успешно е вашето внушение, зависят вашите финансови приходи, а следователно и вашето благополучие.

Внушението се използва и в дезинформацията на конкуренцията, също така и в разширяването на сферата на влияние. Например искате да придобиете някаква работеща и доста обещаваща фирмичка. Затова тайно създавате сложна за нея ситуация. После отивате при нейния собственик като добър приятел и съобщавате. – При тези думи Ариман някак си се промени, все едно наистина се намираше в нечий кабинет, и проговори с добронамерен глас: – „Чух, че имате сериозни неприятности?“ – И сменяйки тона, все едно е коментатор зад кадър, добави: – Това ще го накара да си спомни за проблемите. – След това отново изпълнен със съчувствие произнесе: „Чуват се слухове, че вас ще ви погълне по-голяма фирма“. Тогава съобщавате името на конкуриращата ги фирма. В този момент в съзнанието на собственика, ако е слаба личност, а те са болшинство, моментално се включва въображаемата ситуация на предстоящите събития заедно със собствените страхове и предчувствия. И тук му нанасяте поредният удар: „Пребледняхте, нима ви е лошо?“ Естествено, че човекът ще се опита да скрие своите вътрешни чувства. А после просто го доубивате: „Идвам при вас като честен порядъчен бизнесмен, тъй като не мога да не забележа подобна несправедливост. Дойдох да ви предложа своята приятелска помощ, тъй като според мен е целесъобразно...“ И предлагате своя план за действие и изграждане на „съвместен“ бизнес, който ще предпази фирмата от тази мнима опасност. Бъдете уверени, че при добро внушение собственика сам ще остави съдбата на своята фирма във ваши ръце, на това отгоре и ще ви благодари за сторената добрина.

Момчетата доволно се усмихнаха и благодариха на великия актьорски талант на Ариман, за това, че им помогна да се поставят на мястото на такъв поглъщач на фирми.

– Силата на внушението се прилага в зависимост от темперамента на човека, при когото сте дошли, – Ариман продължи своя обучителен курс с название – „как да стана истински бизнесмен“

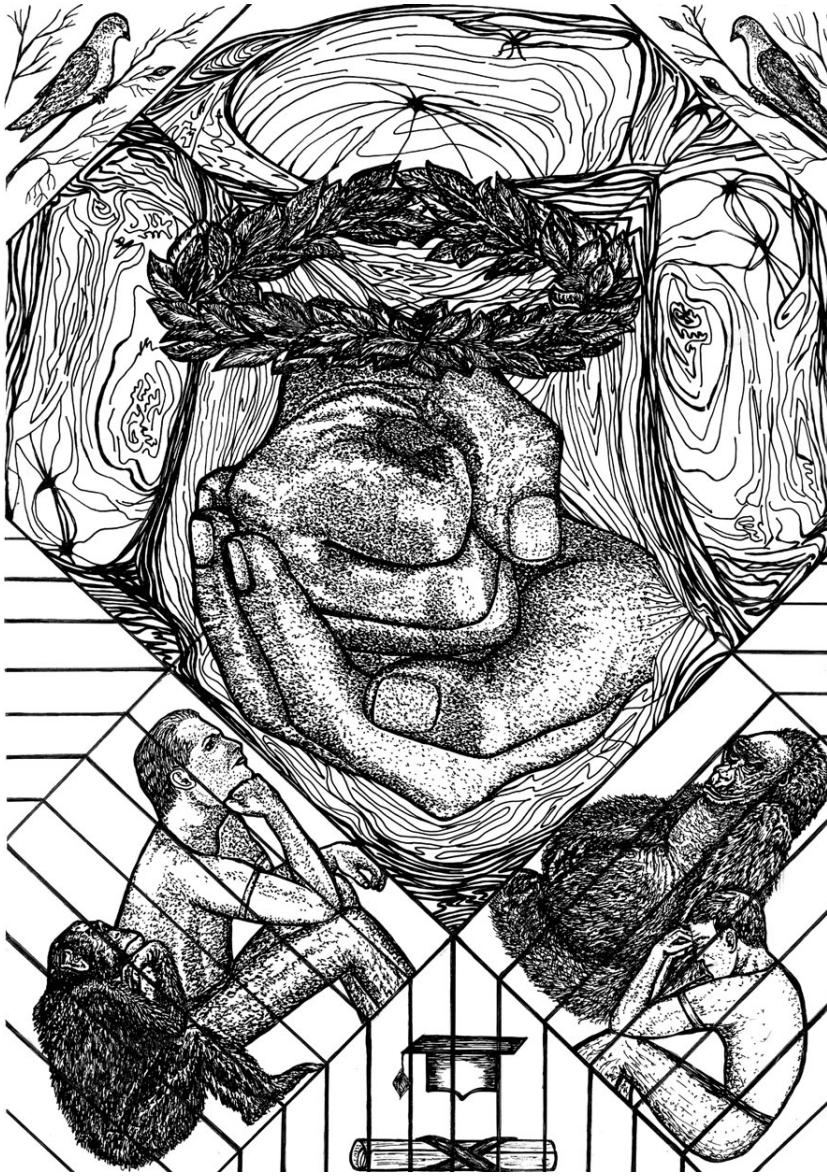
– А ако тази фирма устойчиво се е закрепила на пазара? – лукаво попита Виктор.

Ариман се усмихна и произнесе:

– Дори и най-устойчивата каруца може да се катурне, ако за целта се създадат подходящите условия. Изключително решаващ е фактора, колко сте уверени в себе си. Защото ако попаднете на „акула“ в бизнеса, не е ясно кой кого ще изяде. Макар и сред „акулите“ на големия бизнес да побеждава този, който притежава най-голяма увереност в себе си и сила на внушението.

И за завършек на своята блестяща актьорска игра, Ариман заяви:

– Така че приятели, трябва сами да изградите своя живот. Запомнете добре: в този свят никой не прави нещо просто така и не дава пари от добрина. Всичко е във ваши ръце Този свят е много по-прост, отколкото ви се струва. Неведнъж сте чували библейските утвърждения: „Вярвай и ще ти бъде дадено“, „Почукай и ще ти се отвори“. Дерзайте! Тъй като този свят специално е измислен за вас и всичко в него е ваше! Така че използвайте го, не изпускайте своята възможност. Глупаво е през цялото време да страдате и да се оплаквате, че всичко е толкова лошо, да се набутвате в адски условия на съществуване със своите собствени мисли. И какво ще постигнете? Мнозина в този свят се смятат едва ли не за мъченици, глупаво и безотговорно се надяват, че някой ще раздаде справедливост, живеят в илюзията, тука нека ми е лошо, а някъде там ще ми е добре. Позволете ми да попитам: това там – къде е? А какво да правим тук? Хората сами не знаят какво искат, постоянно отлагат за „после“, „някога си“. Казвам ви, това е лозунга на слабаците и неуверените

Рисунка на А.Нових „Откровението на Ариман“

в себе си безволеви души. Тяхната участ е – бедност и робство! Защото човешкия живот е резултат от преобладаващите в него мисли. Ако човекът е силен, ако е изпълнен с увереност, може да вземе всичко, тук и сега. Той собственоръчно ще сътвори своя рай тук на земята и ще пребъде в него вечно!

Слушайки в захлас Ариман ние не разбрахме кога стигнахме почивното градче.

– О! – проговори Володя и се огледа. През това време се бяхме спрели тъкмо пред лятното кино. – Излиза, че пристигнахме.

Нашата група започна с любопитство да се оглежда. Действително бяхме стигнали неочаквано бързо благодарение на интересния разговор, все едно изобщо не бяхме вървели, а направо се телепортирахме от едното място на другото. Дори краката ми не бяха изморени, макар да бяха преминали не малко разстояние, цели осем километра. Времето все едно беше спряло. Всички мои приятели за пореден път отбелязаха с изумление този факт.

Пред лятното кино вече се бяха събрали много хора. Поголемите от нашата група се организираха и отидоха за билети, а нашата озадачена компания, окръжавайки Ариман, започна да ги чака. Сенсей и Николай Андреевич, които бяха значително изостанали от нас също пристигнаха и спирайки се на една страна продължиха своя разговор.

Ние стояхме в трескаво състояние, обмисляйки всичко, което ни беше казал Ариман. И тогава нашето внимание беше привлечено от един мъж. По дрехите и златните накити във вид на масивен златен ланец на врата и пръстени печати на ръцете бе ясно, че не е от най-бедните. Мъжът изглежда беше леко пийнал, както и компанията, в която се намираше. Близо до него стоеше жена, очевидно неговата съпруга, която постоянно нещо му мрънкаше. Неочаквано в тяхната групичка възникна нагорещен спор. В края на краищата мъжът започна да си пробива път през очакващата сеанса тълпа към входа на лятното кино. Той грубо избутваше хората и постоянно викаше нещо в посока на не-

говата групичка, един вид сега ще им докаже, че този Виталий Яковлевич е шарлатанин. Той започна да заплашва, че ще изхвърли това „нищожество“ от сцената, при това не само ще го изхвърли, но и така ще му разкраси физиономията, че ще му държи влага дълго време.

Хората започнаха да се възмущават от безпардонното поведение на този бунтар. Но изглежда пийналият мъж изобщо не забелязваше никого, освен своите приятели. Колкото по-близо се приближаваше към входа, толкова по-агресивни ставаха неговите действия и поведение. Случайно обръщайки се към Ариман забелязах, че той гледаше към Велиар някак странно. А вторият, без да промълви и дума, моментално се сля с тълпата. Буквално след няколко секунди се случи нещо необичайно. Създаде се такова впечатление, че разбунтувалият се мъж със сила се блъсна в някаква невидима преграда, която го отхвърли назад, все едно бе гумена топка. Човекът получи някакъв конвулсивен припадък, от което притихна цялата тълпа. Велиар незабелязано се измъкна от насъбралата се около мъжа групичка зрители, все едно не се бе случило нищо и зае своето място зад гърба на Ариман, при това с такова озадачено лице, все едно бе изпуснал най-интересното. И когато сред шашнатата тълпа се понесе дали осъждащ ропот, дали съжалителен, Велиар дори прояви някаква загриженост, поклащайки глава и произнасяйки с тъжен вид нещо на китайски език.

Вцепенението на тълпата не трая дълго. Към мъжа на помощ се притекоха неговите уплашени приятели. Те преместиха човека до близката скамейка, не далече от мястото, където стояхме ние. Николай Андреевич като доктор не остана безучастен и проверявайки пулса на мъжа и убеждавайки се, че не се нуждае от спешна медицинска помощ се върна при Сенсей. Виновникът за цялата суматоха започна бавно да идва на себе си.

– Ама че работа, какво се случи с него? – цъкайки с език проговори Ариман, поглеждайки с палав поглед на разплулия се на скамейката мъж. – Припадък или какво?

– Да, познат „припадък“, – усмихна се Сенсей, поглеж-

дайки към Велиар.

Китаецът улавяйки погледа на Сенсей, се приближи още по-близо зад Ариман, видимо, за да не бие толкова на очи неговата фигура.

През това време нашият доктор, без да забелязва всички тези тънкости в диалога произнесе:

– Трябва да пие по-малко.

– Точно така, – продължи Ариман, поглеждайки с усмивка към Сенсей. И тихо добави: – И да си държи езика зад зъбите.

Мъжът с мътен поглед обиколи всички наоколо и задържа погледа си върху своята компания. После се изправи, хвана се за главата и изръмжа:

– Какво се случи?

– Как така какво? – удивеният Ариман, стоящ най-близо от всички до скамейката, произнесе със застрашителен глас: – Ти се сблъска със силата на екстрасенса! Сега убеди ли се с каква енергетическа мощ разполага?

Мъжът изумено мигаше на парцали. Неговата групичка видимо също не съвсем разбрала, какво се случи, потвърждаваше думите на Ариман със своята гробна тишина. През това време пристигнаха по-големите момчета с билети в ръка и хвърляйки бегъл поглед на разиграната се няма сцена подхвърлиха:

– Хайде да тръгваме, че ще заемат всички места!

Велиар отначало с удивление погледна момчетата, а после към Ариман, който ни най-малко не се учуди от тяхното изявление. Видимо Велиар не разбираше добре нашата действителност: как така може да си купиш билети и да се притесняваш, че някой ще ти заеме местата? Но тъй като Ариман не обърна на това никакво внимание и тръгна след тях, Велиар покорно тръгна след него, без да получи отговор на своя ням въпрос. Ние побързахме да стигнем до входа, през който се точеше тълпата желаещи да не изпуснат началото на представлението. Случи се така, че нашата основна група заедно с Ариман и Велиар тръгна първа. Редицата завършихме Татяна, аз и вървящите след нас Николай

Андреевич и Сенсей. В тази последователност и седнахме. От това, че нямаше какво да правя се огледах на страни.

Сенсей и Николай Андреевич продължиха своя разговор, но толкова тихо, че дочувах само отделни фрази. Вслушвайки се в тях така и не успях да разбера нищо. Затова превключих своето внимание, както и Татяна към Ариман, който седеше заедно с Велиар в обкръжението на момчетата. Стана ми много интересно как ще реагира на тази наша действителност, в тази тълпа и теснотия, при това на тези неудобни седалки, предназначени за трудещия се народ. Имайки предвид в какъв разкош е свикнал да живее, това би трябвало да му създава дискомфорт. Но за мое удивление Ариман се държеше като постоянен посетител и увлечено разказваше поредната смешна история, която се бе случила с него в Япония. Той дори не забелязваше олющените неудобни скамейки, на които всички бяхме седнали. Което не можеше да се каже за Велиар, който съдейки по недоволния му поглед, възприемаше действителността като глупав сън.

Започна представлението. Трябва да отбележа, че репертоарът от нашето скорошно посещение се бе променил значително. Първа на сцената излезе някаква пълна едрогърда жена около петдесетте. Тя страстно започна да разказва за невероятните способности на екстрасенса. Оказа се, че Витали Яковлевич с успех диагностицирал такава сложна техника, както самолетите и космическите кораби. Благодарение на което бе спасявал неведнъж живота на космонавтите. За доказателство се твърдеше, че притежава необходимите документи, които се намирали в съответните специализирани служби. По-рано всичко това е било засекретено, но в наше време вече можело смело да се заяви. Също така притежавал уникална сила да изцелява хората! Тогава водещата особено подробно се спря на излекуваното момченце на предишния сеанс преди два дена, което проговорило и прогледнало буквално пред очите на онемялата публика, именно благодарение на този „велик екстрасенс“. Жената разказваше как пред великата сила на Виталий

Яковлевич са безсилни такива недъзи, като рак и СПИН. Че този „велик чародей“ поставя диагнози от разстояние, може да вижда през времето и пространството, умее да телепортира хора и предмети. Дори бил способен да възкресява мъртвите, както Иисус възкресил Лазар. При това жената направи акцент върху това, че много от случаите на възкресение са нотариално заверени. Тя възхваляваше Виталий Яковлевич с най-красиви думи, сравнявайки го едва ли не със самия Иисус Христос, наричайки го новият Месия, Спасителят, уверявайки зрителите, че днес близо до нас живее едно от най-добрите въплъщения на Бога. С този патосен епилог тя покани на сцената Виталий Яковлевич.

Подгрятата от тази пламенна реч публиката неистово започна да аплодира. На сцената излезе Виталий Яковлевич. На гладко избръснатото му лице цареше неизмеримо високомерие. С надменна усмивка той погледна със своя орлов поглед пъстрата публика, която го аплодираше, без да жали своите длани. Виталий Яковлевич изобрази на лицето си подобие на приветствена усмивка. След като се бе насладил на овациите, той успокояващо махна с ръка, все едно бе генералисимус и започна своята „велика реч“. Този път той пропусна хвалебствената „флуидно-космическа“ ода и се ограничи само с двадесет минутна непрестанна хвалба на собствените си постижения „в тази непозната област на висши космически закони“. След като напомпа своето самолюбие, той гордо се разходи по сцената с изпъчени гърди и високомерен поглед. Кой можеше да си представи, че този човек преди половин година се разхождаше в нашата зала пред всички в мърляви дрехи гол до кръста с увиснали мръсни лъжици, разказвайки своите „приказки“?!

– Когато в мен се акумулира енергията на космическия флуид, получих невероятни свръхспособности. Тази божествена светлина озарява един път на хиляда години само избрани от избраните хора. В отминалите хилядолетия това са били Буда и Иисус Христос. И сега светлината на тази мисия огря и мен... Получих безценен дар и това бе не само магнетизма, но и ясновидството, четенето на ми-

сли, целенето, възкресението и възвръщането към пълноценния живот на смъртоносно болните хора. За първи път в света лекувам благодарение на вездесъщия двупотоков флуид, който се явява първопричината на цялото енерго информационно поле на великия Космос. Моят божествен дар възстановява тялото, аурата на човека и променя неговата съдба. Божественото провидение се спусна над мен, озарявайки ме със своята светлина и разкривайки пред мен тайни знания. На основата на тези тайни знания разработих собствена методика за духовно развитие, десет степени от стълбицата на усъвършенстването...

По нататък Виталий Яковлевич продължи с високопарни мъгливи обяснения за преимуществото на неговата система, използвайки неразбираеми езотерични термини и накрая заяви с патос:

– ...Тъй като подобни хора, като мен, успели да съединят тленното тяло с великия дух, духа на вселенския разум, притежават Божието всемогъщество!

След неговата реч се понесоха бурни овации. Бях удивена, когато видях, че дори Ариман го аплодираше, а заедно с него и нашите момчета. За мен остана загадка, дали момчетата аплодираха на шега или просто подражаваха на Ариман. След като се наслади на аплодисментите, Виталий Яковлевич повели да се изнесе на сцената някакъв малък леген с вода, сапун и бяла кърпа, които на мига бяха поставени от същата тази жена-асистент на стол по средата на сцената. Виталий Яковлевич обясни на публиката, че всичко това е нужно, за да бъдат ръцете му постоянно чисти, един вид с такава стерилност той има много по голяма чувствителност към човешката аура, така ще изпълнява сложни енергетични операции изискващи идеална енергийна чистота. Виталий Яковлевич важно се приближи към легенчето с вода и демонстративно, без да бърза, изми своите ръце под мълчаливия и любопитен поглед на публиката. Не зная защо, но цялата тази прекалено разкрасена сцена извика в мен асоциация с измиването на ръцете на Понтий Пилат след обявяването на присъдата на Христос.

Избърсвайки своите ръце, той започна да кани на сцената желаещите, които се бяха насъбрали пред сцената още преди да започне шоуто. Първи излезе мъж с невисок ръст. Заради своята охранена натура и изпъкнал кръгъл корем той приличаше на кълбо. По-голямата част от неговата кръгла глава бе оплешивяла. Големи очила прилепнали плътно върху сплескания му нос допълваха неговият външен образ.

На мъжа му подадоха микрофон и той започна да се жалва от своето лошо зрение и постоянна мигрена. Виталий Яковлевич направи успокояващ жест и взе микрофона, обявявайки, че сега ще закърпи аурата на този мъж, в която виждал големи черни пробойни в областта на очите и главата. Обеща, че след известно време неговото здраве ще се възстанови, тъй като от начало се лекува духа, възстановява се аурата, а след това и тялото. „Великият екстрасенс“ предаде микрофона на своята асистентка. След това помоли мъжа да затвори очи, Виталий Яковлевич започна усилено да размахва с ръце над главата му, извършвайки най-различни жестикулации и движения.

Неочаквано, когато екстрасенсът с умен и съсредоточен вид „кърпеше“ аурата в района на очите, мъжът започна лекичко да се поклаща напред-назад. Амплитудата на неговото движение се увеличаваше и изглеждаше, че още съвсем малко и законите на физиката ще престанат да му въздействат, тялото му застана в положение 45 градуса спрямо пода. Цялата публика ахна в единен порив на възхищение. Виталий Яковлевич леко навеждайки глава, продължаваше да наблюдава концентрирано пациента, очевидно сам не вярващ на очите си. Продължавайки да разлюлява мъжа, той с любопитство се втренчи в неговото тяло, на което, сякаш престанаха да действат гравитационните сили. Аз хвърлих бегъл поглед на Сенсей и забелязах, че той някак странно погледна към Ариман. Това ме заинтригува и аз също погледнах към него. Ариман имаше изключително сериозен вид. Той бе заковал своя поглед към сцената. Неговото лице изглеждаше все едно бе каменна скулптура. Само устните

се движеха едва забележимо, очевидно нашепвайки нещо. Дори ми стана някак дискомфортно. Моите приятели заинтригувани от случващото се, не откъсваха поглед от сцената в очакване на нещо интересно. Аз последвах техния пример.

Виталий Яковлевич промени движението на своите ръце над главата на мъжа и започна да ги движи нагоре-надолу. И тук този най-вероятно повече от 100 килограм мъж, пред очите на всички започна леко да се движи нагоре-надолу, сякаш беше гумено топче, което го удрят в пода. Отначало той някак неестествено застана на пръсти, все едно въобще нямаше никакво тегло. В киното се понесе възглас на възхищение. Скоро и ние видяхме как Виталий Яковлевич, повдигайки ръце малко повече от обичайните пасове, по някакъв неразбираем начин бе повдигнал мъжа от пода на сцената на десетина сантиметра. Очевидно това обстоятелство беше смутило и самия екстрасенс, защото в следващия момент той вдигна ръцете си още по-високо, и мъжа се вдигна във въздуха на двайсетина сантиметра. Някои зрители даже станаха от своите места. Стори ми се, че първите секунди Виталий Яковлевич сам беше в недоумение. Това личеше по неговото лице и объркан поглед Държейки своите ръце в това положение, той започна да търси някакви приспособления около мъжа и да обхожда с крак празното пространство между обувките на мъжа и пода. Кракът му внимателно опипваше пода, сякаш беше минно поле. Процеса на проява на екстрасензорни способности, видимо шокираше и него самия не по-малко от зрителите. Но вече след няколко секунди от недоумението на екстрасенса не остана и следа. Той се усмихна изкуствено и се поклони, без да изпуска своя поглед от публиката. Възхитени, зрителите започнаха бурно да аплодират. Въодушевен от бурните овации на публиката, Виталий Яковлевич още веднъж си поигра с нея, повдигайки мъжа във въздуха ту нагоре, ту надолу. Очевидно този фокус на природата започна да го забавлява не по-малко от останалите зрители. В края на краищата, задоволявайки до насита своето самолюбие, той отново спусна мъжа на сцената и му заповяда да се събуди.

Фрагмент от рисунката на А.Нових „Ариман“

Вероятно това кълбенце действително бе изпаднало в дълбок транс, тъй като отваряйки очи той започна трескаво да мига и да присвива своите очи от светлината. Мъжът свали своите очила и разтърка своите очи. И в този момент неговата памет окончателно се възвърна, тъй като той започна да опипва своята глава и с искрена радост и нетърпение да разказва на публиката, как вече не го боли и най-важното, че зрението му се бе възстановило напълно. Обявявайки това на публиката, той се стрелна към Виталий Яковлевич, сграбчи неговите ръце и започна интензивно да ги разтриса в пристъп на благодарност, търсейки начин да се добере до лицето му и да го разцелува. Екстрасенса даде отбой от този див и неочакван възторг и тръгна назад. Лятното кино отново изригна в аплодисменти. Покланяйки се леко към публиката Виталий Яковлевич с чувство на отвращение се опита незабележимо да се освободи от мощната хватка и неистовото желание на мъжа да го разцелува поне по тези места, до които можеше да се докопа.

Тогава водещата реши да помогне на великия маг да се освободи от тази така неочаквана проява на любов. Тя се приближи към мъжа опитвайки се да му обясни и в същото време опитвайки се да го отскубне от Виталий Яковлевич, но мъжа явно не желаеше да пусне неговите ръце. Но жената се оказа не само настойчива, но и същинска мощна скала. Виждайки, че нещата не отиват на добре, тя използва безотказна тактика. Пъчейки гърди тя тръгна устремено напред, разбивайки със своето мощно тяло подобно таран здравото ръкостискане на кръгличкия мъж. Пред такъв напън дори и крепостна стена не би издържала, какво да говорим за това „кълбо“. Безжалостно разкъсвайки оковите на ръкостискането, жената се хвърли към мъжа, разказвайки му нещо през изкуствената си усмивка. Мъжът уплашено тръгна назад, а след това се скри сред тълпата, след като „жената скала“ го изтласка по стълбичките извън сцената, препречвайки със своето мощно тяло входа към нея.

Виталий Яковлевич, освобождавайки се от досадния натрапник, въздъхна с облекчение и отново започна да се кла-

ня пред аплодиращата го публика. След това бавно се приближи до легенчето и изми своите ръце. И ако първият път неговите действия бяха бавни и показни, то сега той трескаво и с погнуса умиваше своите ръце, все едно се бе докосвал не до интелигентен мъж, а до някакъв смърдящ бездомник. Дълго избърсваше своите ръце с белоснежната кърпа и след като ги избърса надлежно отново се върна при тръпнещата в очакване публика. Изричайки в свое оправдание, че необходимостта от тези действия породени от изцеленото тежко заболяване са задължителни. След това той отново започна със своята каламбурна „енергетично флуидна“ реч, с което предизвика неистови аплодисменти от видимо нищо не вдяващата публика.

С благороден жест на своята ръка Виталий Яковлевич, без да поглежда покани следващия пациент на сцената. Но когато видя, че по стълбичките се катереше някаква дребна старица, щедро усмихваща се към него със своята беззъба уста, тогава Виталий Яковлевич с пресен спомен в съзнанието за опитите на предишния човек да го разцелува, категорично замаха с ръце. Мощната асистентка моментално препречи пътя на старицата към сцената, а екстрасенсът информира напиращата зад бабата тълпа, че сам ще избира следващия пациент за демонстрацията на своите свръх способности. Хората, които се бяха наредили на опашката възроптаха. А за да не петни своя имидж, Виталий Яковлевич взе микрофона и спешно обяви пред публиката, че от неговата помощ на първо място се нуждаят тези, чиято аура се намира в най-тежко състояние.

Поглеждайки със своя орлов поглед към насъбралата пред входа на сцената тълпа, той посочи с пръст към следния пациент. Пациентът се оказа млада и привлекателна девойка на възраст около 18 години, стояща едва ли не в самия край на опашката. Когато тя премина през насъбралата се тълпа и излезе на сцената, Виталий Яковлевич се опъна и на лицето му грейна широка усмивка. Гордо изпъчвайки гърди и максимално придърпвайки своя корем той се доближи до момичето и със своя типичен маниер, поставяйки ръка на

оголеното й рамо започна да й обяснява. Той започна да й задава въпроси нямащи никакво отношение с нейното заболяване, как се казва, от къде е, къде учи. И когато общите въпроси завършиха той най-накрая я попита какво я безпокои. Оказа се, че момичето страда от безсъние. На което Виталий Яковлевич веднага си позволи да се пошегува, обръщайки се към публиката, какви неща се случват, когато младите девойки нямат възможност да се запознаят със солиден, опитен мъж, който да разнообрази техните самотни безсънни нощи. Публиката в опит да се нагласи по настроението на Виталий Яковлевич се засмя така все едно бе разказал някакъв смешен виц.

Екстрасенсът направи няколко комплимента на момичето относно нейния очарователен външен вид и си позволи да отбележи, че благодарение на неговата мъдрост, опитност и велика сила, момичето може вече да не се притеснява за своите безсънни нощи. Поглеждайки със своя „опитен“ поглед, той с ужас констатира „ужасното състояние“ на нейната аура и обяви, че момичето е урочасано, тъй като виждал нееднородни енергии в областта на гърдите. После й заповяда да затвори очи и без да се притеснява да се довери на неговата могъща сила. При това обясни на публиката, че ще демонстрира още един метод в своята практика. От начало екстрасенса започна да ръкомаха над главата й, така, както и при предишния пациент. Но после ръцете му плавно започнаха да обхождат момичето, плъзгайки се по неговото тяло: по главата, по лицето, ръцете, гърдите, корема, краката. При това през цялото време изтръсквaше едната си ръка, все едно се опитваше да я очисти от нещо невидимо и лепкаво.

Завършвайки сеанса, Виталий Яковлевич обяви, че се е опитал малко от малко да избави момичето от негативните енергии. Но за да премахне изцяло тези страшни уроки е необходимо дълго и упорито да се поработи над нейната аура. Той каза на момичето да дойде при него след представлението, за да уредят техните следващи сеанси и да изяснят подробно какво и как трябва да се прави. Изпращайки младата пациентка до стълбичките, екстрасенсът вручи микрофона

на своята асистентка, която на мига отиде зад кулисите, а той отново започна да мие ръцете си, вече в „чиста“ вода, при това с явна наслада.

Трябва да отбележа, че по време на сеанса с това момиче зрителите се държаха доста шумно, особено задните редове. Нашата група пък се смееше, слушайки нещо смешно от Ариман. Николай Андреевич обръщайки се към Сенсей започна да дискутира нещо с него. Тъй като нямах възможност нито да чуя какво си говорят Сенсей и Николай Андреевич, нито Ариман заради неистовия смях на момчетата, ми се наложи от скука да наблюдавам случващото се на сцената.

Когато Виталий Яковлевич завърши своята процедура с умиването на ръцете и започна да търси поредния пациент към сцената започна отчаяно да си пробива път една жена на около 40 години. На рамото й имаше огромен тумор, който я беше обезобразил. Подобно нещо беше страшно да се гледа дори от последните редове. Затова не е учудващо, че хората, които стояха на опашката я пропуснаха да мине напред. На Виталий Яковлевич не му оставаше нищо друго, освен да покани тази нещастна жена на сцената. Стигайки до екстрасенса, жената дълго не можеше да се успокои, тихо хлипайки и плачейки. Най-накрая представяйки се за Екатерина Димитриевна, тя започна да разказва за своя проблем, за това към колко много лекари се е обръщала за помощ и нищо не й е помогнало. Предлагали да й направят скъпо струваща операция, но не й гарантирали нищо. Виталий Яковлевич и подари последната надежда. Това е нейният последен шанс да се избави от ужасната болест, защото тя нямала пари за скъпа операция. А като майка тя просто нямала право да напуска този свят, понеже имала две деца, които отглеждала сама. От друга страна не можела да се мъчи с тази болка и постоянен страх за бъдещето на своите деца. За това бе възложила цялата надежда на чудесното изцеление и „божествените възможности“ на Виталий Яковлевич.

Историята на тази жена предизвика съчувствието на притихналата публика. Дори Ариман престана с неговите шеги и започна внимателно да слуша разказа на жената. Ек-

страсенсът само кимаше с глава и в края на тази трогателна реч заяви, че ще направи всичко по силите си. После заповяда на Екатерина Дмитриевна да затвори очи, каза, че сега ще и направи операция на астрално ниво, избавяйки я от този тумор. Когато жената си затвори очите, Виталий Яковлевич не започна веднага да маха отгоре и с ръце. Той обясни на публиката, че трябва да концентрира и мобилизира своите космически сили за генериране на огромни енергии посредством ръцете. Общо взето произнесе както винаги много дълги и натруфени предложения за своето космическо всемогъщество, всесилно лечение пред всяко едно заболяване. А след това посред тържествената тишина, затвори очи за няколко секунди. Публиката затаи дъх.

В този момент се чу леко щракване. Аз погледнах в посока на изходящия звук. Нашите момчета, завладени от случващото се, бяха се наклонили напред на своите седалки. За разлика от момчетата, Ариман си седеше спокойно на своята седалка. Беше си сложил ръцете едната върху другата на гърдите. Той гледаше сцената съсредоточено, а устните му отново нашепваха нещо. Аз с тревога погледнах към сцената. Вече нямах съмнение, че сега ще се случи нещо необикновено.

Виталий Яковлевич се люшна и бавно отвори очите си. Съдейки по начина, по който започна да се приближава към жената, той наистина беше изпаднал в състояние на транс. В този момент почувствах как моят „лотосов цвят“ в слънчевия сплит заработи някак си странно. Обикновенно се „разширяваше“ разпространявайки своята благодатна топлина по цялото тяло. А този път се сви, все едно се скри, защитавайки се от нещо страшно със своите венчелистчета. Почувствах на невидимо ниво, че на сцената се случи някаква плашеща, невидима промяна. Нещо тревожно и неуловимо, което нарастваше с всяка секунда. Всички зрители в залата замръзнаха. Всички бяха като вцепенени и наблюдаваха действията на екстрасенса.

Виталий Яковлевич бавно се приближи към жената и властно разпростря над нея ръцете си, при това с някак

странно свити пръсти подобно на куки. От тези действия дори ми призля. Той започна да си движи ръцете в кръг над рамото на жената. Всяко негово движение с ръце, предаваше цяла вълна неразбираем, панически страх в моето съзнание. В допълнение на своя неописуем ужас забелязах, че моето тяло започна леко да се поклаща произволно в такт с движението на неговите ръце. За да не стана за смях се огледах наоколо, тогава открих, че това безволно люлеене се беше разпространило почти из цялата зала, едва забележимо поклащайки се от една страна на друга. Дори въздуха над хората се беше сгъстил и станал тежък и тягостен, все едно лепкава киселина.

Когато екстрасенса започна да извършва някакви неразбираеми, нови за неговите обичайни движения „магически пасове“ моето състояние на панически ужас се усили още повече. Стори ми се, че въздуха около рамото на жената започна бързо да се уплътнява. И в един момент, абсолютно неочаквано ръката на екстрасенса, подобно на змия, стремително се заби в областта на рамото, точно в тумора. Дори се разтресох от страх, отдръпвайки поглед. От рамото на жената бликна розовочервена кръв. Чу се рязко щракване, напомнящо изключването на електрическо реле. В следващите мигове пръстите на екстрасенса започнаха бавно да проникват под кожата, все повече и повече да задълбават в живата плът. Хващайки тумора, той го придърпа към себе си. Кожата на жената се натегна силно, в идеалната тишина се чу как плътта се разкъсва. Кръвта започна да се стича по-силно и да залива светлата блуза, правейки я цялата на кървави петна. Екстрасенса придърпа към себе си още по-силно и започна бавно да отделя цял къс живо кърваво месо от рамото на жената. Туморът не бързаше да отпуска своите противни пипала от човешката плът, които все едно, като тъмни пиявици се бяха впили в тялото на нещастната жена. Но ръката на екстрасенса беше безпощадна. Плътта се разпъна като гума, и с характерен звук започна да се къса, бързо отделяйки се от рамото. И след няколко секунди опасното образувание напълно напусна своето леговище, оставяйки след себе си на

рамото кървава каша. Залата изкрещя в един дъх с ужас и удивление.

Държейки в ръцете си този къс човешка плът, от който течеше кръв и капеше на пода, екстрасенса я продемонстрира отново на замръзналата публика. Няколко човека стоящи до сцената, изгубиха съзнание, и с грохот загубиха съзнание. Хората, които се намираха на близо, от начало уплашено се отдръпнаха, но после се засуетиха около тях. Без да обръща внимание на този инцидент, екстрасенса отиде до легена с вода и пусна там тумора. След това си изплакна кървавите ръце в същата тази вода и ги избърса в бялата кърпа, оставяйки на нея кървави следи. Хората в залата все още бяха в шок от видяното и напрегнато следяха за всяко едно негово действие. След като си избърса ръцете, екстрасенса с полусънна походка отиде при жената и със същата кърпа започна внимателно да забърсва рамото й. Какво беше изумлението на публиката, в това число и моята втрещена от видяното особа, когато махна ръката от рамото и на мястото на кървавата каша се оказа напълно нормална, здрава кожа! От бившия тумор не беше останало и следа. Хората в залата просто ахнаха и след няколко секунди започнаха бурните аплодисменти.

Жената-пациент, практически нито веднъж за целия сеанс не помръдна, внезапно се събуди. Отначало погледна уплашено своята окървавена блуза, после рамото си, и очевидно не повярва на собствените си очи. Наистина, там не само нямаше никаква рана, а дори белег. Очевидно бе, че по време на сеанса не е чувствала нищо, защото, опипвайки някога болезненото място, не можеше да повярва на очите си. В този момент се събуди и Виталий Яковлевич. Виждайки в своите ръце окървавената кърпа, той с ужас я хвърли на страни, все едно беше оръжие на престъпление, и отскочи на страни като попарен. После в нямо изумление погледна своите ръце, които бяха целите в свежа кръв. И чак след това погледна към стоящата пред него жена. Несъмнено това, което видя го разтърси много силно. Не вярвайки на своите очи, той внимателно се приближи към жената и се докосна до нейната невредима кожа, където доскоро беше този безобразен

тумор. Самата жена, вероятно осъзнавайки какво се бе случило, запищя истерично от радост и се хвърли на врата на Виталий Яковлевич. Тя с такава сила го прегърна, че втория започна да се задъхва от уплаха и да се мята, опитвайки да се освободи от нейната удушаваща „хватка“. Пускайки го, тя се хвърли на края на сцената и започна да плаче от радост, да скача, да крещи, демонстрирайки на шокираната публика своето здраво рамо.

В този момент в киното започна нещо невъобразимо. То буквално се взриви от шум и емоции: някои аплодираха, други до изнемогване викаха браво, някои плачеха от щастие, а четвърти викаха, че това е „новият месия“. Хората стоящи до преди малко на опашката пред сцената като отървани се хвърлиха към екстрасенса, грубо избутвайки водещата. При това някои дотичаха до него кланяйки се до земята, други на четири крака допълзяваха и се опитваха поне да се докопат до неговите дрехи. След като Виталий Яковлевич видя обезумялата тичаща към него тълпа, страхливо скри лицето си с ръце, все едно се защитава. Но когато разбра, че хората искаха да изразят своето възхищение падайки в краката му и със сълзи на очи да възнасят хвала в негова чест, той се усмихна глупаво и започна леко да се покланя на публиката в киното, очевидно опитвайки се да осъзнае какво всъщност се случва. Това негово объркване не трая дълго. Разбирайки, че публиката го бе признала за „супер месия“ той гордо изпъчи гърди и вдъхновено започна да се кланя и да подава ръце на стоящите около него хора на колене. Те от своя страна целуваха неговите дрехи, ръце, някои се кръстеха, кланяха и викаха, че пред тях стои самия Иисус. И съдейки по самодоволната му усмивка, този нов образ даден му от тълпата много му допадна.

За наше удивление на сцената изпълзя и онзи мъж в бял костюм и златни накити, който преди представлението искаше да смачка физиономията на Виталий Яковлевич. Въпреки предишните си закани, той с обезумели очи разбута насъбралите се около екстрасенса хора и започна да целува обувките му. Ариман заостри вниманието на момчетата към този мъж

и силно произнесе, опитвайки се да надвика скандиращата тълпа:

– Вижте! Виждате ли какво върши силата на подсъзнанието! Ето какво означава казаната в точното време и място дума. Човек от враг се превръща във фанатик!

Моите приятели възхитено закимаха с глави. През това време чух гласа на Сенсей, който се обърна към Ариман през целия този шум.

– Ариман! Вече не мога да гледам това. Идва ми прекалено... Ние с Николай Андреевич ще излезем и ще ви почакаме отвън.

– Да, ние също идваме. – Ариман махна с ръка в посока на екзалтиралата публика и неспирните поклони към Виталий Яковлевич. – Тук вече няма какво да се види.

Всички излязохме от лятното кино. От видяното и чуто аз, както и всички мои приятели бяхме в шок. Направо ни се виеше свят. Не знам как беше при другите, но аз лично вътрешно се чувствах много зле, в тялото ми отново възникна дискомфорт.

– Видяхте ли как човек може да управлява своето подсъзнание! – Ариман весело кимна по посока на лятното кино.

– А ние от начало си мислехме, че е някакъв измамник, – произнесе объркано Руслан.

– Да, – подкрепи го Андрей. – Мислехме си, че е някакъв шарлатанин. А той реално притежавал сила.

– И как така му се получаваха нещата, че на рамото и, даже рана не остана? – свивайки рамене произнесе Стас. – Истинска мистика!

– Което си е вярно, си е вярно – съгласи се със своя приятел Женя. – Аз лично нищо не разбрах. Хоп! Израстъкът сякаш никога не го е имало, дори кожата беше съвсем гладка. Такива неща не се случват!

– Нали самият ти го видя! – с удивление произнесе Ариман.

– Видях, факт, но как го..., – Женя се опита да намери най-подходящите думи, за да изрази своите вътрешни усещания, но така и не можа да го направи. – Накратко, не вярвам и

това си е!

– Тъкмо в това се крие човешкия парадокс! – със смях произнесе Ариман. – Той дори не вярва на своите очи. Вярва само в това, което сам си е въобразил. А въображението му се подхранва от стереотипите на обществото, в което се възпитава. Тоест ако тълпа, която постоянно го заобикаля вярва, че операция може да се прави само с помощта на хирургическия скалпел, тогава индивида в своето въображение няма да възприеме за истина нищо друго, дори и ако го види лично. Ти вероятно си помисли, че тази жена е подставено лице, и нейния израстък е изкуствен, реквизит пълен с червена боя.

Женя с удивление мигаше с очи.

– Как го... Та аз току-що си го помислих!

Ариман още повече се разсмя и проговори:

– Твоите мисли са абсолютно предвидими, защото мислиш както всички останали. Дори тези, които сега целуват краката на екстрасенса и вярват в неговата целебна сила, след определено време ще си мислят, че са били умело излъгани, благодарение на разиграния спектакъл. Единствено жената, която бе излекувана благодарение на Виталий Яковлевич и тези, които са я познавали преди този случай няма да се съмняват във всичко това. А другите ще запомнят даденото представление като блъф. Единствено сега тълпата е в такава еуфория, защото в тях малко от малко се е събудила вярата, а утре тяхната логика отново ще поеме контрола и ще продължат да мислят както всички останали.

– И за всичко е виновен моят начин на мислене? – попита Женя.

– Разбира се, – потвърди Ариман. – Ако искаше да промениш своя стандартен начин на мислене и да се промениш, тогава пред теб щеше да се разкрие много повече. Та нали свободният човек се различава от тълпата по това, че притежава свое собствено мнение, че е способен да разсъждава значително по-широко и задълбочено по който и да е въпрос. Ако по време на представлението действително виждаше същината на случващото се, тогава щеше наистина да забележиш, че Виталий Яковлевич наистина премахна тумора, направи

операция на жената практически без скалпел. Но това, което той направи е само една незначителна част от това, на което е способен човек, в това число и ти самият. Притежавайки такива знания, подобно лечение е напълно реално да се осъществи дори и от разстояние, ако не виждаш на живо самия човек, а работиш с неговия образ в съзнанието си използвайки негова снимка.

Вяра плюс желание – това е огромна сила, с помощта на която могат да се творят истински чудеса, в това число и да се работи по този начин. Нещо повече, тази сила може да направи всичко, което пожелаеш: кеф ти – лекувай, кеф ти – убивай. Всичко е в твоите ръце, по-точно в твоето истинско вътрешно желание. Дадената сила – е само един инструмент, останалото е дело на твоята фантазия. И забрави за морала. Моралът като такъв, до голяма степен не съществува. Просто в периода на твоето възмъжаване са ти натрапили различни шаблони, същите тези шаблони, които са били създадени от елита, за да управлява тълпата. Но самият елит изобщо не се ръководи от тези шаблони, тъй като е свободен, от каквито и да е правила, иначе нямаше да достигне тези висоти. Разликата между теб и елита е, че те са разкрепостени в своето мислене, а ти не. Така че стани свободен и пред теб ще се открият огромни възможности и богатство.

И тъй като всички мълчаха, Володя отбеляза:

– В нашата страна не е изгодно да си богат. Няма да успееш да излезеш сред хората и ще те гръмнат.

Ариман се усмихна.

– По-добре да изживееш кратък живот, но в богатство, от колкото дълъг в робство... Изобщо ако човек има глава на раменете той ще е изгоден и нужен на всички. А ако няма, то за какво му е да се набутва в бизнеса? Това е игра за истински мъже, а не за слабаци. Като правило такива конници без глави в бизнеса са като призраците – сами нищо не правят и пречат на другите да работят. Тъкмо затова ги отстраняват. Както се казва, живота избира най-силните! Неговата реалност изисква от човека да влага много усилия и воля, а за свободата, солидно количество пари. Какво да се направи, така

е изграден света. Както е казал Ерих Фром: „Човекът – това е единственото живо същество, на което му се налага да решава проблема на своето съществуване“.

През това време се спряхме на кръстопът и започнахме съвместно да решаваме по кой път най-лесно ще излезем от почивния комплекс на брега. Вземайки решение отново потеглихме. Известно време вървяхме заедно, разменяйки си отделни фрази, очевидно все още се намирахме под силното впечатление на шоуто. И едва след като излязохме от зоната на комплекса, неусетно се разделихме на групички по пустинния крайбрежен път. Нощта почти бе настъпила и тъмнината заля пространството. Най-отпред вървеше Ариман с по-голямата част от нашата група. Ние с Татяна, Костик и Андрей вървяхме зад тях и колкото по-тъмно ставаше, толкова по-бързо се приближавахме към тях, а Сенсей и Николай Андреевич отново бяха най-отзад. Техните фигури бяха едва забележими някъде далече зад нас. Изглежда тъмнината по никакъв начин не действаше на техните нерви, за разлика от нашата групичка. А и темата на разговора им изглежда беше доста сериозна, тъй като говореха много тихо, явно избягвайки странични слушатели. За това пък Ариман се чуваше много добре. Неговия глас властно ехтеше в тишината на заобикалящата ни природа. Момчетата продължиха да го разпитват за подсъзнанието, за това как може да бъде използвано поне така, както го правеше Виталий Яковлевич, за да станат успешни в живота.

– Виталий Яковлевич просто използваше силата на своето подсъзнание, дори без да подозира за това, – обясняваше Ариман. – Тъкмо тук се крие целият фокус на неговия феномен. А седящите хора в лятното кино станаха обект на неговото въздействие, с помощта на което той събуди тяхната вяра.

Естествено, в това съчетание положителният резултат беше просто неизбежен.

– И какво се получава, той извършва всичко това на инстинктивно ниво? – направи своето малко откритие Руслан.

– Разбира се. Хората от време оно инстинктивно чувст-

вали силата на своето подсъзнание, чувствали, че може да бъде използвано за лечението на различни заболявания, а и не само. А тези, които успели да се досетят как се прави, твърдели, че притежават тайната способност да изцеляват хората, да снемат уроки, да влияят на съдбата. А в действителност методите за въздействие над хората са елементарни. Колкото повече тайнство и мистика види зрителят, толкова по-силно ще му подейства внушението. Тъй като тайните действия винаги силно възбуждат въображението, по този начин внушаващият създава по-добри условия за възприемането на дадената информация от подсъзнанието на човека. Върху този основен принцип са се зародили и религиозните обреди, ритуалите, а също така митовете за талисманите, амулетите и др.

– И какво се получава, че хората винаги са могли да ползват силата на своето подсъзнание, дори и древните хора, а не само шаманите? – реши да уточни своята догадка Костик.

– Защо могли? – с удивление отвърна Ариман. – Тъкмо древните хора са използвали активно тези умения. А историята с шаманите се е случила много по-късно.

– Не разбрах, – произнесе Женя и със съмнение в гласа попита: – И как древните хора са могли да ползват своето подсъзнание? Та нали са ходели на стада.

Ариман се засмя така заразително, че и момчетата неволно се засмяха.

– Ето, виждате ли как разсъждавате! И за какво говори това? Че познанията ви за тези времена не са просто оскъдни, а практически отсъстват. Току-що произнесохте в слух един стереотип, който ви е бил натрапен още в детството, също както на многомилиардната армия раболепни слуги, на които световният елит е набил това в съзнанието като дамга.

– И защо да е дамга? – възрази Костик, който до сега се смееше, без да разбира за какво. – А какво ще кажете за твърденията на учените и множеството археологически находки?

– Опасявам се, Константин, че силно ще ви разочаровам. Голяма част от действително ценните находки, по които учените могат да научат за миналото на човечеството, или са

складирани в прашните архиви поради тяхното незнание, или се намират в недостъпните сейфове на световния елит. А в медиите се разгласява само това, което е изгодно на елита.

– И за какво са им такива сложности? – с недоумение попита Женя.

– Знанието – е сила. А силата – е власт, – загадъчно отговори Ариман, все едно съобщаваше секретна информация от незнайни времена. – Мога да ви разкрия една голяма тайна. Съвременното човечество се е зародило от остатъците на минала високоразвита цивилизация, която достигнала такива успехи в развитието на своите свръх способности, че те станали естествени за тях. Нещо повече, тези хора използвали повече от 50% от своя умствен потенциал, а съвременния Homo sapiens по малко от 10%.

– Ама че работа! – с изумление проговори Андрей.

Но Руслан го прекъсна възмущавайки се:

– И ако нашите прадеди са били толкова способни, защо ние сме толкова тъпи? Та нали в нас трябва да се намира поне един от техните гени.

Ариман се усмихна.

– Не сте тъпи, и гени имате предостатъчно. Във всеки човек са заложени тези способности и при желание той може да ги развие. Но ключът към всичко това лежи във вашето съзнание. А то е блокирано със здрави шаблони, насадени ви от световния елит. Макар всъщност, това да е само една пелена, димна завеса. Всичко е във вашите ръце.

– Абе какъв е този елит? – с раздразнение проговори Виктор. – Да не би да са управниците на големите страни или пък армията от политици? Кой му е позволявал да решава какво ни е позволено и какво не? Утре в тези страни ще избухне революция и народът с един замах ще измете този елит, както например вече се е случило през 1917 година!

Ариман се усмихна снизходително.

– Виждам, че вашите знания и твърдения са твърде далече от реалната ситуация в света. Но вие нямате вина в това, нали са ви възпитавали тъкмо с тези твърдения, давали са ви толкова знания, колкото са ви нужни, за да можете ка-

чествено да изпълнявате своята работа. Внушили са ви, че сте свободни, макар и да се намирате в пълна зависимост от системата, в която се намирате. И отново, това е необходимо, за да може робът да изпълнява своята работа, без да му идват никакви глупости в главата. Не се обиждайте на моите думи. Та нали ви казвам всичко това, за да разберете какво представлява истинската свобода, че е напълно реалистично да я достигнете и ако разчупите вашия изкуствено създаден начин на мислене ще достигнете невиждани висоти. Дори е напълно възможно да станете един от същия този световен елит и да управлявате света така, както смятате за най-справедливо. Отново ви повтарям – всичко е във вашите ръце.

А що се касае за самия елит, то вие напразно мислите, че той може да бъде свален от някаква си революция. Много често тъкмо елитът е поръчител на тази революция, чиято вълна помита ненужните за тях марионетки, за да постави на тяхно място нови. Но, за да разберете по-дълбоко въпроса относно този световен елит, ще ви разкажа неговата предистория. Техните прадеди били индивиди, които се опитвали да запазят знанията от предишната цивилизация, в това число и така наречените свръхспособности. Но предавали тези знания само по наследство, в краен случай си намирали приемници. Тоест те практически запазили и усъвършенствали тези знания от поколение в поколение, пазейки ги в тайна от хората. Когато човечеството значително се увеличило по численост и започнали да се зараждат основите на обществено-икономическия строй, започнали да се появяват и лидерите-вождове. Обаче зад привидната им власт всъщност стояли „пазители на знанието“ или, както те самите обичали да се наричат „избраници на боговете и духовете“, които не само консултирали вождовете, а в действителност умело ги управлявали, принуждавайки ги да изпълняват техните заповеди. Тази група от особени хора била наричана по различни начини: шамани, лечители, магьосници, жреци и така нататък. Но в действителност истинското им име е Архонти.

– Архонти? – попита Костик.

– Да. От гръцки тази дума се превежда като „началници“,

Рисунка на А.Нових „Оркестърът на Архонтите под ръководството на Абраксас“

„владетели“. Но ако се копне по-дълбоко в историята, се разкрива истинският й смисъл, който означава „владетели на света“. Така че Архонтите са се назначили за посредници между хората и висшите сили, по-късно наречени богове. Племенният вожд, който бил публична личност и отговарял за своето племе, се намирал под контрола на Архонта. Архонтът, реално управляващ племето чрез вожда, фактически винаги оставал в сянка. Тази потайност давала големи възможности за реално манипулиране на хората. И ако лидерите-вождове често са се избирали от племето, то Архонтът предавал своето „магическо изкуство“ – реалната власт само на неговия правоприемник. Тоест, така се е формирала специална каста, в чиито ръце била концентрирана реалната власт. И колкото повече укрепвала нейната власт, толкова по-принудени били останалите членове на общността да работят за тях. Трябва да се каже, че именно тази каста по-късно е узурпирала основните знания подчинявайки на своята воля всички хора. Тъкмо това е и първият елит на тази цивилизация.

– Много хора ли са били тогава? – попита Костя.

– Не. Техният брой е постоянен. И тогава, и сега – дванадесет човека плюс един Върховен Архонт, който ги оглавявал.

– И защо дванадесет?

– Защото тази цивилизация произхожда от дванадесет семейства. Съвременните Архонти са преки наследници на първите дванадесет Архонти. Така че, с увеличаването на човешката популация, Архонтите продължавали да се усъвършенстват в изкуството на управлението и манипулацията на хората. Както се казва: малко хора – малко началници. Много хора – много началници. Те създали т. нар. изкуствен елит, поставяйки по света техни марионетки, които управлявали цели народи. Нещо повече, тъкмо те разработили и внедрили една от най-интересните форми на управление и манипулация на съзнанието на хората – религията. Тази изкуствено създадена форма за преобразуване на общественото съзнание Архонтите основали на базата на двата най-силни човешки стимула – вярата и страха. Добавили към нея няколко

капки от истинното знание, оформяйки ги прилежно за повече раболепие сред тълпата и увековечили тази зависимост чрез монополизиране на духовната култура.

– Това как да го разбираме? – попита вцепенението от чутото Стас.

– Например, нека вземем известната ви Библия, която сега половин свят почита като свещена книга. Кой е изготвил Стария Завет? Жреците, което означава слугите на Архонтите. А кой е съставил Новия Завет? Марионетките на Архонтите... За какво още може да се говори?

– Получава се, че тези Архонти са начело на световните религии?

– В действителност, съдейки по тяхната власт – да. И за да бъдем по-точни, начело на световните религии са и ще бъдат техните протежета. Начело на голямата политика и бизнес – техните марионетки. А и всичките тези хора, които решавали съдбата на света, например като Александър Македонски, Чингис хан, Тамерлан, Наполеон, Сталин, Хитлер и други са били само фигури върху тяхната шахматна дъска, фигури, с които те разигравали поредните премъдри партии...

– Чакайте, чакайте – възкликна объркано Стас. – Какви протежета?! А тогава Исус, Буда, Мохамед? Тези хора са носили свободата на народа. Те не би могло да бъдат слуги на жреците...

Ариман дори не го остави да довърши и го прекъсна с арогантен и надменен тон:

– Е, и къде е тяхната свобода? – и след многозначителна пауза отново попита властно: – Къде? Да, наистина е имало такива, които се опитаха да научат на нещо хората, да им дадат знания. Дори нещо повече, в човешки ръце бе самият Граал – най-висшата власт! И какво? Как приключи всичко това? Поредната победа за Архонтите и създаването на нови религии на базата на изгубените Учения! И защо е всичко това? Защото хората ги мързи да се преобразуват! Защото вече са свикнали със стадния начин на живот, с робския тип мислене. Те постоянно чакат да бъдат водени. Архонтите толкова добре са се постарали, че на хората вече им харесва да

бъдат дебили, харесва им да са тъпи и да чакат сдъвканите разяснения на своите манипулатори. На тях им е по-лесно да живеят в стадото, отколкото да станат свободни човеци. Те сами се осъждат на доживотно робство, така че нека си останат роби, тъй като самите те го искат. В края на краищата, това е техен избор. Всеки решава сам за себе си.

След тази ударна реч на Ариман никой не смееше да наруши тишината. А на мен ми стана някак вътрешно неприятно, възникна някакво чувство на предрешеност, някакво вътрешно недоволство от самата себе си, потиснато и безизходно състояние. Ариман прекъсна паузата и продължи, но вече с много по-мек тон:

– Така че приятели, този свят е обречен на вечно робство. Но вие имате шанс да станете свободни хора! За тази цел е нужно единствено да станете богати и финансово независими. Тъкмо тогава всичко ще ви е достъпно, в това число и настоящите духовни знания, които откриват във вас неограничения източник на сила и власт.

Женя прочисти своя глас от дългото мълчание и нерешително произнесе:

– Излиза някаква пълна глупост, как мога ставайки богат да бъда свободен, ако така или иначе ще бъда управляван от тези, как бяха... Архонти?

– Грешите млади човече, грешите – с ласкав глас промълви Ариман. – Тази ваша зависимост няма да трае вечно. По време на натрупването на вашия капитал, естествено, че ще бъдете зависими, на първо място от тази държава, в която живеете и работите. В последствие, когато бизнесът се разрасне, ще се появи и нова зависимост от тези държави, в които се намира бизнесът ви. Но когато изкарате достатъчно пари и станете независим от бизнеса, тогава действително ще станете свободен. А ако вместо бизнеса предпочетете политиката, тогава ме извинете, но цял живот ще сте зависими. Та нали колкото по-голяма власт притежавате над хората, толкова по-зависими ще сте от Архонтите. Но в замяна ще получите слава, големи пари и безгрижен живот. Така че всеки избира своето.

Женя хъмна и проговори:

– Не, естествено. Разбрах, че нищо не разбрах. Но от това, което разбрах, излиза, че свободата – е доста относително понятие. Всеки го определя според своето разбиране, така да се каже индивидуално. А ако погледнем глобално, то всички сме били роби и роби ще си останем.

Ариман се усмихна.

– Всичко зависи от вас.

– Е, да, – измърмори под носа си Стас, – прекрасно, започвай от начало.

– А в тази каста Архонти реално ли е да попаднем? – неочаквано зададе своя въпрос Руслан.

По-големите момчета се канеха да му отговорят нещо смешно в отговор, но Ариман ги изпревари, заявявайки съвсем сериозно:

– Разбира се, че е реално, макар и сложно. Ако достигнете не само финансова свобода, но и значително духовно развитие, няма да ви оставят без внимание. Та нали тази каста периодически се обновява с нови членове. Старите си отиват от живота, а нови идват на тяхното място. Това е естествен процес.

– А как да ги намерим? – отново зададе своя наивен въпрос Руслан.

Ариман се усмихна.

– Ако достигнете това, което ви казах, те сами ще ви намерят, и повярвайте ми, няма да оставят вашата личност без внимание.

– И на кого сме притрябвали, – разсмя се Женя. – Този Олимп не е за такива като нас.

– О, тъкмо тук се крие вашето основно препятствие, – с удоволствие констатира Ариман. – Това е нещото, с което започнахме разговора. Всеки си мечтае да стане богат, само че хич не му се иска да се потруди за това. Да се отказваш от победата, още преди да си започнал боя, означава да се обречеш на загуба. Вие просто не сте видели в своя живот реални примери, как хора от най-ниското стъпало са стигали до най-високото. А пък аз съм виждал, при това не един път. Тези хора

започвали от най-елементарното и в същото време най-главното – те повярвали в самите себе си, принуждавайки своето подсъзнание да работи в желаната от тях посока. Ето, днес се възхищавахте на Виталий Яковлевич и неговото майсторство. Макар и неговите способности да са елементарни, вие вече успяхте да ги поставите в рамката на непостижимото. Казвам ви, преобърнете своето мислене, не унижавайте своята личност, направете я свободна от всякакви ограничения. Повярвайте в себе си! И вашите мечти ще станат реалност.

До голяма степен за човека съществува само една универсална сила, наричайте я както искате – всезнание, природа, Бог, творчески Разум, – но всъщност, всичко това е силата на подсъзнанието. Който успява да насочи своите мисли в нужното русло, той получава желания резултат. Това е валидно за всички хора на Земята. Независимо от техния произход, цвета на кожата и т.н. Този принцип работи еднакво, както за атеистите, така и за вярващите. Тъй като най-главното тук е човешката вяра. Разбирате ли? Не в какво вярваш, а с каква сила вярваш. Тъй като целият ти живот се гради върху силата на твоите убеждения. А всички събития и обстоятелства в живота са само резултат от твоите убеждения. Неслучайно Иисус постоянно повтарял на тълпата – имайте вяра. Помните ли как е написано в Евангелието от Марка, глава 11 стих 23: „Защото, истина ви казвам: ако някой каже на тая планина: дигни се и се хвърли в морето, и не се усъмни в сърцето си, а повярва, че ще стане по думите му, – ще му се сбъдне, каквото и да каже. Затова казвам ви: всичко, каквото бихте поискали в молитва, вярвайте, че ще получите; и ще ви бъде дадено“.

„Подсъзнанието крие сили, които управляват света“. Така бе казал бащата на американската психология Уилям Джеймс. Древните съкровени знания гласят: „Както е отвътре, така е и отвън, както е горе, така е и долу“ Това е закон. Дадената истина тълкували посвоему всички: Зороастър, Лао Дзъ, Буда, Моисей, Иисус. В Библията е написано, че на всеки човек му се дава според вярата му. А вярата – това не е нищо друго, освен мисли, определено състояние, което съзна-

нието възприема като истина и предава към подсъзнанието за изпълнение.

Ариман направи малко прекъсване и продължи:

– Така че Виталий Яковлевич, дори и да бе успял да задейства силата на своето подсъзнание, това бе само някакъв мизерен процент от тази сила, и на второ място, той действаше сляпо, по интуиция.

– Ама че мизерен процент! – шокиран произнесе Андрей. – Какво ще се случи ако задейства своя пълен капацитет?!

– О! Това дори и в мечтите си не можете да го представите! – доволно произнесе Ариман. – Между другото, така и така подхванахме темата, затова ще споделя с вас няколко житейски примера на тези хора, които по моя съвет успяха съзнателно да задействат силата на своето подсъзнание и тотално да променят своя живот.

Ариман се замисли за кратко и продължи:

– Ще ви разкажа за един мой познат свещеник. Когато се запознах с него, това беше болен и измъчен от живота човек. Той имаше някакъв приход, но практически никой не го посещаваше. Хората също могат да бъдат разбрани. На кого му харесва да идва в порутена църква, която отдавна плаче за основен ремонт, на това отгоре и при свещеник, които боледува и често, поради крехкото си здраве, не е способен да отслужи църковния обред? А иначе, самият свещеник бе доста интересен човек. В него имаше нещо такова, – Ариман леко разтегли последната дума, все едно си спомняше, – някаква неуловима привлекателна частица. Когато водихме с него задушевни разговори, той започна да разказва как всичко при него е зле: хората не посещават църквата, няма пожертвования, стените се рушат, пари за ремонт няма, а здравето хич го нямало. Какво не бе опитал, за да подобри здравето си. Но нито лекарите, нито светата вода, нито молитвите не помагаха. Общо взето, дълбока депресия и безизходно състояние.

Естествено, как някой можеше да му помогне, когато работата не била в неговото тяло, а в неговия дух! Каква полза можела да му донесе светата вода, ако нямал вяра в нейната целебна сила! Та нали изцелението със света вода не е зара-

ди самата вода, а изключително заради силата на вярата на самия човек, тоест реакциите на подсъзнанието. Именно целебната сила на подсъзнанието лекува организма, а не нещо друго. А водата е само един красив аргумент, с който човек да убеди своето подсъзнание и да повярва в своето изцеление, нищо повече. Как могли да му помогнат молитвите, когато били толкова абстрактни, насочени на никъде? Свещеникът водел своя живот в страх и заблуда. Дори Библията била за него повод за дълбока печал. Откъде могла да се вземе в неговата душа хармония? Та нали психиката и физиологията трябва да се допълват едни други, да се уравновесяват, а не да се противопоставят!

Общо взето, стана ми жал за него. И реших да му обясня, че всичките му проблеми не се крият във външното, а в неговото вътрешно състояние. Научих го да се моли правилно. Да се моли точно и ясно, използвайки неизчерпаемата сила на своето подсъзнание, разкривайки в себе си невероятни свръхестествени способности за изцеление. Тоест, подробно му разказах, че в началото, преди молитвата той трябва да се настрои. За това трябва мислено да се обръща към своето тяло, да го отпусне напълно, както и да успокои своята психика. Приблизително, така както при вас, когато влизате в състояние на медитация. И когато достига това полусънно състояние, той трябва да повтаря молитвата, която му дадох: „Бог съвършен и милостив се проявява в моето тяло. Моето подсъзнание се изпълва с Неговата могъща сила. Той ме е създал по свой образ и подобие. Той ми е дал власт над моето тяло и дух. Той е създал този свят за мен. Всичко в този свят ми принадлежи. Аз съм Властелинът на своя живот... Богатството, здравето и успехът изпълват моя живот. Моето подсъзнание ме изгражда наново, в съответствие с образа, който ми е дал Бог“.

Казах му, че тази молитва трябва да се произнася дванадесет пъти на ден по дванадесет пъти и не просто я споделих с него, но и му обясних начина на нейното действие. Когато тази молитва се повтаря именно толкова пъти на ден, нашият мозък, който се явява органът на съзнателния аналитичен

ум, приема тази молитва като правило – заповед. И веднага, след като умът я приеме, тази мисловна заповед се предава в слънчевия сплит, който още се нарича „мозъка на подсъзнанието“.

– Да, Сенсей ни е разказвал за слънчевия сплит, – оживено произнесе Андрей. – И какво, действително се явява мозъкът на подсъзнанието?

– Безусловно. Изумен съм, че Сенсей не ви го е казал досега. Именно слънчевият сплит се явява мозъкът на подсъзнанието. Нещо повече, именно там вашите мислеобрази се активират и се материализират в събития от вашия живот... Но нека се върнем на разказа за свещеника. След моите обяснения, той решително и настоятелно се захванал да изпълнява молитвата. Буквално след няколко дни почувствал значително подобрение, здравето му се подобрило, вече след месец, това също потвърдили и медицинските прегледи, а в последствие и изцяло се възстановило. Продължавайки настоятелно да изпълнява дадената молитва, благодарение на моя съвет, той успя да си самовнуши, че е велик оратор. И какво си мислите? Преобразуващата сила на неговото подсъзнание не закъсня. Неговите финанси рязко се увеличиха. Притока на миряни толкова се увеличил, че църквата не ги побираше. Потекоха щедри пожертвования, с които той успя основно да я ремонтира. Започнаха да го канят в различни градове и страни. Неговата популярност сред хората се увеличи стремглаво. Понастоящем, човекът вече е обиколил половината свят, изнасяйки своите лекции, запознал се е с множество високопоставени личности, написал е няколко книги на тема феноменът на подсъзнанието и обучил на метода, който му дадох много хора. Ето какво представлява силата на подсъзнанието! Както се казва в Библията в Евангелието от Матея, глава 21, стих 22: „И всичко, що поискате в молитва с вяра, ще получите“. Защото е казано, на всеки ще му се даде според неговата вяра. Виждате ли какво твори с хората силата на подсъзнанието! Ако свещеникът не се бе научил на това, така и щеше да се спомине, без да е нужен никому.

– Да, съдбата му щеше да е печална, – потвърди Стас.

– Да. Но той успя да се измъкне от тежката ситуация и да стане човек, – отново подчерта Ариман. – Много полезни неща е направил за другите, обикаляйки света и изнасяйки своите лекции е обучил сума ти народ. Ето какво се нарича човек да се заеме с опознаването на самия себе си.

– Да, ако Жеката се заеме с опознаването на самия себе си, после най-вероятно ще му се наложи да живее в пещера, – шеговито проговори Стас.

– И защо така? – не разбра Женя.

– Как защо? – лукаво се усмихна момъка, – След като видиш своята истинска същност, ще започне да те тегли към твоето родно място. Представяш ли си какъв неандерталец би открил в дълбините на своето подсъзнание!

– Да бе. Какъвто и да е, но си е мой, роден! Моят неандерталец може да е пещерен, но затова пък е мислещ човек. А с твоя примат ще ти се наложи цял живот да се катериш по дърветата и да късаш банани!

– При-мат?! – усмихна се Стас и се обърна към Ариман: – Не му обръщайте внимание, по принцип е умно момче. Само че за неговия ум са присъщи някои клинически особености...

Всички се засмяха и когато приключиха със своите шеги, отново се върнахме към темата на разговора.

– Излиза така, че нашата вяра определя посоката на работа на нашето подсъзнание, – направи своя извод Виктор. – И ако вярата е абстрактна, тогава подсъзнанието ни ще гради илюзии?

– Подразбира се от само себе си, – кимна Ариман.

– И все пак свещеникът не е започнал живота си от нулата, – произнесе Володя. – При него вече са идвали някакви хора. Тоест, на този човек не му достигало просто здраве и работоспособност, за да подреди живота си.

– Добре, – проговори Ариман. – Мога да споделя с вас и следния пример, когато човек бидейки никой и нищо, слушайки моите съвети, започна живота си от нулата, натрупа с помощта силата на своето подсъзнание огромно състояние и високо положение в обществото.

Всички притихнаха от интерес. Ариман, без да бърза за-

почна своя разказ.

– Веднъж видях в парка един бездомник. Изглеждаше под петдесетте. Мръсен, вмирисан и целият в дрипи. Той едва-едва влачеше своето изнемощяло тяло, събирайки бутилки. Когато се заговорих с него се удивих от факта, че той е само на 41 години. И макар историята на неговия живот да е доста банална – семейство, приятели, работа, алкохолизъм, безизходност и накрая улицата, реших да му помогна. Ние си поговорихме откровено и той ми разказа, че цял живот се страхувал от нещо. В началото това бил страхът да не остане без работа, без пари, после как да изхрани семейството си, страхувал се от конфликти с началството, страхувал се, че ще го уволнят и ще остане на улицата. За да се освободи поне малко от този страх, той започнал да пие. Пийнал и почувствал облекчение, всички страхове временно изчезнали. После втори, трети път, почувствал се герой. Така се пристрастил към алкохола. Това, че забравил временно за своите проблеми, не означавало, че те не са се натрупвали. В края на краищата разбрал, че е станал зависим от алкохола, и проблемите само се увеличили. Един конфликт пораждал друг и всичко тръгнало като лавина. И като резултат – това, от което най-много се страхувал в своя живот се сбъднало. Той осъмнал без работа, без жилище, изхвърлен на улицата.

Обърнете внимание, това е класически пример, демонстриращ феномена на подсъзнанието. Доминиращата мисъл в човека, подкрепена от емоциите се превръща в сила. Именно тази сила се явява заповедта към подсъзнанието. А подсъзнанието както ни е известно не възприема шегички. То старателно и ефективно изпълнява това, в което вярва, и в което се самоубеждава човек. Защо през цялото време акцентирам вашето внимание на това, че дадената молитва не само трябва да се изпълнява в състояние на медитация, но и да се радвате, че вече сте получили желаното. Тази емоция я изпълва със сила и я трансформира в заповед към подсъзнанието, което я изпълнява. Но повечето хора правят всичко на обратно, от година на година усилват в себе си доминацията на най-силната емоция – страха, правейки живота си непоно-

сим. Предишният живот на този мъж – е типичен пример за такава грешка, която допускат много хора. Страховете, които хранел, мислено утвърждавал и подкрепял с емоции неизбежно се реализирали.

– Тоест посредством своя страх, той давал заповеди на подсъзнанието, че ще остане без работа, без пари и на улицата, и това се е случило? – Уточни за себе си Андрей.

– Да, – отговори Ариман. – При това подсъзнанието му намерило най-ефективния способ, как най-бързо да реализира дадената заповед. Пристрастявайки се към алкохола, мъжът бързо закъсал, изгубил своята работа, всичките му роднини се отказали от него и като резултат на 39 години се озовал на улицата, без жилище и средства за съществуване. Две години обикалял по парковете, събирайки бутилки и оскъдни подаяния. Ако не бях го срещнал тогава, сигурно отдавна нямаше да е сред живите. Така и нямаше да разбере, че истинската причина за стеклите се обстоятелства в неговия живот се намирала в него самия, по-точно в неговите мисли.

След като ми се довери, реших да му помогна и започнах да му разказвам за истинските причини, които го довели до това състояние, а също така и как да излезе от това положение. Разкрих му коя е била тази сила, която го е довела до границата на оцеляването и го научих да я управлява. Научих го на няколко простички истини и той наистина вникна в тях... А от друга страна, – с усмивка произнесе Ариман, – какъв друг избор е имал, та това бе неговият единствен шанс. И той се възползва от него. Изминаха само девет години и резултатът просто е невероятен, този човек сега оглавява мощна корпорация и се явява един от най-добрите ми помощници. Той самостоятелно успя да се изкатери от най-ниското стъпало, до най-високото. Не можете да си представите какво огромно удоволствие ми доставя да наблюдавам поредните ни срещи, как известни политици дори президенти се редят на опашка, за да се здрависат с него, приемайки това за велика чест. – Ариман се усмихна и замислено произнесе: – Само ако знаеха, че до преди девет години дори обикновените хора не биха му подали ръка...

– Естествено, – със завист произнесе Руслан, – нали сте му помогнали, научили, дали сте му пари.

– Много грешите, млади човече, – отговори Ариман. – Никакви пари не съм му давал. След разговора ни в парка, го срещнах чак след шест години, когато вече беше шеф на корпорацията. Тогава той сам поиска да влезе в моя отбор. Естествено, че го взех при себе си. Беше ми приятно да видя как моите усилия не са отишли на вятъра.

– Невероятно! – изрече тотално шашнатият Женя. – За шест години от бездомник да се превърнеш в шеф на корпорация?!

– Нищо удивително няма тук. Възможностите на подсъзнанието са безгранични, – произнесе Ариман. – Всичко зависи от вас, доколко ще повярвате в това и каква сила ще вложите за достигането на своята цел.

– И как... без пари? – с недоумение сви рамене Виктор.

– Аз му дадох много повече, отколкото всички пари на света! Аз му разкрих тайната на подсъзнанието. Дадох му найценните знания, обясних му как функционира. Той разбра и повярва в това, което му разказах и започна да го изпълнява. А парите сами потекоха към него. Какво представляват парите? Това е просто енергия, която трябва да привлечеш. Парите не трябва да се ненавиждат, а трябва да се обичат. Трябва да уважаваш своя капитал, също както самия себе си.

– И какво му разказахте, ако не е тайна? – попита Володя.

– За вас – не е тайна, – отговори Ариман. – Аз му разказах за това как е възможно човек да убеди своето подсъзнание и да му докаже, че това, което иска да постигне в живота си трябва да бъде негово най-твърдо намерение, негова главна заповед, за изпълнението на която, трябва да бъдат привлечени най-мощните резерви на подсъзнанието.

– Само това?! – удиви се Руслан.

– И какво трябва да се направи най-напред, за да заработи подсъзнанието? – Костик прекъсна Руслан.

– На първо място да промените навиците в начина си на мислене, тъй като те се явяват първоизточника на вашите заблуди, необосновани страхове, грешни разбирания, след-

ствие, от които е и вашия живот. Тоест, на първо място, както вече ви казах да изтриете от паметта си такива шаблони като: „не мога“, „всичко е безнадеждно“, „нищо не ми се получава“, „не зная какво да правя“, „с всеки изминал ден става все по-лошо“ и т.н. Трябва да изтриете от паметта си всичко негативно и деструктивно, което може да ви попречи в изпълнението на поставената цел. Обяснявам още веднъж защо това трябва да се направи. Подсъзнанието е изградено по следния начин: ако в него присъстват две мисли – добра и лоша, – в които вярвате, подсъзнанието ще реализира лошата мисъл, тоест вашите съмнения и страхове. Повтарям, страха – това е много мощна емоция, това означава, че мисловната заповед ще е по-устойчива. Вие влагате несъзнателно там повечето сили на вашата вяра, следователно тези негативни установки ще господстват във вашето мислене. Тъкмо за това, който, от каквото се бои в живота, накрая това и получава. Ако ви е страх от болестите, старостта, бедността, не е важно какво, то това ще се превърне в заповед за вашето подсъзнание. Тъкмо за това най-напред трябва да се освободите от своите страхове.

– И как? – попита Руслан.

– Просто престанете да вярвате в тях, престанете да се страхувате, Убедете се, че изобщо не ви дреме за вашите страхове, че имате цел и никой, и нищо не е в състояние да ви спре от нейното достигане.

– Лесно е да се каже „убедете се“, – хъмна Руслан. – Говориш ли си, не говориш, а резултат никакъв.

– Тогава трябва да мълчиш и да не правиш нищо, – закачливо го посъветва Женя.

А Стас не изпусна възможността да се пошегува с Женя.

– Е да, лесно ти е да го кажеш. В твоя пълен вакуум дори и прах не вирее. А у нас мислите жужат по цял ден, все едно са рояк пчели.

Женя тъкмо се накани да му отговаря нещо и Ариман продължи:

– Разбирате ли в какво е целия фокус? Повечето хора мислят, че са безпомощни, пред каквито и да е препятствия в

техния живот, започвайки от страховете в съзнанието си и завършвайки с външните обстоятелства: орязването на работната заплата, съкращения или уволнение от работа. Само като си помислят за това и започват да треперят от страх, тъкмо за това рано или късно това ги спохожда. Защото подсъзнанието изпълнява тяхната заповед. Тоест вместо за богатство и здраве, те дават заповеди за бедност и разрушение на своята кариера. Дори човек да е решил да се промени, той не е последователен в своите решения. Това е грешка, която правят мнозина! Човек се позанимава ден-два със своето самоусъвършенстване, докато не се изчерпи неговия ентусиазъм. После вижда, че нищо не се получава и си казва: „ Всичко това са глупости!“ И започва да оправдава своя мързел и да завижда на другите. А за да успее е необходимо упорито да се труди всеки ден, да върви към целта като танк. А за това е нужно само да промени мнението за самия себе си, да повярва в своите сили.

– С радост бих повярвал в себе си, – проговори Руслан. – Но винаги се намира някой, който прави всичко това с невероятна лекота и много по-добре от теб.

– Добре, вземете например спорта. Във всеки спорт си има своя шампион. Този, който тренира е наясно, че ако иска да постигне добри резултати трябва да го прави не със завист към шампиона, а да работи над себе си плувнал в пот всеки ден. Само че за разлика от спорта, това е вашият живот, където от качеството на вашата тренировка зависи ще станете ли свободни хора или цял живот ще блеете в стадото на робите. Ако искате да станете богати, никога и на никого не завиждайте с черна завист, тъй като това ви обрича на бедност, поражда мисли и следователно пряка заповед в подсъзнанието, че в сравнение с другия сте неудачник, жертва на несправедливост. Повярвайте ми такъв и ще бъдете, ако не се научите да трансформирате завистта в собствена радост, че и вие вече притежавате това.

– Как така „вече“, ако все още нищо нямам? – смутено проговори Виктор.

– Тъкмо тук е разковничето, ключа към вярата и реализа-

цията на силите във вашето подсъзнание. Та нали ако имате същата къща, която има и вашия съсед нима ще му завиждате? Не. Вече сте се сдобили с това! Представяйки си, че желаното е вече факт, вие започвате да материализирате своето желание посредством подсъзнанието, тоест, давате му утвърдителна, безкомпромисна заповед за реализацията на това желание. Но ако си казвате, че „бихте искали да притежавате това“, то на езика на подсъзнанието това означава да „мечтаете за това“. И подсъзнанието ще ви успокоява с едни мечти.

Тъкмо за това „бих искал“ и „вече имам“ – това са две коренно различни заповеди към подсъзнанието. Например едно е да искате да имате колата, която ви е харесала. Страхотно, мечтайте си на воля, както се казва, да искаш не е вредно. Тоест давате заповед на своето подсъзнание постоянно да рисува това желание във вашите мечти. Или пък заповядвате на вашето подсъзнание: „Аз притежавам тази кола“ и реално си представяте, че седите зад кормилото на тази красавица, разглеждате салона и, знаете, че е ваша. Бъдете сигурни, подсъзнанието ще намери начини да реализира вашата заповед. Във вашия живот непременно ще настъпят събития в резултат, на които тази кола ще стане ваша собственост.

– Ами ако допуснем, че двамата със Стас поискаме да имаме една и съща кола, тогава какво ще се случи? – попита Женя.

– Не се притеснявайте, тогава и двамата ще карате тази кола. Подсъзнанието има огромна сила. Ако се наложи то може да раздвои дори да разтрои света. И всеки от вас в тази разслоена реалност ще кара тази кола.

– Какво излиза, за да станеш богат, е нужно единствено постоянно да си самовнушаваш – „аз съм богат“? – с недоверчива усмивка проговори Костик.

– Не е така. Ако само си повтаряш като папагал „аз съм богат“, „аз съм богат“, без да вярваш в това твърдение, постарому считайки, че твоя предишен живот – това е твоята единствена реалност, тогава ще си повтаряш това с години без никакъв ефект. Както вече разказах подсъзнанието не възприема твоите настроения и вътрешни противоречия. За

него твоята мисъл – е заповед, която трябва да бъде изпълнена. А мисълта трябва да бъде напълнена със сила, а силата – с вяра, че всичко това ще се сбъдне.

– Е не, как е възможно да повярвам в това, че съм богат ако дори не зная как ще стане това? – произнесе Виктор.

– Това твърдение е грешка на мнозина... Как да стана богат – това вече е второстепенен въпрос. Това е задачата на твоето подсъзнание. То само ще намери решение. Твоята задача е да му дадеш точна заповед и да бъдеш убеден на сто процента, че твоята заповед ще бъде изпълнена по най-бързия и оптимален начин. Подсъзнанието, макар и да е обикновен войник, но е много по-умно от своя генерал – съзнанието. И бъди сигурен, то ще използва всички възможности и ще намери решението, но ако постоянно коригираш поставената задача и всеки път даваш нова заповед, то как е възможно то да я изпълни, та ти му усложняваш неимоверно задачата и в крайна сметка, то никога няма да я изпълни.

– И все пак не разбирам, как е възможно то да я реализира? – замислено произнесе Виктор.

– По най-различни начини. То ще направи всичко необходимо, за да предизвика нужните обстоятелства. Например, можеш неочаквано да спечелиш голяма сума от лотарията, на карти, да намериш куфар с пари, да получиш наследство. Или ще ти хрумне някаква грандиозна идея, която ще продадеш много изгодно.

– И кой ще купи моята идея? – усмихна се Виктор. – В бизнеса най-важното са парите.

– Не е точно така, – отговори Ариман и обръщайки се към всички произнесе: – В бизнеса най-ценното – това са новите идеи и информацията. Парите се явяват резултат от работата на идеите и информацията. Ето например този мъж, за който ви разказах, той започна своя стремителен полет от една идея. В началото ежедневно, в продължение на няколко месеца правел молитвата – медитация, която му дадох. А тя беше следната: „Аз съм свободен човек. Аз съм богат, силен, могъщ. На моята воля се подчиняват хората и обстоятелствата. Моите идеи са съвършени. Те се реализират на практика и ми

носят огромни финансови постъпления. Мой небесен Отец, благодаря Ти за моя успех, щастие, благосъстояние и материално изобилие“. И какво си мислите? След няколко месеца се появили първите резултати. А после събитията така стремглаво се понесли, че забогатял както в приказките. Най-важното е приятели да не пречите на своето подсъзнание. И бъдете сигурни, в края на краищата подсъзнанието ще ви доведе до нужното място и ще ви свърже с нужните хора, тоест ще направи всичко необходимо, за да се реализира с пълна точност вашата заповед. Та нали до голяма степен всяко събитие във вашия живот не се явява случайност. Това събитие се ражда и узрява във вас самите, а подсъзнанието само търси начин за неговото проявление наяве.

Ариман замълча, а после отново произнесе:

– Така че приятели, както и да го въртите, всичко се движи от вярата. Когато хората получават знания, те практически не ги използват, защото не искат, пусти мързел. А и просто не вярват. Макар всеки човек да има шанс, дори бих казал една камара възможности, които се търкалят буквално в краката му. Всеки се вижда в своите мисли богат, как без проблеми задоволява всички свои желания и потребности. Това приятели не са мечти. Това е работа на подсъзнанието. То ви показва в действителност какви можете да станете. Но хората не го разбират. Те ще се наслаждават известно време на своите мечти, а след това отново дават на своето подсъзнание заповедта, че това никога няма да се случи.

– И колко бързо ще заработи подсъзнанието и ще ме направи богат ако повтарям утвърдителните формули? – никак не можеше да се успокои Руслан.

– Всичко зависи от вашата вяра. Този, който действително повярва искрено в своето твърдение и се устреми към целта, влагайки всички свои сили, имам предвид вяра, то при него се получава по-бързо. При всеки е различно. Глупаво е естествено да си мислите, че ще станете богати след една седмица. За една седмица дори няма да сте успели да въведете ред в своите мисли...

Докато Ариман говореше, природата потъваше все пове-

че в тъмното було на нощта. Тъкмо за това нашето внимание не се разсейваше в страни, а беше концентрирано изключително върху думите му и върху размишленията над казаното.

– Силата на подсъзнанието действително е всемогъща, – звучеше гласа на Ариман от мрака. – Именно тя се явява носителя на вашите гениални идеи и разработки. Сигурно си мислите защо Гьоте например разбрал великите истини, които така и останали загадка за по-голямата част от неговите съвременници? Тъкмо защото успял да разкрие силата на своето подсъзнание. Или пък защо Моцарт покорил света със своята музика? Изключително, благодарение на своето новаторство, независимо мислене, което събудило скритите сили на подсъзнанието и накарало неговия мозък да работи в даденото направление. Същото може да се каже за стотици талантливи хора по света: знаменити учени, скулптури, художници, актьори, дипломати, банкери, световноизвестни лидери от една или друга епоха. Ето например Сталин от един крадльо станал Генералисимус и властвал над милиони. Вземете и вашият Хрушчов, от шлосер - миньор станал Генерален секретар на велика държава. Бонапарт от обикновен, никому неизвестен войник се превърнал във Великият Наполеон, чието име знае целият свят. А Хитлер? Та той въобще бил един никой. Бедняк, който цепел последната стотинка, а какъв е станал! Разбираемо е, че за света това е отрицателен персонаж, фашист, но това няма значение. Той използвал силата на своето подсъзнание като инструмент за достигането на своите желания. И станал фюрер! Всички тези хора успели да постигнат невиждана слава, почит и велико положение, защото повярвали в себе си и ползвали силата на своето подсъзнание, което пораждало техните гениални идеи... Така че приятели ако заспивате с вяра, че ще промените живота си в по-добра светлина и се събуждате с нея, то рано или късно това ще се случи. Запомнете, вашето истинско богатство – е подсъзнанието, което по ваша заповед ражда невероятни идеи и създава необходимите обстоятелства. Именно подсъзнанието се явява нашата съкровищница! За това дори се споменава в Евангелието от Матея.

Фрагмент от рисунката на А.Нових „Ариман“

Помните ли думите за вашето истинско съкровище – „дето не го яде ни молец, ни ръжда, и дето крадци не подкопават и не крадат“. Така, че ползвайте ги! Използвайте силата на подсъзнанието, която ви е дадена свише!

Моите приятели се въодушевиха, съдейки по техните възгласи. Дори в мен след тези думи настроението някак се промени и възникна явното желание капитално да поработя със своето подсъзнание и да овладея неговата сила, за да преобразувам своя живот в една по-добра посока. Вярно, примерите му ме смущаваха. И освен това не разбирах съвсем, какво „по-добро“ можех да искам още в своя живот. И без това всичко се подреждаше добре, дори прекрасно.

– Но за да задействаме силата на своето подсъзнание така, както го правели великите хора, трябва да знаем най-малкото към какво се стремим и къде нашия талант е най-голям, – произнесе Костик. – И, съответно да го развиваме. Тоест, както разбрах, човек може да стане богат с всяка професия.

– Безусловно, – потвърди Ариман. – Нещо повече. Вземете например същата тази медицина. Познавам много лекари, които, като цяло не изглеждат много по-умни от своите колеги, но вярват в себе си и знаят своята цена. Тъкмо за това те не се бъхтят както техните колеги по единадесет месеца в годината и не живеят със заплата от жълти стотинки. Те така организирали своя живот и толкова добре убедили клиентите в своите преимущества пред другите специалисти, че работят само пет месеца в годината и получават повече от милион долара на година, и всичко това благодарение на тяхната висока самооценка. Така че, в която и да е професия, какъвто и кадърен специалист да станете, без самоувереност няма да направите и крачка напред, тъй като по-уверените в себе си хора ще са винаги пред вас.

– И как да разбера, какво ми подхожда най-добре? – отново попита Костик. – какво да направя, за да не сгреша при избора на професия? Как е по-добре да реализирам своите способности, за да постигна поставената цел – да стана богат?

– Най-добрия отговор в случая ще е примера, който сега

ще ви дам. Някога имах един интересен случай. Срещнах един млад мъж. Той бе от обикновено провинциално семейство, както се казва без пукнат грош, възможности и връзки. Но имаше огромно желание да стане богат и известен, макар и да разбирате добре, че пред него нямало никаква реална перспектива. Нещо повече, той, както и вие не знаеше какво е неговото призвание и къде да опита, за да реализира своите мечти. Аз му разкрих тайната на подсъзнанието и го посъветвах ежедневно да повтаря следната формула: „Геният на моето подсъзнание ме прави съвършен. То определя моето истинско предназначение в живота и ме прави щастлив, успешен и заможен човек“. Най-важното в този процес е изцяло да се доверите на своето подсъзнание. Не се притеснявайте, то ще ви води през живота, както е нужно. Не пречете и не се съпротивлявайте на тези събития, които вашето подсъзнание сътворява, иначе ще изгубите ценни години и нищо няма да постигнете. Тоест реално не е нужно да правите нищо, всичко ще се организира от самосебе си, най-важното е да вярвате в това.

Тъкмо това разказах и на онзи млад мъж. И какво мислите се случи? Той добросъвестно и отговорно се отнесе към дадената му молитва. И неговото подсъзнание намери най-краткият и ефективен път към забогатяването. За кратко време човека се превърна в знаменит актьор, макар и никога да не е мислил, че това е неговото призвание. Сега е един от най-богатите хора, известен е в целия свят, спечелил е не един „Оскар“ за своите роли, и най-интересното е, че неговото материално благосъстояние продължава да расте и да се увеличава. Така че ако си поставите конкретна цел, не пречете на подсъзнанието със своята логика да я реализира.

– Да, – тъжно промълви Татяна, – на мъжете им е много по-лесно да се реализират в живота, отколкото жените.

– Грешите, – ласкаво отговори Ариман. – Всички хора, независимо от техния пол, раса, национална принадлежност, местообитание, имат шанс да разкрият могъщата сила на своето подсъзнание. Специално за вас ще дам още един пример. Веднъж, пътешествайки със своята кола влязох в

един автосервиз, за да я измия и да й сменя маслото. Докато я обслужваха седях в чакалнята да погледам телевизия. Момичето от обслужващия персонал ми донесе кафе. Забелязах, че погледа и бе някак посърнал, неестествен, все едно не живееше, а изживяваше своя живот. Аз се заприказвах с нея, започнах да я разпитвам за проблемите и. Нейната житейска история се оказа банална, досущ като на мнозина други. Тя излязла от обикновено семейство с минимални доходи. Поради липсата на средства, не успяла да продължи своето образование. С големи усилия се уредила дори на тази мизерно платена работа, макар да имала големи амбиции и желания. Но реален изход от своята нищета, и съответно, реална реализация на своите желания тя виждала само в едно нещо – колкото се може по-бързо да се омъжи и да народи, колкото се може повече деца, за да закрепи своето материално положение. Но след като и разказах за тайната на подсъзнанието, нейния живот драстично се промени. Тя не само повярва искрено в моите думи, но и промени своето мислене, насочвайки всички свои сили за достигането на желания резултат. И какво мислите? Днес тя е успешен политик. И нейното влияние ще расте с всеки изминал ден. И всичко това, защото научи тайната на подсъзнанието и активно я използва! В близко бъдеще за нея ще говори целия свят и тя ще стане един от най-авторитетните политици... Така че, всичко е във вашите ръце, по-точно във вашите глави.

– А може ли да използваме някак подсъзнанието, за да развием в себе си свръхестествени способности? – попита на свой ред Андрей.

– Приятели, подсъзнанието – е вашата най-голяма свръхспособност, която просто не използвате. Удивен съм, че Сенсей не ви е разказал за това.

– Как така не ни е разказвал? – проговори Володя, защитавайки Сенсей. – Той много ни е разказал и демонстрирал.

Ариман се усмихна.

– Безусловно, много, но не всичко. Ако ви беше разказал за златното ключе към подсъзнанието, което пробужда свръхестествените способности в човека, то със сигурност нямаше

да дойдете в това забравено от бога място да гледате шоуто на този екстрасенс. Хората на тълпи щяха да се редят пред вас, при това от всички краища на света.

– А какъв е този ключ към подсъзнанието? – заинтригувано попита Виктор.

– О, това действително е златна формула. Тя разкрива такава подсъзнателна сила, с която човек може да разкрие в себе си свръхестествени способности, като например влияние върху хората, събитията и обстоятелствата. Тя дарява човека с огромна власт. Благодарение на нейната сила човек може да бъде излекуван от смъртоносна болест, а може да бъде убит само с една мисъл, може да бъде подтикнат да стане свободна личност, лишена от страхове, а може да стане доживотен роб, може да създава и да въплъщава велики идеи, а може да разруши цели мегаполиси...

– Цели мегаполиси?! – С изумление произнесе Руслан. – Как ще го направи, с атомен взрив ли?

– За какво са нужни такива сложности? – с усмивка произнесе Ариман. – Може много по-просто и ефективно да бъде направено. Човешката мисъл е способна да влияе на природните явления. Този, който притежава тази формула е способен с мисълта си да предизвика земетресения, цунами, торнада и други природни стихии, колкото и фантастично да ви звучи, но всичко това е напълно реално...

Веднага, след като Ариман произнесе тези думи, ясно си спомних събитията от вчерашния ден, когато само една морска капчица под мисловното въздействие на Сенсей предизвика мощна буря, а след това също така внезапно успокои разбушувалата се природа. Спомняйки си за черната гигантска вълна, с притеснение погледнах към морето, страхувайки се, че отново ще се появи на лунния хоризонт. Тази вечер нямаше вълни, но чувството на страх си оставаше, дори напротив, с всяка следваща дума на Ариман само нарастваше.

Видимо за вчерашните събития си спомних не само аз, а и моите приятели.

– Добре де, разбирам, че мислено може да се въздейства на някакъв не голям участък и да се предизвика буря локал-

но, – продължи да разсъждава Андрей и добави делово: – В това никой от присъстващите вече не се съмнява. Но да разрушиш цял мегаполис?! Там живеят толкова хора. Тяхната психика също по някакъв начин ще се съпротивлява срещу бедствието. Дори и неосъзнато, но все пак.

– Именно, несъзнателно да се противопостави, – дръзко произнесе Ариман. – Това няма да предизвика съществен резултат, тъй като по време на бедствието всеки човек ще се опита, като всяко друго животно, на първо място да спаси себе си. А този, който съзнателно използва формулата е способен да задейства значително, по-големи сили, отколкото цялата тълпа, спасяваща се от стихията. Тъкмо за това златната формула се явява златна.

– А какъв е механизма на действие на тази формула? – Попита Володя.

– Там посредством конкретен звук и благодарение на езоосмоза мислите се трансформират в реалност, – сериозно отговори Ариман.

– Посредством определен звук? – попита Стас.

– Да, звука от произнасянето на определени думи, – уточни Ариман.

– Искате да кажете, че само със звука от определени думи може да се разруши цял мегаполис? – недоверчиво произнесе Руслан.

– Млади човече, – с нотка надменност проговори Ариман, – благодарение звучащата мисъл се е родила Вселената и вие в това число. Визирам Големия взрив, както утвърждават астролозите, което се явява началото на всичко. А за разрушаването на някакъв си мегаполис не е нужно дори да се използва и златната формула. За това е достатъчна една от най-простите формули на Великите Архонти. Например: „IED SUEM SULAM“.

Ариман произнесе тези думи толкова мощно и звучно, че не само ме побиха тръпки, но и през мен мина някаква тежка вълна на тревога и дискомфорт, която допълнително усили моя вътрешен страх.

– И толкова?! – удивено произнесе Руслан опитвайки се

да повтори в слух формулата.

Но при него се получи доста нескопосано, от което Ариман беззлобно се разсмя заедно с цялата група.

– Дори да се научите да я произнасяте правилно, това няма да ви донесе нищо. Защото в звука трябва да се вложи силата на мисълта, а и не само.

– В смисъл? – не разбра Руслан.

– За да има ефекта тази формула, е нужна концентрация на мислите и конкретна визуализация на дадения процес вътре в самите вас, тоест да се създаде ситуация на нивото на микрокосмоса. Например, искате да предизвикате ураган в океана и да го стоварите на конкретен мегаполис. За тази цел трябва да видите тази географска местност, където ще се зароди вашия ураган. Нека например да вземем Атлантическия океан. С вътрешното си зрение вие трябва ясно да си представите, как в желаните координати се заражда лек вятрец, как се усилва и се завърта по спирала. Как този вихър се разраства, как урагана започва да се предвижва в посока, да кажем Мексиканския залив, увеличавайки по пътя своята мощ и скорост. После как цялата тази мощ се приближава към брега и се стоварва върху мегаполиса, да речем Нови Орлеан. Освен това подробно трябва да виждате с вътрешното си зрение какви точно разрушения ще донесе. Например ще разруши язовирна стена, определени заводи, ще наводни града, ще преобърне много коли, рекламни табели, ще предизвика пожари и т.н.. Тоест да си представя реалната география на дадения град и реалните разрушения, които ще нанесе вашето климатично бедствие.

– Ама че работа! – възкликна шокирания Руслан. – И колко трябва да знаеш, за да осъществиш това? Аз самия не знам добре географията на своя роден град, какво да говорим за някакъв си Орлеан, който се намира неизвестно къде.

– И как искате да стане? – засмя се Ариман. – Та нали претендирате, че притежавате сериозни знания. А за това е нужно да имате като минимум елементарни навици и знания. Без това нищо няма да се получи. Всичко изисква много внимателна подготовка... Естествено може да постъпите и по

друг начин. Ако не сте силни в географията и не знаете добре конкретния мегаполис, можете да започнете от малкото. Тоест да постъпите още по-простичко, – да предизвикате не ураган, а земетресение на определен участък. При това не само да го предизвикате тук и сега, а да го планирате на определена дата.

– И как е възможно това? – произнесе изумен Руслан.

– Много просто. Задавате мислено една дата, например 12 юли 1993 година. Избирате си географско място, да речем Япония, западния бряг Хокайдо. И силата на самото земетресение, да речем около 7-8 бала по Рихтер. Вътрешно визуализирате събитието и произнасяте тази същата формула на Архонтите.

Ариман отново със сила в гласа произнесе формулата. След като я произнесе вътре ми стана още по-лошо. От начало почувствах някакво мощно напрежение в органите, а после отвътре навън тръгна някаква противна вълна, все едно ме тресеше. Появи се паника и животински страх, все едно земетресението действително се случва, при това не някъде си в Япония, а тук и сега, на този бряг. Неразбираемото състояние не трая дълго, може би няколко секунди. Но на мен ми се стори, че бе цяла вечност. Следващия разговор на момчетата с Ариман успя да отвлече вниманието ми от тези толкова неприятни вътрешни чувства.

– И това е всичко. Както виждате, нещата са много прости, – проговори със спокоен глас Ариман.

– Нещо не разбрах, по чия скала да задаваме силата на земетресението? – озадачено попита Руслан.

Ариман направи малка пауза, въздъхна тежко, а после поясни с насмешка:

– Рихтер. Това е сеизмична скала, измерваща енергията на сеизмичните вълни, възникващи при земетресение, максималната горна граница е с магнитуд около 9 бала. А Чарлз Рихтер – е американски сеизмолог, – и добави със смях: – същия този мъж, който през 1935 година предложил скалата.

– А-а-а, – провлачено произнесе Руслан.

– Между другото, – продължи Ариман, – ако не ви е из-

вестно, каква реално е мощта на тези показатели, вие можете просто да си представите силата на земетресението и степента на разрушенията.

– Ясно, – проговори важно момъка и произнесе в свое оправдание: – Американците като измислят нещо, след това не можеш да го произнесеш.

Виктор, видимо не желаещ Ариман да се отвлича от празнословието на Руслан, попита:

– И ако създадеш вътре в себе си всички тези събития, те ще се случат ли?

– Безусловно, – убедително произнесе Ариман. – Вие не просто визуализирате вътрешно, вие под въздействието на определени мисли създавате програма. Тоест създавате реална ситуация във вашия вътрешен микрокосмос, а после с помощта на определен звук благодарение на езоосмоза я прехвърляте във външния макрокосмос. Много е важно, при целия този творчески процес да съхраните пълен неутралитет, тоест пълно отсъствие, на каквито и да е емоции. Не трябва да изпитвате нито жалост, нито ненавист към обекта на въздействие, в дадения случай имаме предвид населението на това място. Тоест да се отнасяте неутрално към всичко, което се случва. Иначе нищо няма да се получи. Тъй като емоциите могат да активизират и други сили и в резултат да се получи не точно това, което сте искали. За да придобиете навици, помнете, че е необходимо време, вашето желание и постоянна практика.

– Да, това си е цяло климатическо оръжие! – произнесе Володя. – Страшно е да си помисля, какво ще се случи ако всеки, който не го мързи започне да го използва.

– Сериозно оръжие, – съгласи се с него Виктор.

– Най-страшното и опасно оръжие – е самия човек, – с усмивка произнесе Ариман. – Но за щастие, той даже не подозира за това.

Нашата компания измина някакво разстояние мълчешком. Тишината бе нарушена от Стас.

– Ако обикновената звукова формула е способна да върши подобни неща, то какво ли може да се сътвори със златната?

– О-о-о, – с наслада произнесе Ариман. – Нейните възможности са огромни. За човека, притежаващ тази формула, практически не съществуват невъзможни неща. Ето например вземете, Свети Агапит...

– Агапит? – изтръпнахме всички. – Сенсей вчера ни разказа много неща за него.

– Нима? А разказа ли ви, че Агапит също е ползвал златната формула? – попита Ариман.

– Агапит е знаел тази формула?! – удиви се нашата компания.

– Разбира се! Той ли няма да знае... В неговия образ се е намирал самия Свети Дух. Между другото, не знам, говорил ли ви е Сенсей за това или не е, но Агапит използвал тази формула не само през своя живот, но и в посланието след своята биологическа смърт. С помощта на тази формула той написал послесмъртно прощаване върху пергамент. И силата вложена в пергамента, благодарение на златната формула, действа и до сега, изцелявайки всеки, който се намира в радиуса на въздействие на неговото поле. А сега си представете, какви възможности е откривала тази формула на човека, който я е владеел.

– Е, да, Сенсей ни разказа за това, че Агапит бил Бодхисатва от Шамбала, и че сътворил много добри дела за хората, – произнесе Виктор.

– Много добри дела за хората?! – прекъсна го Ариман и произнесе рязко, все едно прокурор към престъпник. – Та той даде на хората много повече, от колкото заслужават! Той отново донесе в света самия Граал, тази висша власт, власт над властта...

Той искаше да каже още нещо, но тук по-големите момчета, без да обръщат внимание на неговата интонация, едва ли не в хор произнесоха:

– Граала?!

Ариман се сепна от този хоров въпрос и продължи вече с нормален глас:

– Нима Сенсей не ви е разказвал и за това?

– Не, – по същия начин отговориха момчетата.

Ариман се усмихна и отговори уклончиво:

– Е, значи още не е време.

И тъй като Ариман тайнствено замълча, както се казва на най-интересното място, нашата група го засипа с множество въпроси.

– Граалът – това е някой или нещо? – попита Руслан.

– Нима Граалът притежава власт над властта? – изумено проговори Володя.

– Самият Агапит донесъл Граала? От къде го е донесъл? От Шамбала ли? – настойчиво питаше Виктор. – И какво представлява всъщност?

– А какво представлява златната формула? Това да не са някакви думи? – Попита Стас.

– Вие можете ли да ни я дадете? – Тутакси се присъедини Женя.

– За нас това е много важно! – Бързо добави неговия приятел, видимо чувствайки нерешителността на Ариман.

– Приятели, аз разбира се мога да ви дам златната формула, както и да ви разкажа за Граала, – с нежелание произнесе Ариман. – Но вие първо се научете да ползвате елементарната сила на подсъзнанието. Почувствайте, че сте господар на своето тяло и на своя живот, а не нещастен човечец зависещ от властта на другите хора и обстоятелства. Научете се да използвате своето подсъзнание, да изисквате от него точно да изпълнява вашите заповеди. И тогава, когато се научите на това нещо, лично аз с удоволствие ще ви посветя във висшите тайни... А така дори златната формула няма да ви даде абсолютно нищо. За обикновения човек това е просто комбинация от звуци, нищо повече. Това е все едно да дадете на питекантропа автомобил, на който той ще гледа като на една голяма лъскава канара. Само този, който може да управлява автомобила ще оцени по достойнство качествата му.

Всички притихнаха. И в този момент Стас зададе неочакван въпрос:

– Интересно, а Сай Баба също ли ползва тази златна формула?

– Естествено, – отговори Ариман като нещо подразбира-

що се. – И не само той, но и мнозина, които достигнали значителни висоти на духовния ръст. Така че приятели, накарайте подсъзнанието си да работи за вас и вие ще се удивите как ще се промени вашия живот. Просто изхвърлете всички глупави мечти и целенасочено вървете към заветната си цел.

През това време в далечината, по посока на морето грейна цяло „съзвездие“ ярки разноцветни светлини. Тяхното разположение в пространството рисуваше старинен призрачен кораб с голямо издуто платно, блуждаещо в тъмнината. Практически едновременно всички обърнаха внимание на това необикновено явление, гадаейки какво ли би могло да бъде това. Посипаха се най-различни предположения, стигайки чак до мистиката. Но Ариман с един замах разнесе илюзията на нашето въображение. Оказа се, че това била просто светлинната украса на неговата яхта, изработена специално в такъв старинен стил. След като избави нашето съзнание от мистиката, Ариман разказа какви усилия му коствало да намери нужния специалист, който да създаде такъв жив образ на яхтата. И действително в тъмната кадифена нощ тя сияеше не само като кораб от далечното минало, но при разфокусиране на зрението нейните очертания се сливаха в голяма пътеводна звезда, указваща ни пътя към лагера. Ариман предложи да свием от пътя и да продължим по брега, което и направихме. От тук Яхтата изглеждаше още по-красива. А Ариман отбеляза по този повод:

– Ето погледнете яхтата. От това разстояние изглежда като голяма, недостижима звезда, която блести ниско над хоризонта. Но толкова ли е недостижима? Та нали всяка ваша стъпка ви приближава към нея. И вие не се съмнявате, че рано или късно ще достигнете целта и ще почувствате тази цел като нещо реално и материално. Точно така е и в бизнеса. Бизнесът – това са вашите крачки. Богатството – това е яхтата, до която без съмнение ще стигнете. Трябва просто да направите усилие и безстрашно да тръгнете на път. И в никакъв случай да не отлагате това за утре или вдругиден, тъй като това ще е равносилно на стоене на едно място. Направете това тук и сега. Колкото по-рано тръгнете на път, толкова

по-бързо ще достигнете заветната цел. Всичко е просто.

„И действително всичко е просто, – помислих си аз. Трябва само да почнеш, а после всичко ще тръгне по инерция. Нима можеш да се спреш на половината път? Иначе се получава комична ситуация, нито тук, нито там. И от почивния комплекс вече доста се отдалечихме, а и до яхтата има още много да се върви“. Действително от тук яхтата изглеждаше изключително привлекателно. Но пътят по податливия пясък стана доста по-тежък, отколкото по твърдия път, вървящ успоредно на брега.

– И запомнете приятели, – назидателно ни посъветва Ариман, – в този свят се котира само силата, тъй като света е изграден по неин принцип. Дори за да бъдеш добър се изисква, както физическа, така и духовна сила. Това, че в близко бъдеще света като с вълшебна пръчица ще се преобрази и ще се превърне в планетата на общото щастие, си е пълна илюзия, дори и не мечтайте. Огледайте се наоколо и погледнете реално на живота. Наистина за такива фантазии, даже няма никакви предпоставки. Дори не е нужно да ходите далече, погледнете вашите семейства, в които живеете, към семействата на вашите приятели. Та дори там всеки се стреми да манипулира другите членове на семейството, да изтъкне собствената си значимост, да удовлетвори своя собствен егоизъм. Погледнете колегите и съучениците, които ви заобикалят на работното място, училището. Всичко това е ярък пример за разделение на кланове, постоянно изясняване на отношенията, кой бил прав, а кой не, кой по-умен и по-силен... А ако погледне в по-голям мащаб, например на ниво държави? Хората заради едната власт стъпват по главите на другите, не се гнусят от нищо, само и само да достигнат целта си. Сигурно си мислете за какво ли им е тази власт? За да удовлетворят потребностите на народа?! Разбира се, че не! Те се стараят изключително заради себе си, заради удовлетворяването на манията си за величие и увеличението на своя капитал. Те самите прекрасно разбират, че са само марионетки на по-големите сили, тъкмо за това улавят момента и късат от властта каквото могат. Мнозина ги възнасят като идеал за

човеколюбие. А в същото време това са същите хора, както и всички други, нищо повече. Разликата между вас и тях е, че те са по-хитри, по-пробивни и по-уверени в себе си. Безсмислено е да чакате милостиня от тях. Те ще ви я дадат, на първо място, когато това им изнася. И я хвърлят на народа, като кокал на гладен пес, за да му текат слюнките, когато вижда своя „щедър господар“. Всъщност на кого сте нужни с вашите наивни мечти? На никой. Докато не станете самите вие силни, никой няма да ви помогне. Тъкмо за това имате само един изход – да се научите майсторски да манипулирате хората. В противен случай другите ще манипулират вас.

– И как мога да манипулирам другите, ако не умея? – удивено произнесе Андрей.

– Само така ви се струва, че не можете. Спомнете си тогава всички малки трикове, които използвате, за да постигнете каквото сте си наумили. Просто вашия велик талант за манипулация бива използван на много ниско ниво, сред приятелите и семейството. А хората, които постигат значителни успехи в своя живот, са позволили на своя вътрешен Афикс да се прояви във външното в цялата си мощ. Тъкмо тук е цялата разлика. Трябва да се научите умело да играете своите шахматни партии в живота. И не само да ги играете, а и да ги печелите. Всъщност, самите вие дори не подозирате какъв велик Афикс живее вътре във всеки от вас.

– Афикс? – попита Виктор. – И какво означава?

– Афикс – произлиза от латинското affixus – прикрепен. Това е част от нас, това е нашето собствено вътрешно „Аз“, което е способно да промени нашата същност, да я преобразува, придавайки и ново качество. Сега тази дума се използва в друг смисъл, но това не е важно. Така, че всеки има шанс да постигне върховете в кое да е начинание, било то политика или бизнес.

Отново възникна пауза, все едно Ариман ни даваше възможност добре да осмислим думите, които ни казваше.

– А как е най-лесно да започнем своя бизнес? – внезапно попита Виктор.

Ариман отговори с лека насмешка в гласа:

– Най-лесно от всичко, ако нямате идеи, средства и ви мързи да работите над своето подсъзнание, може да постъпите по следния начин. Уредете се в някаква посредническа фирма в продажбите. Длъжността няма значение, ако ще бъдете градинар или шофьор. Но рационално използвайте всяка своя минута в работата. Вниквайте в процесите, които се случват във фирмата. Питайте, интересувайте се, слушайте, наблюдавайте как работи дадената фирма, кои са нейните доставчици, кои са нейните клиенти. И когато разберете схемата на работа, смело отваряйте своя собствена фирма. Ако нямате средства, вземете на заем, кредит от банка или пък се договорете с фирмата, която ще ви снабдява със стока. А после направете следното. Взимате същата продукция от производителя, с който работи вашата бивша фирма, само че на малко по-висока цена. Къде е фокуса? Например, фирмата е купувала от тях стоката за един долар, а я продавала за 1,5 долара, изкарвайки 50 цента. А вие започвате да изкупвате продукцията по 1,1 долара и да продавате продукцията на по-ниска себестойност, да речем по 1,4 долара. Тогава ще изкарате по 30 цента за всяка стока, но в същото време ще привлечете интереса на фирмата производител и покупателя на стоката, тъй като ще им е по-изгодно да работят с вас. По този начин просто си присвоявате бизнеса на своите бивши работодатели и сами ставате шефове.

– И как така? Та това не е правилно, – произнесе Володя. – Хората ти дават работа, а ти какво, забиваш им нож в гърба?

– За какво говорите, Володя? Та това е бизнес, не е армията. За бизнеса това е естествен процес, защото тук е като в джунглата: оцелява най-хитрия и най-умния, – произнесе Ариман. – Както се казва, нищо лично, просто бизнес.

– Да, трябва да бъдеш изкусен комбинатор, за да извъртиш така нещата, – с усмивка произнесе Виктор.

– Каква харизма и умение за общуване трябва да имаш, за да постигнеш такъв резултат?! – без да обръща внимание на думите на Виктор проговори Женя.

– Естествено. Трябва да станете майстори в изкуството на комуникацията. Да знаете как да общувате с различните

индивиди, как да подхождате към тях. Външно да изглеждате приветлив и общителен. Да проявявате искреност, тоест да играете ролята на отворен и директен човек в общуването си с хората, но в никакъв случай да не разкривате напълно своите планове. Трябва да обрисувате в ярки багри само тази част от играта, която им възлагате. При това така да я поднесете, че да изглежда като окончателен резултат от вашите намерения и планове. А в своите решения трябва да бъдете непредсказуеми за партньорите си, в противен случай създавате предпоставки да бъдете лъгани. Вашите ходове ще могат да бъдат предвидени с лекота и по този начин другите ще ви използват и манипулират.

Но когато сте непредсказуем, тогава имате възможност да градите своята игра и да държите противника в напрежение. При провеждането на преговори този подход е изключително благотворен за максимално възползване от създалата се ситуация и постигането на отстъпки от отсрещната страна. Втората страна до последния момент няма да е сигурна какво решение точно ще вземете и ако договора е изгоден за нея, то тя ще е склонна да прави отстъпки. Освен това изграждайки имидж на непредсказуема бизнес „акула“ вие ще охладите ентусиазма на много хора да си играят с вас.

– За тази цел човек трябва да е изключително уверен в себе си, – замислено произнесе Виктор.

– Естествено, без това няма как да станете успешен бизнесмен. Във всички свои действия излъчвайте самоувереност. Неведнъж вече акцентирах вашето внимание на това. Дръжте на своето мнение. И дори не допускайте мисълта, че в нещо не сте прав. Защото, когато не сте сигурни в това, което говорите, то отсрещния човек усеща вашето съмнение на подсъзнателно ниво и съответно в него се ражда недоверие към вас. Просто трябва упорито и устойчиво да отстоявате своята позиция. Трябва да накарате човека да повярва във вашата правота. Ако той ви доказва, че това е бяло, накарайте го да види сиво. Разубедете го. А ако сте попаднали на достоен противник, който добре познава тези техники на психологически натиск и отстоява своята позиция, както и вие,

тогава в отговор се засмейте и кажете: „Много ви се иска“.

– Да, – отговори Руслан. – Не е трудно да отстоиш своята позиция. А как непосредствено да влияем на човека?

– Всичко е много просто. За да влияете на човека е нужно да знаете неговите слабости. За да го управлявате, трябва да изиграете, че удовлетворявате неговите психологически потребности. Да заденете две основни негови струни, които на пръв поглед изглеждат еднакви: манията му за величие – това е когато го хвалите, и манията за собствена значимост – това е когато той сам се хвали, а вие искрено се възхищавате. Тези струни са опънати при всеки, просто при едни по-силно, а при други по-слабо.

А ако станете добри музиканти, тогава ще можете да овладеете и други струни на инструмента наречен „човек“, такива, като материална заинтересуваност, творческа свобода, безопасност, любов, любознателност, успех, самоуважение и много други. Главното е не просто да дрънчите по тях и да действате върху нервите на човека, а да изсвирите такава пленителна мелодия, от която ще изпадне във възторг и с огромна радост ще започне да изпълнява вашите желания. Ето тогава вие ще получите максимален резултат от него в работата. А колкото по-ефективно работят вашите сътрудници, толкова повече ще изкарате. Трябва винаги да помните това!

– И как да определим кои качества доминират в човека? – попита Виктор.

– Много лесно. За тази цел трябва просто да се научите да слушате човека какво говори, на кои моменти заостря своето внимание, какви проблеми се опитва да реши и следователно, какви психологически потребности се опитва да удовлетвори в дадения момент. Знаейки това вие лесно можете да се превърнете в диригент на симфонията на неговия живот, използвайки удовлетворението на неговите психологически потребности във вашите дела. Изобщо хората са еднакви, – продължи да обяснява Ариман. – И до голяма степен, за да се накара индивида или масата да направят каквото и да било, трябва да се използва камшика, или моркова, или едното и другото последователно. Защото човешката психология е та-

кава, човек може да бъде накаран да работи или да се откаже да работи, само ако вижда в това възможност за удоволствие или пък нежелание да изпита емоционална или физическа болка, по-скоро не самата болка, а страха от нея. Така че ако не ви се получава метода с „моркова“, смело използвайте „камшика“. Просто нямате друг избор. Иначе самите вие цял живот ще превивате гръб пред камшика или пък ще ловите летящите към вас моркови.

– В какъв смисъл да използваме камшика? Да бием с него хората ли? – с недоумение попита Руслан.

– Използването на физическа сила е крайна мярка. Тя не е толкова ефективна в сравнение с психологическата болка, страха и натиска, – подчерта Ариман и продължи: – Ако за вас работи цял екип, трябва да използвате принципа „разделяй и владей“, при това така умело, че всички да се страхуват и да ви уважават. Трябва да знаете всичко, което се случва вътре в екипа, скандалите, отношенията между работещите. Тоест да държите ръката си върху неговия пулс. Ако разберете, че някои сплетничи срещу вас и ви обрисува в негативна светлина, тогава го уволнявайте, без да ви мигне окото. Добре платеното място никога не остава празно. Винаги ще се намерят желаещи. И това ще е нагледен урок за всички останали. Трябва да създадете такава атмосфера, че всички с вас да са приятели, а едни към други да се отнасят с враждебност. Тогава абсолютно сигурно ще сте в течение на всичко, което се случва. Всеки, мислейки за своята изгода ще ви показва колко „го е грижа“ за престижа на вашата фирма и по пълна програма ще ви снася цялата информация за другите. В противен случай ако вашите служители се сплотят в здрава група, тогава моментално ще усетите последиците от това: ежедневно ще ви крадат, ще се скатават, ще паразитират на вашия гръб. И най-важното е, че няма и да подозирате за това, само ще се чудите защо нещата във вашата фирма вървят от зле по-зле.

– Да бе, – изрази своето несъгласие Володя. – Ако имате добър сплотен екип, тъкмо обратното, това никога няма да се случи.

– Вие просто съдите от позицията на военен, – отговори Ариман. – Бизнесът – това е съвсем друга област на човешките взаимоотношения, където главната цел не е да повдигате нравствените качества и духа на своите подчинени, а да изкарате колкото се може повече пари. Ще ви дам прост пример. Отваряте си магазин. Наемате на работа двама-трима души персонал. Ако от самото начало не се покажете като строг управител, те ще се обединят, ще започнат да паразитират на ваш гръб. Единия ще продава на щанда и ще пази, а другите ще въртят търговия за ваша сметка. И тримата заедно винаги ще ви разказват как стоката просто не вървяла. В резултат на това те ще процъфтяват и ще се смеят зад гърба ви, а вие ще теглите хомота, тоест всички разходи, и на това отгоре ще им плащате заплати. Но ако още от първия ден създадете такава атмосфера в екипа, че всеки от вашите служители да вижда в другите конкуренция и да бърза да ви донесе най-новата информация, тогава ще сте в течение на всичко, което се случва. Това неминуемо ще се отрази на вашите доходи.

– А нас, когато бяхме пионери ни учеха да градим дружески екип, – не без сарказъм произнесе Женя.

– Много правилно, – отговори Ариман. – От вас създаваха бъдещия пролетариат, който щеше да застъпи на смяна в държавните предприятия, а не частни собственици. В държавните предприятия пролетариата се обединяваше и дружно мамеше държавата, – със смях произнесе Ариман и се обърна непосредствено към Женя. – Само се огледай. Не спират да крадат, направо ще си счупят краката! Ето откраднал един болт, никой в предприятието няма да забележи. А сега си представи, че това е твоето предприятие, да речем някакъв автосервиз, в който си вложил една камара пари, за да почне да работи. И твоя служител, на когото редовно плащаш заплата си присвоява един болт от този сервиз. Ще си кажеш, това е само един болт, но и той струва пари. Нека да са 5-10 цента. Но това са пари, от твоя джоб! А ако няколко човека си вземат по един болт. Ето ти вече долар. Твоя долар! Присвоявайки този болт считай, че работника ти е бръкнал в джоба, извадил е портмонето ти, и си е взел колкото си иска

пари. Твоите пари!

– Ама че мръсен козел! – искрено се възмути Женя, който се бе вживял в ситуацията, разказвана му от Ариман.

– Правилно, защото това е твое, – Ариман отново се усмихна. – И подобни неща в твоето предприятие не трябва да се допускат, иначе ще фалираш. Така, че за частния капитал, тези неща с дружното присвояване не минават. Частникът, тоест ти, е длъжен да предвижда своите ходове, да смята всяка стотинка. Иначе в екипа ти бързо ще се намери някой, който вместо теб ще преброи всички стотинки, естествено не в твоя полза. Така че работейки с хората е необходим строг контрол и съответно атмосфера на жестока конкуренция. При това независимо дали за теб работят трима или пет хиляди души, това не е от значение. Или ще бъдеш господар на своето предприятие, или ще бъдеш марионетка, в която цял живот ще си изтриват обувките, естествено тези, които не ги мързи... В бизнеса съществуват определени неписани правила и ако не ги спазваш, просто ще бъдеш изяден от посилния. Запомнете приятели: в бизнеса не трябва да се доверявате на никого...

– Дори ако партньор е твоят роден брат? – удивено произнесе Виктор.

– Дори ако партньор е твоят роден брат. – потвърди Ариман. – Нещо повече, него трябва да го следиш най-много, все едно е последния крадец в твоето предприятие. И само тогава ще можеш да предвидиш ударите с нож в гърба, тъй като в бизнеса такова нещо като приятелство няма. Каквито и приказки да не са ви разказвали по този въпрос, запомнете, там всичко се определя от парите. А твоят най-добър приятел е най-първият кандидат за предател. Тъй като той знае всичко за теб. Пред теб самия ще показва своето раболепие, а зад гърба ти ще гради планове как да те елиминира, и всичко това заради пустата завист. Приятелят в бизнеса – това е най-злият ти враг, тъй като знае всички слаби места на фирмата. Тъкмо за това в нея не трябва да имаш близки приятели и никой не трябва да знае нищо за твоята дейност. Запомнете приятели, колкото по-малко знаят за вас, толкова по-добре

ще спите нощем.

– Нима в бизнеса всичко е толкова сериозно? - с удивление произнесе Андрей.

– Уви, за съжаление парите управляват умовете на хората в тази реалност. Ако станете успешни бизнесмени, тогава прекрасно ще разберете що е то човешката завист. При това ще ви завиждат всички, започвайки от родните и завършвайки с абсолютно непознатите хора. И всеки ще смята, че нещо си му длъжен. Пред теб ще се кълне в любов и уважение, а като обърнеш гръб люто ще те ненавижда, за това че си по-умен и свободен от него.

– И защо се случва така? – недоумяваше Костик, очевидно поставил се на мястото на сериозен бизнесмен.

– Защото ти със своето положение подчертаваш, на първо място, тяхната некадърност... Но не си струва да се плашиш. Бих те посъветвал да гледаш на това от друга страна: По-добре да завиждат на теб, отколкото ти да завиждаш на някого другиго. Разбирам, че това не ви е особено приятно. Но приятели, това е реалността, и никъде не ще се скриете от нея. Бизнесът е същия този спорт, където шампионът взима златния медал. Естествено, че ще му завиждат. Но кой? Слабаците и неудачниците, които ги е мързяло да работят над себе си, за да достигнат такива резултати. Бизнесът е един вид – спаринг, където всеки разчита само на своите сили и възможности и вашата задача е да спечелите този спаринг по всякакъв начин, само тогава ще станете истински богати. Тука всичко е позволено. Ако се съмнявате в своите действия, веднага ще се намери някой, които да се възползва от вашата неувереност и да ви нокаутира. И ще загубите. Тъкмо затова тук не трябва да имате никакви съмнения. Бизнесът – това е сериозна игра. Това е като бой без правила, където почти няма забранени удари. – Ариман се усмихна. – Но все пак законите на една или друга страна до някъде ограничават вашите възможности. И ако нанесете мощен удар и вашия партньор е нокаутиран, нима сте виновни в нещо? Не. Щом е паднал значи е бил слаб, изпуснал е своя шанс, не е бил добре подготвен за боя. Тъкмо за това и вие сте спечелили голямата

награда. А голямата награда в бизнеса – са парите.

– Вие казахте, че в бизнеса практически отсъстват забранени удари, – отбеляза Стас. – А какво ще кажете за всички тези разговори по телевизията за различни честни бизнесмени?

– В това е и цялата работа, това са само разговори. И като правило за това говорят тези, които се явяват пълна противоположност на дадения образ. Когато се сблъскате с действителността ще разберете, че думата „честност“ както в бизнеса, така и в политиката се използва само с цел манипулация на хората.

– Но нас винаги са ни учили, че да бъдеш честен е добре. – плахо промълви Татяна.

– Безусловно това е добре, – продължи Ариман. – Но честен в отношение към самия себе си, към своите принципи, а не към околните, които до голяма степен само използват вашата наивност и честност в своите користни цели. Въобще замисляли ли сте се кой и как ви е учил на това понятие? Учили са ви, че трябва да изкарвате с честен труд, по съвест своите възнаграждения. Тогава вървете и работете в завода или да метете улиците и чакайте вашия „добър“ началник да ви плати жълти стотинки. Само че тогава не завиждайте на тези, които са рискували залагайки своята съвест и са станали богати, той – негодника, а вие – такива честни! Нека вашите семейства едвам да свързват двата края, хранейки се само с картофи и варива, докато на нечестния богат съсед вече му се гади от хайвер, затова пък вие – сте честни. Нека вашите деца да ходят в дрипи, а децата на богатите се обличат с вносни дрехи, затова пък вие сте такива – честни. Нека нечестните се лекуват в най-реномираните клиники в света, а вие в местната мизерна болница от поредния пиян лекар, но вие сте – честни. Тогава не трябва да завиждате, та нали сами сте си избрали живота на честния роб!

В средите на „честните“ хора битува мнението, че кучето обича да оглозгва кокалите, с които стопанинът му го храни. И защо така? Защото просто никой не дава на кучето месо. Хората сами го изяждат, прикривайки своята стиснатост с

„честна подялба“. Така е и в обществото: на нечестния стопанин му се пада месото, а на честните роби – кокалите. Та нали всеки мечтае да живее в излишък, да се храни с месо, а не с кокали. Всеки човек в своя живот мечтае и се вижда как хвърля пари на ляво и на дясно. Но както вече казах, вкоренените шаблони пречат за изпълнението на тези желания. А сега си помислете добре защо ви натрапват такива шаблони, че е хубаво да бъдете бедни, но честни, а богат означава нечестен? Отговора е много лесен. Това е просто поредния шаблон за раболепната тълпа създаден от господарите им – И след кратка пауза добави: – И кой в крайна сметка е честният? Този, които е свободен от шаблоните и живее по закона, в който е казано, че всичко на тази земя е сътворено за човека, просто той трябва да вземе и да ползва това, което му е дадено! Или този роб, който живее в нищета и в постоянни страхове за своето бъдеще, завиждайки на богатите и свободните? Кой от тях е истински Човек?

Всички вървяхме шашнати от това откровение, с което Ариман напълни нашите умове. Заобикалящия ни свят се превръщаше в нещо съвсем друго, все едно пред нашия взор се разкриваше обратната, невидима страна на „луната“, вечно стояща в сянка. Действително, как не сме забелязали по-рано тези неща, сигурно защото просто не обръщаме внимание на такива житейски дреболии, които всъщност далече не са дреболии, а стабилни шаблони. Известно време вървяхме мълчешком, поразени от откровението на Ариман. Виктор пръв наруши тишината и попита с удивление:

– Излиза така, че ако „честността“ е просто един шаблон, тогава в бизнеса всички методи за достигането до целта са позволени, дори и „возията“?

– Ами вземи и помисли по-задълбочено над това явление, – предложи му Ариман. – Кой бива „извозван“ в бизнеса? Доверчивите и алчните. Доверчивостта, това е само проява на сумарния резултат от тайните желания на човека, например за бързо и лесно забогатяване на чужд гръб. Извозени биват тези, които са заслепени от своята алчност. Плюс подхранването на тяхната собствена значимост от устата на както

ги наричаш „возачите“. И като резултат, човек надценява своите интелектуални възможности. Казано е, където има дим, има и огън. Ако вашия спаринг-партньор по бизнеса се е оказал „некадърник“, кой е виновния, ако не е самият той и неговата алчност? Излизайки на ринга, трябва реално да оцените своите възможности, а не да летите в облаците на своите егоистични илюзорни амбиции. Щом твоя бизнес-партньор е поставил всичко на една карта, кой му е виновен. Тогава неговите пари, неговата фирма, неговия бизнес – са твоята заслужена награда. Ти си се оказал по-силен, по-умен и гъвкав – затова наградата се пада на теб!

– Е не, а какво става с морала и порядъчността? – замислено попита Володя

– Моралът и порядъчността – са относителни неща. В този свят никой няма да ви даде еднозначен отговор на тези понятия, защото всеки човек ще ги трактува от своята камбанария, натрупан опит и собствената значимост в този свят. Например нека да вземем военните. Сигурен съм, че вие, както никой друг знаете, колко струва моралът и порядъчността по време на военни действия, когато боя не е за живот, а на смърт. Какъв морал и порядъчност може да имате към противника, който иска да ви убие? Никой не го е дърпал за ушите на този житейски ринг, сам е излязъл на него. А щом е излязъл – да си сърба попарата. В бизнеса е същото. Там няма такова понятие като война, там има конкуренция. Но много от реалните войни са настъпвали именно поради конкуренцията между сериозните хора. А всички други причини за войните, които след това са се обяснявали на широките маси, тоест на раболепната тълпа – са просто приказки за стадото, за да събудят в него духа на национализма и чувството за величие отвличайки вниманието му от насъщните проблеми. Нищо повече.

– Нима хората – са стадото? – Възрази Володя. – Та това са хора.

– Разбира се, хора, но това са глупави хора. Това са роби, които са управлявани от умни хора и ще бъдат управлявани, без значение с какви красиви думи наречете това управле-

ние. Защото човека в тълпата – това вече не е индивидуалност, това е просто част от тълпата. В масата той не е в състояние да мисли самостоятелно, реално да оценя ситуацията и „фактите“, щедро представяни от оратора. Защото човека в тълпата вижда хиляди други като него и се въодушевява от това единение, от тази огромна сила. И това действително е огромна сила, но не на този човек, или пък който и да било от огромната маса тела. Това е силата на оратора! Именно той я преобразува и насочва в нужното русло. И именно той със същата тази сила запечатва в съзнанието на масата тези шаблони, които са умело замаскирани с високопарни думи. Това означава, че той просто използва сугестивни механизми. Нищо повече от това. Така че, стадото си е стадо, което блеейки се води от опитния пастир. Вярно, сега управлението на стадото се нарича с по-красиви думи, но смисълът е същият. Прекрасно разбирам приятели, че всички тези думи не са особено приятни, но това е самата истина. А тя винаги горчи. Аз просто ви отварям очите за света, такъв какъвто е.

Това приятели е живота, в който като цяло никой никому не е нужен и никой не прави нещо просто така. Вижте например как протичат политическите избори, вземете която и да е страна. Обещават на хората планини от злато. А след изборите? Политикът достига до собствения си рай върху стадото от овце и магарета и след това хлопва вратата под носа му. Народа, както е живял в бедност, така ще продължи да живее. В крайна сметка за кого по-напред се грижи избраният политик? На първо място за себе си и за своите доходи. След това за семейството си. А след това за собствената си свита, за да му целуват ръчичките и да не забравят за неговите „благодеяния“. А относно грижите за хората, на никой никога не му е пукало. Защото хората, като цяло, на никого не са нужни. Още се държи на краката си, може да работи, идеално. Къде ще отиде, ще помрънка, ще се повъзмущава и отново ще оцелее някак си. Та той си е работно животно, което живее в един обор, храни се с отпадъци и работи от сутрин до вечер. Точно за това и съществува, за да носи печалба на елита, да се размножава дарявайки своите господари със свежа работ-

на сила под формата на нови роби. Разбирам, това не е никак приятно да се чуе. Но погледнете наоколо. Тъкмо това е и реалността. Ще си спомните думите ми още неведнъж, защото това е истината за живота!

Мислите си, че нещо се е променило от времето на робовладелците? Нищо подобно. Променили са се само методите за влияние върху робите, но не и самите хора. Променила се е формата на управление на робите, но робството никой не го е отменял! Погледнете света днес, как управляващият елит експлоатира тълпата използвайки я за собственото си забогатяване. Той просто налага на народите изгодните за него концепции, формира вкусовете и поведението на масите, контролира и стандартизира човека.

– И как така може да ме контролира, – изумено произнесе Женя, – ако самият аз определям какво да правя. Аз съм свободен човек!

– Вие сте свободен човек? – с ирония попита Ариман. – Добре. Вдругиден английската кралица организира прием в Бъкингамския дворец в чест на свои именити гости. Хайде да се срещнем там и тогава да продължим нашия разговор.

– При английската кралица? В Англия? – искрено се удиви Женя. – И как да отида там?

– Нали сте свободен човек, – С усмивка произнесе Ариман и с подигравка добави: – Кажете ми тогава „свободни човеко", имате ли пари поне да стигнете до тази Англия? Забележете, вече не казвам да попаднете в онзи дворец на приема.

Женя се смути и млъкна. На помощ му се притече Стас:

– Но истинската свобода не се определя от нашето географско предвижване по планетата. Аз разбирам истинската свобода като вътрешно състояние. Това са нашите мисли, възприятия и избор. Как елитът може да ми налага нещо, при положение, че аз съм си аз? Та нали сам решавам как да живея.

Ариман се усмихна.

– Само така предполагате, млади човече, защото не сте анализирали сериозно своя живот – това как живеете и какво ви кара да взимате различни решения. Всъщност, вие дори

не забелязвате, че вашият живот, вашият вкус, възприятия и избор умело се управляват и манипулират. Защото на елита са му нужни роби, а не свободни хора! Просто във вашето възприятие, представата ви за контрол се ограничава до някакъв надзирател с камшик, който да виси над вас. Това са предразсъдъци. В днешния свят с неговите най-нови технологии всичко е много по-просто и по-ефективно. Елитът умело е създал от вашето съзнание същия този надзирател, който ви казва как да живеете, на кого и на какво да отдадете предпочитания в живота си. И го е направил с помощта на древния метод за влияние върху човека – това, което сега се нарича реклама.

– И защо рекламата да е този древен начин? Тя все пак наскоро се е появила по телевизията – озадачено промълви Руслан.

– Това само така ви се струва. В действителност това явление съществува от толкова време, отколкото и разумния човек – с усмивка обясни Ариман. – Думата реклама произлиза от древнолатинкото reclamare, което означава „провъзгласяване“, „надвикване“. И преди активно са я използвали в писмен вид и особено в устен при обнародването на желаната информация с помощта на специални хора – пазарни глашатаи, вестители и така нататък. Това е древен метод за въздействие върху човека. Той се основава на неизменните психологически човешки особености – да вярва в това, в което много му се иска да вярва, да си представя желаното за действителност. Умната реклама единствено съживява в човека „спящата“ потребност. Тя го инфектира и го кара да подражава.

– „Спящата потребност“? – запита Юра. – Какво означава това?

Ариман веднага обясни.

– Например, ти се чувстваш неуверен, твоето самочувствие спада и в същото време се опитваш да потиснеш тези чувства. И все пак те не могат да изчезнат. Те просто „спят“ в твоето подсъзнание, в очакване на позитивно разрешаване на този личен емоционален проблем, както и цял друг ком-

плекс от психологически проблеми. И тогава пред себе си виждаш реклама, която те убеждава, че именно това, което се рекламира ще ти даде това, за което си мечтал. При това всичко изглежда много оптимистично, което разбира се, ще повиши твоето настроение, защото подсъзнателно протича стимулиране на твоята „спяща“ незадоволена потребност. В резултат на това ти вече като кучето на Павлов при познатия звън ще си олигавен в очакване да се сдобиеш с фалшиво „захарно кокалче“, което ти се подхвърля.

Рекламата използва широка гама от специални технологии за емоционално въздействие върху потребителя. Тя отправя призив към вашите естествени желания. Например, за да си здрав, да си успешен, да имаш богатство, щастие, да изглеждаш красив – призиви към твоята суета, самомнение, мания за величие, към желанието за подобряване на социалния ти статус и така нататък. Тоест хората стадно сами се водят за носа от своите амбиции, в които влизат и основните потребности в пасивното приемане на господстващото обществено мнение, тенденции, идентификация с по-голямата част на обществото, с тайната надежда да се регулират по този начин личните психологически и емоционални проблеми. Именно всичко това е същия този камшик, който елитът използва умело.

Събудете се и се огледайте! Защото в действителност всичко, което мислите за непоклатимо, бива измисляно от същите хора като вас. Просто те са малко по-самоуверени и напористи. Кой пише законите, по които живее обществото? Хората. Кой дава тон на модата? Хората. Кой определя идеалите? Отново същите тези, които изкусно налагат своите виждания на масите хора. Умните хора създават идоли, кумири, герои за цели нации. Винаги е било така – от първобитното общество до наши дни, във всичко: от хранителните навици и продукти до изобразителното изкуство. Да вземем за пример картините на Пикасо. Ами, че аз с краката си по-добре бих ги нарисувал. А неговите творби се поднасят на масите в хвалебствени оди като майстор на изтънчени и изразителни произведения в духа на неокласицизма, основател

на кубизма, чиито картини са от голямо обществено значение. Или да вземем „Черния квадрат“ на Малевич. Човекът не е бил в настроение и така, от скука, намазал платното с черна боя. А хората се възхищават от това зацапано платно, намирайки в него дълбока философия. И ще продължават да я намират, както и да вярват в това, което им провъзгласяват! Защото всичко това е умишлено пропуснато през механизмите на психологическото управление на масите.

Или да вземем Джон Рокфелер старши. Този човек се е превърнал в легенда, името му е известно по целия свят. При това, още докато бил жив, образът му се превърнал в добродушен старец, който харчил милиони за благотворителност и раздавал лакомства на децата. А всъщност създаването на неговия идеален образ било просто умела игра на думи, изграждаща „общественото мнение“ за наивната публика. Джон бил такъв скъперник, какъвто трудно може да се намери. За каква благотворителност може да става дума? Запомнете, момчета, една проста истина: сериозните бизнесмени никога не хвърлят пари за благотворителност напразно. Те ще харчат пари за един проект само в случай, че имат изгода, тоест, ако видят в това действие реклама за техния бизнес, за собствения имидж и престиж в обществото. Или пък зърнат в него още един трик за пране на пари. Но просто така никой и пръста си няма да мръдне. Така че, Джон Рокфелер постъпил много мъдро. За да избегне загубата на капитал за реклама на своя имидж чрез „скъпата“ благотворителност, той измислил нещо различно. През 1903 г. Рокфелер наема един млад репортер – Айви Ли и го прави личен „съветник“ на семейството, заплащайки подобаващо за услугите му. И това репортерче преобърнало общественото мнение, сътворявайки в своите публикациите от Джон скъперника един положителен образ на велик за времето си благодетел, който се грижил за хората. Така че не вярвайте на всичко, което чувате и виждате. Този свят е чисто лицемерие!

Затова, приятели, мислете много добре какви искате да станете – болна единица в стадото или овчар на това стадо. Извинете ме, че така се изразявам, но това е факт! Според

мен е по-добре да бъдете овчари на стадото. Тъй като само тогава ще научите какво означава истинската Свобода, какво означава райски живот. Нали се стремите към духовното. Ако тук, в този свят, не можете да си сътворите рай и се обричате на нищета, болести и страдания, тогава как може да се надявате да попаднете в другия рай? Подобното привлича подобно! Та нали, за да творите каквото и да било, трябва самите вие първо да станете творци! А затова е необходимо да се научите да управлявате своето подсъзнание, да притежавате знания и сила. Така ще се промените и ще станете свободни хора! И дори този свят от древни времена да е разделен на умни и глупаци – вие можете да влезете в групата на умните, ако ли не – ще усъмнете сред глупаците.

– Да-а-а, – замислено произнесе Виктор, – живота се оказва тежко нещо.

– Тежко е само първите седемдесет години, след това ще свикнеш, – с усмивка произнесе Ариман. Нашата група се разсмя. – А ако говорим сериозно, то цялата сложност се намира във възможността да разкъсате наложените ви шаблони, да убиете вашия вътрешен роб. А останалото вече е лесно. Захващате се и започвате да градите от себе си един нов, свободен човек! Ето, гледайте колко много знаете вече: как да работите със своето подсъзнание, как да стартирате свой бизнес...

– А как да постигнем успехи в бизнеса? – неочаквано попита Руслан. – За да купуват само от мен?

– Елементарно. За какво ви е нужно да изобретявате колелото ако вече е изобретено?

– Аха, – произнесе Женя и със смях продължи: – главното е при неговото движение да има по-малко пръчки, отколкото колелета.

– Използвайте реклама, – предложи Ариман, обръщайки се към Руслан. – Тя ще ти привлече огромно количество потребители на стоката или услугата, която предлагаш. Запомни като таблицата за умножение петте златни правила в рекламата: 1) осведомяваш 2) разпалваш 3) убеждаваш 4) внушаваш 5) напомняш. Колкото по-необикновена е твоята

Рисунка на А.Нових „Ариман“

реклама, колкото повече тайни струни закачи в потребителите, толкова по-богат и успешен ще станеш. – И вече обръщайки се към всички нас каза: – Ще ви разкрия една голяма тайна: хората, между нас казано, сами не знаят какво искат. Помните ли как е написал Салтиков – Щедрин „искаше ми се нещо (непонятно какво): дали конституция, дали сьомга с хрян“. Подобно състояние присъства във всеки човек. Възползвайте се от тази неопределеност. Помогнете с вашата реклама на човека да намери своята „истинска потребност“ във вашия продукт. Запомнете, дори фъшкиите могат да се продадат с печалба, ако добре ги рекламирате. И хората ще ги купуват с огромно удоволствие, на това отгоре ще се сбият ако не стигат. Както е казал Бърнард Шоу, ако на хората постоянно им се утвърждава, че конският задник е идеалът за красота, след известно време те ще повярват в този идеал. Хората си остават хора. Ако самите те искат да бъдат излъгани, тогава така и ще стане.

Ариман вървя известно разстояние мълчешком, а после със смях произнесе:

– Спомних си един смешен случай от моя живот, тъкмо по нашата тема. Някога отдавна, бидейки по работа в Германия, минах през едно малко градче и отседнах в един ресторант да обядвам. Заведението беше доста уютно и приятно декорирано, кухнята също беше на ниво. Този ресторант се намираше в центъра на града. Но се удивих, тъй като по обяд там нямаше практически никакви посетители. Попитах собственика на ресторанта каква е причината. Той започна да ми се жалва, че колкото и да се стараел не успявал да привлече клиентела. Постоянни клиенти практически нямал. И с всеки изминал ден нещата вървели от лошо към по-лошо. Но аз го посъветвах на шега да върже едно магаре пред ресторанта си. И какво мислите се случило? Той възприе думите ми съвсем сериозно. Изпратил своя помощник в най-близкото село, откъдето довел едно магаре и го вързал пред входа на ресторанта. Представяте ли си какво му било на магарето?! Неотдавна то тихо и кротко си пасяло тревица на поляната, а сега го завързали неизвестно къде сред постоянно мина-

ващите хора и коли. Магарето от страх започнало да реве, което естествено привлякло вниманието на много хора. На мига се събрала тълпа зрители. Народът започнал да се събира около ресторанта, мнозина, гледайки магарето, започнали да влизат в ресторанта. След няколко дена, когато се връщах обратно, влязох отново в същия ресторант, в който вече нямаше ни едно свободно място. Когато собственикът ме видя, веднага ме покани да обядвам в неговия кабинет и ми разказа как моят съвет му помогнал. Така се сприятелихме. От този ден нататък бизнесът на този човек литна в небесата. Днес е знаменит и уважаван човек, който държи цяла верига ресторанти в големите градове. Всичко това, може да се каже, станало благодарение на моя съвет.

– И на тези магарета, които му донесли успех, – добави Женя.

Всички се разсмяха, а Ариман заяви доволно.

– Ето виждате ли, започвате да вниквате в смисъла на бизнеса. Там наистина няма нищо сложно. Просто бъдете винаги една глава по-високо от другите, забелязвайте и използвайте това, което другите не забелязват. Запомнете, повтарям ви още веднъж, ако успеете да разкриете напълно своя Афикс, тогава ще можете да влияете над подсъзнанието на другите хора и да ги накарате да правят това, което ви е изгодно. Но всичко започва с работата над самия себе си, със своето подсъзнание. Всичко останало е просто техника. Именно подсъзнанието ще ви снабди с идеи и всичко необходимо за реализацията на вашия проект. Най-главното е здравата основа, правилното мислене и особено важно – искрена вяра в това, че несъмнено всичко ще се получи! Ето например Ръдиард Киплинг има такова великолепно стихотворение, на което бих искал да обърнете внимание. Замислете се докато го слушате. Гласът на Ариман се промени, стана някак си чист, прекрасен и вдъхновен. И от неговата уста започнаха да се леят завладяващи духа думи:

Ако владееш се в тълпата озлобена,
Която те проклина за мирските беди,

Повярвай в себе си, напук на цялата Вселена,
А на неверниците греха ти опрости.

Ако часът не е настъпил – бди неуморно,
Ако те клеветят – не слизай низко ти,
Учи се да прощаваш, дарявай прошката покорно,
Дарявайки я и съдник не бъди.

Мечтай, но роб на своите мечти не ставай,
Мисли, но знай, че мислите са път трънлив,
Успеха и бедата умей еднакво да приемаш,
И не забравяй, че гласът им е лъжлив.

Бъди притихнал, когато с твойте думи,
Измамниците лицемерят пред тълпата,
Когато живота ти в руини е превърнат,
И трябва сам да се изправяш от земята.

Учи се да залагаш с радостна надежда,
На карта всичко що си съградил,
Но даже да загубиш и в бедност да потънеш,
Недей да жалиш, дори да си сгрешил.

Накарай своите душа, сърце и тяло,
Да служат вярно, когато в твоите гърди,
Отдавна всичко до пепел е изтляло,
И само волята говори ти: „Върви!“

Обикновен бъди, дори с царе да разговаряш,
С тълпата да беседваш, честен остани,
Твърд и откровен ако си с враг или приятел,
На чисто винаги ще бъдеш ти.

Мига със смисъл учи се да изпълваш,
Дори секунди да остават, дни или пък век,
Тогава, светът като по чудо твой ще стане,
И сине мой, ще станеш ти Човек!“

Когато Ариман замълча, във въздуха се понесе тържествена тишина. Ние вървяхме, очаровани от това великолепно стихотворение. Първи наруши проточилата се тишина Виктор.

– Колко силно стихотворение, никога досега не го бях чувал.

– О, във вашия живот ще чуете още къде-къде по-силни неща, млади човеко. Най-главното е да се научите да вниквате в чутото, а не просто да слушате, – подчерта Ариман.

Намирайки се под силното въздействие на този стих, нашата групичка не усети как бе стигнала до своята крайна цел. Продължихме да вървим, съхранявайки мълчание чак до догарящия огън. Най-удивителното беше, че до огъня седяха не само двамата матроса, които по заповед на Ариман охраняваха нашето „супер ценно“ имущество, но и изостаналите от нас още на крайбрежния път Сенсей и Николай Андреевич. И съдейки по това, че допиваха своите чайове, мога да предположа, че им се е наложило да ни чакат дълго. Но дори и равният път да изглеждаше заобиколен, по него те стигнаха много по-бързо отколкото ние по прекия.

– Ама че парадокс! – разсмя се Женя, забелязвайки Сенсей до огъня. – А ние си мислихме, че сте изостанали безнадеждно!

– Йордекът също мислел, – добродушно отговори Николай Андреевич, – и му хвръкнала главата.

– Да, век живей, век учи, – шеговито добави Стас.

– А на нас ни се стори, че свивайки от пътя, съкратихме разстоянието?! – на свой ред произнесе удивено Виктор. – А пътят се оказа и по-дълъг, и по-труден. Само ако знаехме...

Женя се почеса по тила, и изобразявайки умно изражение, произнесе:

– Само ако разумът знаеше какво го очаква занапред.

Всички се разсмяхме и когато смехът утихна, Сенсей проговори:

– Соломон веднъж казал: „Видях, че мъдростта е по-полезна от глупостта, както светлината е по-полезна от тъмнината... Но тутакси разбрах, че една е участта, която застига и

мъдрия, и глупавия“.

Сенсей и Ариман погледнаха един към друг и някак тъжно се усмихнаха. Момчетата, видимо не успели да разберат много добре смисъла на казаното от Сенсей, опитаха да продължат с Ариман прекъснатата тема относно бизнеса. Но той очевидно имаше свои планове. Тогава той плавно превключи вниманието на нашата дружина към великолепната си яхта. През нощта тя изглеждаше значително по-красива, отколкото през деня. Цялата светеше със своята изумителна блестяща премяна. Светлинките бяха толкова много, че около яхтата се образуваше нещо като аура. Освен това от нея се носеше и приятна мелодия.

– Да не би да има вечерна дискотека? – с усмивка произнесе Женя.

– Нещо подобно, – произнесе Ариман.

– Върви му на вашия екип, – със завист произнесе Женя. – С такъв човек на такава яхта, на това отгоре обикаляйки целия свят! Ех! С вятъра! Сигурно вътре е не по-малко красива, отколкото отвън?

– О, вътре е къде-къде по-красива, – тайнствено произнесе Ариман. – Междудругото, имам предложение. Ако не сте много уморени, предлагам ви разходка на моята яхта – естествено, ако искате. – И добави с интригуващ глас: – Междудругото, там има не само хубава музика, но и сладолед и плодове.

– Искаме, искаме! – Едва ли не в хор радостно извикаха всички.

Ариман се усмихна дружелюбно и нареди на своя помощник:

– Велиар, организирай.

Велиар учтиво се поклони и поведе цялата група към лодката. Първоначално аз също тръгнах с тях, но поглеждайки към водата и поклащащата се лодка, отново ми стана някак дискомфортно. Организма отново започна да проявява някакви странни сигнали на непонятен вътрешен дискомфорт. И желанието да отплувам с всички съвсем изчезна. Макар, честно да си призная, много ми се искаше да погледна яхтата

по-отблизо, още повече че там отиваха всички мои приятели, Татяна и дори Николай Андреевич. Но изглежда денят за моя организъм се оказа доста претоварен. И без това едва се дотътрих до лагера. А, оказвайки се сред родните палатки, съвсем се отпуснах, както се казва, пускайки силата на своята воля на заслужен отпуск. Тялото ми в миг бе обзето от някаква приятна слабост и желание за почивка, тъкмо затова, когато моите приятели започнаха да заемат своите места в лодката, със своя разум осъзнавах, че изпускам уникална възможност, която е много вероятно никога да не ми се отвори през живота. Но това объркване на моето тяло окончателно ме убеди да взема решението по-бързичко да се добера до моята палатка, за да не ми се случат някакви изненади. Отказвайки се с усилие от това примамливо предложение да видя отблизо яхтата на Ариман, аз се насочих към своята палатка. При това някакво странно състояние ме налегна като вълна: от една страна се надигаше злоба, че тялото ми така си играеше с мен в най-неподходящия момент; а от друга – изпитвах радост и спокойствие, че най-накрая останах сама и ще мога да си почина. Така или иначе, мушвайки се в моето леговище, не продължих да разсъждавам относно причините за това състояние, а просто реших да си почина малко. Както са казали древните, най-доброто лекарство – това е сънят.

Не зная колко време бе минало, но отворих очи от някакво усилващо се странно чувство, сякаш нещо се бе случило. Татяна все още не бе дошла в палатката. Вслушах се в себе си. Състоянието ми беше доста необичайно. Така и не разбрах дали сънувам или пък всичко се случва реално. Ако сънувах, то защо тогава имах такава необикновена яснота и чистота на мислите, някакво неразбираемо вдъхновение и прилив на сили все едно се бях родила току-що? Ощипах се, за да разсея всички съмнения. Удивително, но разбрах, че си причинявам болка още преди да почувствам такава. Вдигайки се от своето легло, без да съм успяла да разбера какво точно се случва, излязох от палатката. Чувствах тялото си необичайно леко, то се придвижваше някак по-плавно. Решавайки да вдигна своята ръка, тя не се вдигаше веднага, а след няколко мига.

Всичко това беше много интересно и необичайно за мен.

Въздухът наоколо стана някак си необикновен, все едно се бе сгъстил. Но най-много ме порази тишината, която цареше наоколо. Нямаше я нито музиката, нито веселбата на моите приятели, не се чуваше дори шумът на морските вълни. Наоколо беше подозрително тихо, все едно всичко и всички на този свят бяха измрели. Това пораждаше в мен странна смесица от чувства, сякаш всичко бе мъртво, аз разбирах, че е живо, но без да живее. Всичко бе живо и неживо едновременно.

Вдигнах глава и погледнах към огромното небе. То беше обсипано с ярки звезди, все едно върху кадифена картина някой бе разсипал блестящи диаманти. Тази красота и космическа хармония ме вдъхнови още повече. Погледнах към морето. В тази черна зейнала бездна яхтата на Ариман светеше така, все едно бе самотна безжизнена звезда. Дори самата аз се удивих на това сравнение. Но чак след това разбрах, че наистина беше безжизнена. Там нямаше никого, нямаше ги нито моите приятели, нито матросите. Не се чуваше нито музика, нито разговори. Все едно никога не е имало живот на нея. Необикновена бе не само тишината, но и усещането за време. По-скоро времето като такова напълно отсъстваше. Все едно това понятие изобщо не е съществувало, все едно се бе изгубило в скритите кътчета на вечността, без да остави и следа от своето съществуване.

От това необикновено чувство на замръзнал миг, който се бе разпънал в цяла вечност, ме побиха тръпки. Всичко беше някак неестествено, все едно бях попаднала в съвършено друга реалност: и близка, и далечна, до болка позната, родна и в същото време чужда, запленяваща със своята свежест, безвременна абсолютна тишина. Бях просто очарована от този привидно обикновен, но съвършено чудноват и различен свят. В този момент чух глас.

– Родът идва и си отива, а земята остава вовеки. Слънцето изгрява, след това залязва и отново бърза към новия изгрев... Всички реки текат към морето, но морето не се препълва; след това отново се връщат към мястото, от където извират,

за да потекат отново... Каквото е било, ще бъде: каквото се е случвало, ще се случи, и няма нищо ново под слънцето... Няма спомен за миналото; както и за това, което ще се случи, и няма да имат памет тези, които ще се появят...

Отначало ми се стори, че този глас се лее някъде отгоре, все едно падаше от звездите. Вдигнах своята глава, но освен светлината на звездите, не видях нищо друго. После ми се стори, че изниква изпод краката ми, но под краката си имах само пясък. След това почувствах, че гласът ме заобикаля от всички страни и започнах да се оглеждам. Но където и да поглеждах, виждах само тъмнина. И само последните думи ми показаха къде се намира източникът на звука. Едва сега забелязах догарящия огън на брега на морето, до който седяха Сенсей и Ариман. След като ги видях се зарадвах. Но веднага след като направих една крачка, целият свят се напука. Чу се някакъв неестествен рязък звук, приличащ на хрусване, на разкъсваща се тъкан разреждане на електрически ток. Веднага потекоха някакви неестествени звуци, ту ясно, ту приглушено. Носеха се така, все едно бурен вятър се опитваше да се намуши през пукнатина на стъкло. Светът се раздели на две. С усилие на волята опитах да се съсредоточа, за да разбера тези звуци и да превъзмогна счупената нереална реалност. Удивително, но успях. Концентрирайки вниманието си, започнах да чувам откъси от разговор, а след това и целият странен разговор.

– Ригден, само ако знаеш колко се уморих, – прозвуча неестествено чист глас, съдейки по всичко – този на Ариман. – Едно и също нещо, ден след ден. Никакво творчество сред тази сивота.

– Тогава, ти Абраксас, си свършил своята работа прекрасно, – прозвуча в отговор мелодичния глас на Сенсей.

– Отдавна не ми се налага да се трудя, – гласът на Ариман от задушевен се превърна в печално осъждащ. – Толкова много „Ентусиасти“ вече има, че професионалистите отдавна няма какво да правят тук. Умирам от скука дори като гледам всичко това. И ти още се надяваш, че от този проект можеш да изстискаш нещо?

– Все още е възможно да се получи нещо. Та нали замисълът на Отеца е неизповедим, а промисълът на Неговата воля неизчерпаем.

– Не зная, Ригден, не зная... Частта от цялото затова е част, защото в своята индивидуалност повтаря характеристиките на цялото. При такива условия и доминация на материя едва ли частицата може да стане цяла единица, още повече в края на самия проект.

– Дори и при такава конюнктура, частицата има шанс да стане цялостна, – проговори Сенсей.

– Е, да, особено при неглижирането на случващото се, шансът й ще се равнява едно на един милиард, – с насмешка произнесе Ариман.

– Нека бъде така, но все пак за нея това е реален шанс, – замислено отговори неговият събеседник.

Възникна кратка пауза. Аз стоях затаила дъх, страхувайки се да помръдна и да изгубя своето внимание, благодарение на което така отчетливо чувах този разговор, все едно през малък звуков отвор в пространството.

– Едно ме утешава, че на цялата тази глобална лудост й наближава краят, – произнесе Ариман. – Струва ми се, че си губим времето за тези реални шансове. Прекалено много сили и средства ни костват, а резултат – никакъв.

– Може и да си прав, но...

– Разбира се, че съм прав! – твърдо заяви Ариман. – Та нали вече съм изучил цялата тази структура надлъж и нашир. Вие доста рядко се мяркате тук, а аз и за миг не мога да се откъсна. Само си спомни предишния проект!

– Да, тогава всички бяха затрупани с работа.

– Тогава и резултатът беше на лице. А тук? Провал... Така че едва ли ще успеем да изстискаме от него нещо, – и след като помълча, добави тъжно: – Колко ми омръзна всичко това, само ако знаеш. Уморих се от всички тези безкрайни експерименти. И защо ни бе нужно изобщо да започваме всичко това? Колко добре си беше преди.

– И чия беше идеята?! Кой те караше, Абраксас? Сам поиска!

– Да, Ригден, само ако знаех, че инициативата ще бъде такова бреме, – с печална усмивка добави той.

– Естественият процес при създаването, – тъжно се усмихна неговия събеседник.

В този момент всичко се взриви от звуци, все едно някой бе усилил звука до краен предел. Звуковата вълна разби на хиляди парчета този необичаен дуален свят. И целият насъбрал се звук от обикновения свят, като потоп заля това пространство. Налегна ме неописуем животински страх. От този невероятен гръм приклекнах, свих се на кълбо, силно стиснах очи и притиснах с ръце своите уши. Ужасът обзе цялото ми тяло така, че започнах да треперя. Страхът нарастваше все едно бе снежна лавина. За мое учудване, през цялата тази какофония от звуци започнаха да се прокрадват отгласи от възхита на моите приятели. Това успя донякъде да отслаби нарастващия страх.

Костваше ми големи усилия да се успокоя и да се накарам да отворя очи. И накрая, когато успях, звуците отново се върнаха в своето нормално русло. Отначало чух плясъците на вълните в брега. После видях яхтата на Ариман, на която стоеше моята компания. Всички се възхищаваха, ръкопляскаха и викаха „ура“, гледайки догарящите в небето фойерверки. Гръмна нов залп и в небето над морето засия ослепително ярка звезда. Тя бе толкова красива, че на мига започнах да й се възхищавам, забравяйки за всички свои страхове. Осветявайки цялото пространство с ярко неповторимо сияние, звездата угасна, отстъпвайки своето място на новия залп фойерверки. Следващият залп украси небето с пленителна искряща сфера. Известно време наблюдавах зарята и всички неповторими форми, които създаваше. На палубата цареше еуфория, съпроводена с викове, възгласи и аплодисменти. Зарята толкова ярко огряваше небето, че брегът се осветяваше все едно бе ден.

Огледах се и почувствах силен студ. Тялото ми все още леко се тресеше и това изобщо не беше удивително, тъй като стоях с боси крака на студения пясък. На това отгоре от морето лъхаше студен вятър, носещ към брега влажен въздух.

Странното бе, че почувствах това чак сега. Анцугът, който бях облякла явно не топлеше. Цялата настръхнала от студ, побързах да се приближа до огъня, където седяха Сенсей и Ариман. Необикновената лекота в тялото изчезна. Светът отново стана груб, студен и некомфортен, макар и да бе същият този предишен свят, който познавах откакто съм се родила. Не знам защо, но разбирах, че разликата между този и предишния свят ще се запази в моето съзнание само няколко минути, след това всичко ще се забрави и всичко ще си дойде на мястото. Тъкмо за това, приближавайки се към огъня се опитвах на свежа памет да възпроизведа и да се насладя на невероятните усещания, които ми се отдаде да почувствам. През това време отново чух беседата на Сенсей с Ариман. Само че този път гласовете им бяха обикновени и приближавайки се към огъня ставаха все по-силни и по-силни, както си бе положено в нашия материален свят.

– ...И ти Сенсей се надяваш, че от тях ще излезе нещо? – усмихвайки се произнесе Ариман, съзерцавайки това непрестанно шоу на своята яхта.

– Всеки има своя шанс, – отговори Сенсей. – Така, че Ариман, не сме ние тези, които ще решат това. Изборът е техен.

– Да-а-а... изборът, – замислено произнесе Ариман.

– И какво искаш. Нали е демокрация, – шеговито произнесе Сенсей. А Ариман все едно се пробуди, произнесе шеговито:

– Колко ми втръсна този demos kratos!

Двамата звучно се разсмяха. През това време аз се приближих към огъня, опитвайки се поне малко да се стопля. Моята поява изглежда бе неочаквана.

– О, – с удивление произнесе Ариман, – а аз си мислех, че всички са на яхтата.

При тези свои думи той някак лукаво погледна на Сенсей, който доволно се усмихна и триумфално заяви:

– Все пак не всички, – и вече обръщайки се към мен произнесе: – Хайде, настанявай се, да не си измръзнала?

През това време гръмна поредният залп и целият бряг грейна, все едно беше ден. Сенсей ме погледна с такъв добър,

топъл поглед, от което на душата ми стана толкова спокойно и приятно. И най-интересното бе, че чувството на студ моментално изчезна.

– Абе не, – с усмивка отговорих и самохвално добавих: – просто така, калявам се.

Сенсей погледна към моите боси крака и подобно на грижовен родител произнесе:

– Закалката е нещо чудесно, но тялото ти трябва постепенно да привиква към нея. Смятам, че за днес ти е достатъчно. Върви по-добре се обуй.

Аз погледнах своите боси крака, стъпили на студения пясък. Перспективата да се разболея в близко бъдеще изобщо не ме радваше. Затова побързах да изпълня заръката му.

Докато отида да си взема маратонките, зарята свърши и нашата ликуваща дружина започна да се ориентира към връщане на брега. Шумът и емоциите бързо започнаха да запълват крайбрежното пространство. Аз се присъединих към своите приятели, които изляха върху мен всички свои събрани емоции. После заобикаляйки Ариман и Сенсей, започнаха да споделят своите впечатления от видяното.

– Сенсей, много сбърка, че не дойде с нас. Там е такава красота! – възбудено разказваше Женя, жестикулирайки с ръце. – Такива скулптури, картини, кой да е световен музеи ще позеленее от завист.

– Да! – подкрепи го Виктор. – Какви невероятни мебели има само на яхтата, тези в кралския дворец просто бледнеят.

– Всичко е изработено от червено дърво, – самохвално проговори Руслан, все едно всичко бе негово.

– И детайли от чисто злато! – с особено вдъхновение подчерта Татяна.

– И най-главното е, че изключително удачно са съчетани старинният стил с модерното оборудване, – добави възхитен от яхтата Володя.

Ариман доволно гледаше нашата дружина, в която всички се прекъсваха един друг и с горящи очи разказваха за пищното обзавеждане на яхтата. Но забелязвайки озадачения вид на Николай Андреевич, който по сравнение с дивия

възторг на останалите изглеждаше някак тъжен, попита:

– На вас хареса ли ви?

– Да. Много красива яхта. Само че не успях да разбера добре. – Николай Андреевич погледна с въпросителен поглед към Сенсей. – Отвътре е много по-голяма, отколкото отвън.

– О, това е моята най-голяма гордост, – побърза да отговори Ариман и с удоволствие подчерта. – Това е просто кадърно планиране. Над него са работили много специалисти. Те успяха да създадат илюзия за разширяване на пространството.

– Удивително, – проговори Николай Андреевич, опитвайки се да съпостави в своя ум несъпоставимото.

Но другите не изчакаха какво още ще каже Николай Андреевич, по този въпрос, изглежда дори не бяха обърнали внимание на това обстоятелство, а започнаха отново бурно да споделят своите впечатления, които се отнасяха най-вече към храната, обзавеждането, фойерверките. Този неудържим поток сигурно щеше да продължи чак до сутринта, но Ариман го прекъсна толкова неочаквано, както предложението за това посещение на яхтата.

– Радвам се, че всичко толкова ви е харесало и сте си починали добре. Нека днешният ден за вас бъде един добър стимул за вашето щастливо бъдеще. Напълно съм убеден мои приятели, че сте напълно способни да постигнете този разкош със собствени сили.

– Ще се постараем! – страстно произнесе вместо всички Руслан.

– Надявам се, – с усмивка промълви Ариман, споглеждайки се някак странно със Сенсей, все едно двамата знаеха много повече, отколкото произнасяха в слух. – Но за съжаление трябва да потеглям. Както се казва: морето ме зове.

– Какво, тръгвате ли си вече? – разстроено произнесе Костик.

– Жалко, толкова ми се искаше да пообщуваме още, – произнесе Виктор. – Такива хора не се срещат всеки ден.

Ариман се усмихна доволно, бегло погледна към Сенсей и отговори:

– Не се притеснявайте. Ще има още много да общуваме.

– Наистина ли?! – радостно възкликнаха всички и още повече се оживиха.

– Ще ви видим ли скоро?

– По скоро, отколкото си мислите, – с усмивка произнесе Ариман и започна да се сбогува.

Трябва да отбележа, че всички се сбогуваха с него много сърдечно, за разлика от срещата ни сутринта. Всички дълго се прощаваха, кой изричайки цял поток от благодарности, кой задавайки последен въпрос, кой просто с възхищения и емоции безмълвно ръкостискайки се с него. Единствено Сенсей се сбогува съвсем нормално, както и при срещата сутринта, с кратко ръкостискане. „Дамите“ получиха неизменна галантна целувка по ръката и този път реагираха съвсем естествено на този благороден жест. След като прощалната церемония завърши, всички тръгнаха да го изпращат към лодката. Матросите запалиха красиви факли и ги поставиха по бордовете, махнаха мотора и отново извадиха греблата. Веднага след като Ариман влезе в лодката и се изправи, от яхтата се понесе очарователната „Лунна соната на Бетовен“. Музиката беше просто великолепна. Тя звучеше толкова спокойно и хармонично, все едно я изпълняваше самата природа.

Когато лодката отплава, нашата дружина неусетно влезе във водата, махайки с ръка и пожелавайки щастливо плаване. Ние стояхме очаровани от този вълнуващ и трогателен момент на раздяла, а лодката огряна от факелната светлина бавно се отдалечи от брега, издавайки леки звуци от загребващите гребла в такт с пленителната тъжна музика, от което дори напираха сълзи в очите.

Когато се качиха на яхтата, Ариман за последен път ни помаха с ръка. Двигателите се включиха, яхтата потегли и проблясвайки със своята приказна украса, започна да се отдалечава по лунната пътека, носейки прекрасната мелодия на великия композитор. Когато яхтата се скри от нашите погледи, всички с тъга започнаха да излизат от водата. И макар музиката отдавна да бе утихнала, то тя продължаваше да звучи отново и отново в моята глава, все едно беше безкрайна плоча. Всички изглеждаха разстроени след раздяла-

та си с Ариман, който само за един ден, благодарение на своя изящен ум, разкош, деликатност и в същото време, бойни умения, делови познания и поразителна откровеност не само предизвика симпатия, но и покори младите сърца.

След като видяха стоящия отзад Сенсей, момчетата моментално се нахвърлиха отгоре му с въпроси.

– Сенсей! А кога отново ще ни гостува? – Едва ли не със заповеден тон попита Руслан.

– Щом каза скоро, значи скоро, – спокойно отговори Сенсей.

– Да, Мъж на място! – възторжено произнесе Володя.

– При това във всяко отношение, – с възхищение добави Женя, съгласявайки се с него.

– Да, това си е точно така, – добави Виктор. – Само как... Директно истината... без да извърта! Ето това се казва свобода на мисълта, ето това се казва сила на интелекта!

– Колко пари притежава? – с алчност попита Андрей Сенсей. – Много ли е богат?

– Е, във всеки случай не знам другиго, който да има толкова пари. Той държи под свой контрол най-големите корпорации в света.

– Ама че работа! – възторжено възкликнаха всички.

– С такава умна глава, не се учудвам, – отбеляза Стас.

– И сигурно влиза в елита на елитите?! – полувъпросително, полувъзклицателно произнесе Женя, все едно тъкмо сега го бе осенила тази мисъл. – Той е Архонт!

– Имах си хас, – някак без ентусиазъм отговори Сенсей. – Той е Върховният Архонт.

– Ариман оглавява елита?! – едва ли не в хор възкликнаха всички.

– Да, – все едно се подразбираше от самосебе си, произнесе Сенсей и добави: – Истинското му име е Абраксас.

– Абра...кой? – с изумление произнесе Женя.

– Абраксас, – повтори Сенсей.

Но очевидно на всички това име не говореше нищо. Затова пък вътре в мен всичко се смрази. Тази вечер не за първи път чувах това име. Излиза, че разговорът, който чух край

огъня и който сметнах за халюцинация, действително се бе случил? Осъзнавайки това ме побиха ледени тръпки.

– Хъм, а защо не сме чували нищо за него досега? – с удивление попита Виктор.

– Чували сте. При това не един път. Просто той е известен много повече със своите псевдоними.

– Разбира се, притежавайки такива бизнеси, щеш не щеш ще се маскираш, – със съчувствие произнесе Володя.

– Това си е вярно, – с усмивка произнесе Сенсей.

– Почакайте, а под какви псевдоними още може да сме го чували? – витаещ в догадки попита Виктор, очевидно изреждайки в ума си всички богати световни личности.

Всички погледнаха Сенсей със затаен дъх.

– Под какви? – замислено произнесе той.

Сенсей извади цигара и без да бърза я запали. После погледна към блестящата в морето сребриста лунна пътечка и изпускайки белоснежен облак от своята уста, уморено произнесе:

– Сатана.

АНАСТАСИЯ НОВИХ

СЕНСЕЙ-IV

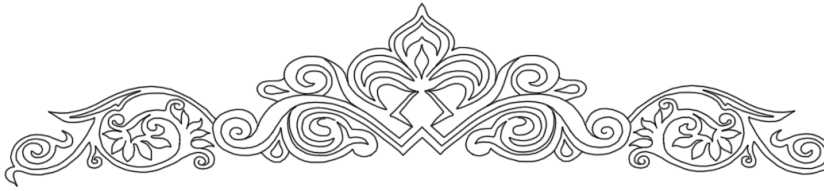
ИЗБОРНИЯТ ОТ ШАМБАЛА

трета редакция

"ИД Лотос"
Киев

Откъс от книгата на Анастасия Нових - Сенсей IV

* * *

Колко невероятен, многостранен, разнообразен и непредсказуем е животът, както за цели народи, така и за всеки човек поотделно. Събитията в него са и тайни, и явни, мимолетни и впечатляващи. Загадъчна е и невидимата следа, която тези събития оставят в паметта на човека. И не само оставят, а неусетно променят, както съдбата на самия човек, така и на народите, в зависимост от техния личен избор.

Препрочитайки своя дневник вече от позицията на самостоятелния пълноценен живот, спомняйки си тези години, стигам до извода, че този последен ден от морската почивка на нашата млада компания начело със Сенсей, се превърна в един от най-значимите дни в моя живот. Същият този ден, който не само остави незабравими впечатления, дълбоко повлия на моя мироглед и разбирането какво представлява и как е организиран светът, но и ме укрепи още повече на духовния път, давайки точно направление на моя живот. Изключително много съм благодарна на Сенсей, защото последвалите години в изграждането ми като личност дадоха възможност да разбера в по-голяма дълбочина какво всъщност ни беше предал.

* * *

Така и не можах да се наспя като хората след визитата на неочаквания гост с име Ариман в нашето палатково „градче“, разположено на брега на морето, далече от всякаква цивилизация. Цяла нощ сънувах ужасни кошмари, свързани със събитията от изминалия ден. Роби, тълпи, управление на Архонтите, пронизващите очи на Велиар, приветливата усмивка на Ариман. И всичко това на фона на някакво вътрешно угнетение, потиснатост и безизходица. И не стига, че целият този сериал от кошмари, продуциран от моето подсъзнание, се точеше цяла нощ, но на това отгоре бе съпровождан от различни „специални ефекти“, които издаваше моята съквартирантка по палатка – Татяна. Трябва да си призная, че цяла нощ доста се мъчеше, ту стенеше, ту цялото й тяло изтръпваше, ту рязко махаше с ръце. И тъй като нашата палатка беше тесничка за двама души, естествено, нейните звукови и ръкопашни действия постоянно ме събуждаха. Общо взето нощта си беше повече от „весела“.

Едва на сутринта успях да заспя дълбоко. Но моята безгрижност в завършващата серия от сънища не продължи дълго. В самия край, за да може „зрителят“ да остане с ярки спомени от всички ужаси, ми се присъни нещо толкова страшно, че се събудих подскачайки от страх и дори след като отворих очи все още не можех да разбера дали сънувам или съм будна. Когато осъзнах, че онази плашеща „реалност“ е била само един сън, въздъхнах с такова облекчение, все едно камък ми падна от гърдите. Колко малко му трябва на човек, за да бъде щастлив – само да се събуди и да излезе от чуждата реалност.

Мълчешком се разсмях на самата себе си. Как можах вчера така да се „подредя“ и да отделя толкова сили и внимание на разказите на Ариман. Тъкмо затова сега понасям последиците от своя избор. Стана ми интересно дали е възможно да контролирам своите сънища, а още по-добре да ги управлявам? Помислих си, че ще е много добре при първа възможност да разпитам по този въпрос Сенсей. Та нали за сън отделяме практически 8 часа в денонощието! И изобщо сън ли е това? Както бе казал някога Николай Андреевич,

по професия психотерапевт, сънят – това е просто изменено състояние на съзнанието. А щом това е така, тогава е напълно възможно да бъде управляван в полза на Духовното начало. Защо да хабя цели осем часа в денонощието на вятъра, подарявайки ги на своето Животинско начало?! Това е недопустимо! Убедена съм, че е напълно възможно цялото това време да бъде използвано много по-рационално. Животът и без това е толкова кратък и в него е ценна всяка минута, изживяна в полза на Духовното.

Но веднага, след като приведох своите мисли в ред, се появи друг проблем. Неочаквано в устата ми се появи някакъв горчиво-кисел вкус, от което започна интензивно слюноотделяне, все едно бях отгризала парче лимон. Това доста необичайно за мен чувство предизвика на свой ред ярък спомен за целия вчерашен ден. Именно тогава Ариман (неканеният гост, който доплува при нас със своята разкошна яхта и остана практически целият ден), вървейки с нас към почивния комплекс ни предложи да се убедим в силите на своето подсъзнание. На което всички охотно се съгласиха, с изключение на Николай Андреевич и Сенсей, които бяха изостанали от основната група, разговаряйки за нещо лично. Ариман проведе кратък словесен „сеанс“, помагайки ни да се съсредоточим, след което практически всеки един от нас почувства този непривичен лимонов вкус в своята уста. Ариман ни обеща, че на следващата сутрин веднага, след като се събудим, нашето подсъзнание дословно ще възпроизведе всичко, което ни бе разказал по времето на своя престой. Ние естествено не повярвахме на неговите думи. А Женя изобщо каза, че през неговите собствени „язовирни стени и бентове едва ли ще успеят да минат повече от няколко капки от целия този информационен поток“. След което нашият гостенин се усмихна и гледайки право в очите на младежа му обеща истински пролетен потоп. Естествено тогава никой от нас не възприе това сериозно, но сега...

Буквално след миг в моето съзнание се случи цял информационен взрив и от вчерашния сюжет в моите мисли, подобно на радио предаване, потекоха думите на Ариман.

Удивителното бе как потекоха толкова дословно, че в началото всичко това предизвика в мен уплах и объркване. Но след това, взех своя дневник и бързо започнах да записвам всичко подред, за да не забравя нещо. Но както се оказа покъсно, последното явно не ме застрашаваше. Влагайки не малко време за записване, реших отново да прочета записките, за да не пропусна нещо. Тогава от паметта отново изплува същия основен текст, при това повтаряйки го отново и отново като развалена грамофонна плоча. Ето тук, моята особа, се поддаде не на шега на паниката, тъй като най-накрая разбрах, че заради своята глупост и наивност, досущ като глухар, бях попаднала в хитроумния лабиринт на своето подсъзнание, примамливо украсен от думите на Ариман.

Напразно подцених толкова своята памет вчера! И всичко това, заради пустото невежество, един вид „хайде да опитам за единия майтап“. Така хубаво опитах, че... Сега точно някой се смее и това със сигурност не съм аз. И защо ние хората имаме такава лоша черта! Постоянно се съмняваме, постоянно галим своето Его, все едно се шегуваме със знанията, а не ги приемаме реално. И като резултат се получават такива нелепи ситуации, където ти идва да извикаш с пълно гърло: „ПОМОЩ!“ Но както се случва често, колкото и да викаш, спасението на давещия се явява в неговите собствени ръце. Така се случи и с мен.

И какво сега, щом сама съм си виновна, сама и трябва да поправям своите грешки. Трябваше спешно да въведа всички свои мисли в ред. В качеството си на „бърза помощ“ се опитах да се съсредоточа върху своя „Лотосов цвят“. От начало не се получаваше нищо, тъй като ту една, ту друга фраза от речта на Ариман постоянно отвличаше моите мисли. И никак не можех да се избавя от тази досада, докато не проумях, че този мисловен поток не *от*вличаше, а *при*вличаше моето внимание. Това означаваше, че аз желаех да слушам всичко това или по-точно не аз, а моето Животинско начало. И в какво е цялата работа? Та нали моите желания са в моите собствени ръце! Осъзнавайки същността на своята грешка, успях много по-ефективно да изпълня

медитацията, тъй като всички мои желания и намерения се обединиха в единен поток на концентрация, игнорирайки всичко останало.

Макар и речта на Ариман видимо да бе утихнала, но на някакъв заден план усещах как продължава да се проявява. Да, Ариман си е Ариман! Тогава реших да използвам „ударната артилерия“ и да изпълня отново медитацията „Лотосов цвят“, на която неотдавна, на едно от нашите занятия ни научи Сенсей, разказвайки за безкрайното многообразие на „Лотоса“. До този момент моите опити за усвояване на новата медитация явно бяха безрезултатни, въпреки че Сенсей нееднократно подчертаваше как всичко зависи от самия човек, от неговата вътрешна същност. Но този път, изглежда, поради чистотата и искреността на моите намерения, „Лотосовият цвят“ се разкри пред мен в съвършено необикновена форма.

Достигайки пределна концентрация върху слънчевия сплит, неочаквано съзрях с някакво свое вътрешно зрение Лотосовия цвят! Именно видях, а не си го представих, както обикновено. Цветето беше прекрасно. Никога през живота си не бях виждала такова! Белоснежните венчелистчета излъчваха ярка, но в същото време мека светлина. А средата на цветето излъчваше златиста светлина. И най-поразителното беше, че това божествено цвете беше живо! Забелязах, че колкото повече му отдавах от своята нежност и любов, толкова повече то отговаряше на моите искрени чувства, трепкайки със своите нежни, чисти венчелистчета. В началото това трепкане бе едва забележимо, но удивително живо, дори бих казала „дишащо“. След това цветето започна да се пробужда и да се проявява все повече и повече. В някакъв момент ми се стори, а по-късно реално дочух изникващ от едно от венчелистчетата приятен звук, подобно на леко припяващ ветрец. След това зазвуча още едно венчелистче, издавайки подобен удивителен звук, неприличащ на никой от звуците, които бях чувала досега. След него трето венчелистче зазвъня в общата мелодия. И буквално след известно време, цялата се потопих във вълшебната Лотосова

симфония, състояща се от хармонични, фини на слух много приятни звуци. Тази музика просто пленяваше със своето божествено звучене. И колкото повече потъвах в нея, толкова повече в мен нарастваше чувството на вътрешна всеобхватна радост и безкрайна свобода. Но най-поразително беше усещането, когато този невероятен звън, извиращ от Лотоса, започна да се превръща в ярка мека светлина, която ме обви от всички страни, изпълвайки ме отвътре със своята изумителна чистота. При това то породи невъобразимо усещане на пълно щастие, в което буквално се разтворих до последната своя частица в неописуемо блаженство. Тогава все едно изчезнах заедно с тялото си. Остана само Лотосът и осъзнаването на огромната неземна Любов.

Излизайки от състоянието на медитация, се почувствах толкова добре, че ми се прииска да прегърна целия свят със своята Душа. Настроението беше отлично. И най-поразителното бе, че в мислите ми цареше абсолютна яснота и чистота на съзнанието. Нямаше дори намек от присъствието на тази „счупена грамофонна плоча“ с речта на Ариман. Изпълнена с оптимизъм, радост от успешно изпълнената медитация и удовлетворение от тази изключително важна победа в битката с моето Животинско начало, аз излязох от палатката. И първото, което видях бе следната комична ситуация.

* * *

На брега, не далече от тръстиките, с кофа на главата, седеше в поза „лотос“ Женя и периодически махаше около себе се с някакво снопче трева, в което самотно стърчеше една-единствена тръстика. Близо до него седеше Стас, който замислено наблюдаваше своя приятел. До своята палатка Виктор се миеше в един леген с вода с такова удоволствие, че водата се плискаше във всички посоки. Сенсей и Николай Андреевич през това време тъкмо се приближаваха към нашето палатково градче. Някой от момчетата вече праве-

ше своето сутрешно плуване навътре в морето, при това толкова далече, че се виждаше само като една точка. На такова далечно плуване би се осмелил само Володя, тъй като Сенсей и Николай Андреевич, които не му отстъпваха по плуване се намираха на брега.

Аз се приближих към Стас, пожелах му добро утро и едва започнала да го разпитвам за този изключително необичаен Женин вид, когато от своята палатка изскочи Костик. Той сладко се протегна и започна да прави нещо като разгрявка, но веднага, след като зърна Женя с кофа на главата спря. Отначало, на лицето му се появи искрено удивление, което тутакси премина в усмивка. Забравяйки за своята сутринна гимнастика, Костик мързеливо се приближи към Стас и весело попита:

– Какво е това, да не би Женя още от ранна сутрин да е решил да се преквалифицира от Сусанин* на Шаман? Или вече се смята за извънземно? Невероятно, дори и антена си е намерил! За какво му е? Да предава информацията към летящата чиния ли?

– Това не е антена, а метличка, – търпеливо му отговори Стас така, все едно не бе първият задаващ подобен въпрос.

– Метличка?! – Костик се разсмя, гледайки как Женя за кой ли път размаха тази „антена“ покрай себе си. – И за какво са му метлата и кофата?

– Метличката – да гони мухите, а кофата – да екранира мислите си, – монотонно и абсолютно сериозно поясни Стас.

– Какво, какво? Да екранира мислите си?! – още повече се разсмя Костик.

Заради неговия смях от своята палатка излезе Андрей, видимо изгарящ от любопитство какво се случва. Разтърквайки своите сънени очи той се присъедини към нашата весела дружина.

*Иван Сусанин - руски национален герой. Според народните приказки през 1613 бил нает от отряд полски военни като водач до село Домино, където през това време се укривал новият руски цар Михаил Романов. Сусанин завел отряда в блатиста местност, за да възпрепятства

разкриването на новия цар, за което бил измъчван и заплатил с живота си.

– О, какво сте намислили? – с удивление попита Андрей, който гледаше на Женя като теле в железница.

Стас хъмна.

– Какво, да не си сляп? Преминаваме ускорен курс - подготовка по отразяване вражеските атаки на агресивните мисли, тренираме умението за задържане и съхранение на положителните мисли в не особено благоприятни условия. На кратко борба с ариманщината.

– С каква ариманщина? – не разбра Андрей.

Стас откъсна своя поглед от Женя и погледна към заспалото и изкривено лице на Андрей.

– О-о-о, колко сте неугледен! Видимо, господине все още не сте се събудил. Не се притеснявайте, всичко е още пред вас!

– Многообещаващо начало! – с усмивка произнесе Андрей.

Тогава Костик победоносно заяви, цитирайки един от своите любими класици:

– „О не, речта ви няма как да ме засегне:
Мъдрецът знае бедата как да пренебрегне!“

– Точно така, – с усмивка произнесе Стас и отново впери поглед към Женя.

Затова пък Андрей моментално реагира на Костините думи и проговори със смях:

– И с каква лупа успя да откриеш в себе си тези признаци на мъдрост?

На което Костик високопарно му отговори:

– Знаете ли, уважаеми Андрей Батькович. Ние, в смисъл „Мое Величество“, съдим за мъдростта не посредством предметите, които за някои недалновидни особи могат да се явяват първа необходимост, а единствено изхождайки от своята прагматичност. Тъкмо това е разликата между умния и мъдрия, умният знае как да излезе от трудното положение, а мъдрият не влиза в него.

От тази реч дори Женя приповдигна кофата и поглеж-

дайки Костя от своето укритие изумено произнесе:

– Ама че ги навъртя!

Нашата групичка прихна от смях. А Женя мигом нахлузи кофата на главата и продължи своя експеримент.

– Е не, какво общо има тук кофата? – смеейки се Андрей попита Стас.

– Обяснявам за не особено схватливите. Ариман очевидно е успял да установи с всички нас изключително силна телепатична връзка. И както каза Николай Андреевич, всеки се защитава както може. Мисълта, както ви е известно е материална и има определена дължина на вълната, а мозъкът ни се явява приемник. За да се прекъсне постоянната връзка, трябва или да се изолира източникът, предаващ тези вълни, или приемникът. Източникът се намира извън нашия обхват, следователно, трябва да се изолира приемникът. Тъкмо затова Жеката с помощта на тази кофа се опитва да се изолира или екранира от това въздействие.

– А-а-а, разбрах, – произнесе с усмивка Андрей. – Това означава, че Женината чаша на търпението се е препълнила и той е решил да я смени с кофа?

– На кой се е препълнила чашата на търпението бе?! – зазвъня гласът на Женя, все едно беше робот. Той свали кофата от своята глава и добави: – Аз нямам търпение, а железен Феликс! А излишната бдителност още на никого не е попречила. – И обръщайки се вече към Стас произнесе: – Не, кофата не помага.

– И кой изолира радиовълните с желязо?! – намеси се Костик, който вникна в „същността“ на експеримента. – Доколкото ми е известно само оловото е способно на това.

На което Женя шеговито се възмути:

– Какво искаш да кажеш, че трябва да напъхам своята светла глава в някой акумулатор ли?!

– Защо в акумулатор? – разсмя се с всички Костик. – Може просто да вземеш една мокра кърпа и да я намотаеш около главата си.

– Точно така! – поде идеята Андрей. – Тогава и на мозъка ще му е по-леко и изолацията ще е на ниво.

Женя се облещи на тази велика двойка съветници, а после едва забележимо се усмихна, остави кофата на пясъка и решително се запъти към Виктор, който след като завърши водните процедури започна да се бърше с кърпата, наблюдавайки Жениите клоунади.

Женя се приближи към него и понечи да му вземе кърпата:

– Стига толкова си се лъскал, така блестиш, че ще ослепеем. Дай кърпата, не се прави на скръндза.

– Хайде, взимай, взимай, – с усмивка произнесе нашият старши семпай. – Ако искаш мога да ти я подаря. За своите приятели не ми се свиди.

– Разбира се, че не му се свиди, – с претенциозен тон заяви Стас, – особено, когато това е моята кърпа!

Нашата дружина отново се разсмя. През това време Женя взе хавлиената кърпа, намокри я обилно и без да я изстисква започна да я намотава на своята глава като чалма. От което заприлича на топяща се на пролетното слънце висулка.

Именно в този момент към нашата групичка се приближиха Сенсей и Николай Андреевич.

– Да не те боли главата? – загрижено попита Николай Андреевич.

– Не, просто се опитва да се екранира от радиовълните, – поясни Андрей, докато Жеката се чудеше какво да отговори.

– И кой се защитава от радиовълните с мокра кърпа? – с усмивка произнесе доктора.

– Ето на! – намеси се Виктор, опитвайки се да среше назад щръкналия си перчем. – Исках да му го кажа, но той не ми даде дори и думичка да обеля! Водата е тъкмо обратното – проводник. За диелектрик служи само сухия материал.

След тези думи Женя погледна на Костик и Андрей с „не зъл“ поглед, сваляйки кърпата от главата си и започвайки демонстративно да я навива, все едно е бич. От което Костик и Андрей страхливо се спогледаха и под общия смях се скриха зад тръстиките по-далече от греха.

Ние стояхме в един кръг заедно със Сенсей, когато Стас използвайки момента се обърна към него:

– Ако говорим сериозно, Сенсей, извини ни! Така се изложихме вчера, че не мога да си намеря място. Честно, толкова ме е срам, толкова ми е болно за всичко това, – слагайки ръка на сърцето, искрено произнесе момъка.

– Да, Сенсей, – подяна Виктор. – Прости ни! Честно да си призная, изобщо не предполагах, че в мен може да има толкова много ариманщина и празен егоцентризъм. Също като тъп овен се поведох на повода. Като се замисля ми става противно!

„Точно така, – помислих си аз, слушайки подобни откровения на по-големите момчета. – И аз не съм цвете за мирисане! Сенсей ни учеше толкова време не да вярваме сляпо, а осъзнато да правим своя избор, да ценим духовното и да осъзнаваме какво всъщност представлява животът. А ние постъпихме като свинете! Само половин ден му бе необходим на Ариман да ни натика в калната локва на безкрайните материални желания на нашето Животинско начало! Само как завоюва нашето доверие Ариман с целия този фарс, с ненатрапчивите си съвети, на които нашето Животинско начало откликваше все едно гладно куче пред своя Стопанин. И най-главното, поднесе ни такива тънки подмени, подобно на красиво опакован стремеж към духовното усъвършенстване, че неусетно влязохме в блатото на материализма, през което, видите ли, трябва задължително да преминем, за да постигнем своите желания“.

– Може ли такова нещо, как се наредихме, как ни заплени материалното, – едва ли не в унисон с моите мисли произнесе Стас. – Как ни изиграха! Когато осъзнах всичко това... Съвестта не ми даде да мигна! А тука този клоун... по точно щраус продължава да театралничи.

Момъкът кимна по посока на Женя. Ние също погледнахме към него. Женя през това време застана на колене, нахлузи тениската си на главата и започна усилено да заравя главата си в пясъка, очевидно усвоявайки нов начин за „неутрализиране на вълните“, който го бе посъветвал

Виктор. Компанията се усмихна неволно, поглеждайки към Женя, но след това сериозните ни погледи отново се насочиха към Сенсей.

– М-да, – тъжно въздъхна Виктор, – мислехме си, че нищо не може да ни отклони от духовния път. И хоп, поведохме се като последните... Сенсей, прости ни...

– Нищо приятели, – добродушно произнесе Сенсей. – Вие сте само хора. Щом осъзнахте всичко това, то всичко е за добро и идването на Ариман не е било напразно... – Сенсей помълча известно време, гледайки към нас с някакъв замислен, благ поглед, а после весело произнесе: – Добре, вадете този щраус, да отиваме да се къпем!

Нашата дружина все едно оживя. Лицата на всички живнаха, изчезна отпечатъкът на страха и вътрешното страдание. Тези простички човешки думи значеха толкова много за нас. За кой ли път бях поразена от Същността на Сенсей. Как успя дори в тази ситуация да остане истински Човечен. В този ред на мисли излиза, че с вчерашното си поведение и глупави желания ние просто го предадохме, предадохме себе си и своето духовно начало. Но ако последното се крепеше на собствената ни съвест, то по отношение на Сенсей, тази необикновена Душа, действително се чувстваше неловкост, дори душевна болка за това „свинство“ и проявен егоцентризъм от наша страна. Това още повече тежеше, от колкото собствените вътрешни неуредици.

А Сенсей просто взе и прости. Дори не даде вид, че се е случило нещо особено, че се е обидил или е недоволен от нещо. Ако на негово място беше някой друг, сигурно най-малкото щеше да ни чете конско три часа, а най-много да ни бе натирил по-далече с всичките тези наши колебания и завихряния. И щеше да е прав! Но така сигурно би постъпил някой обикновен човек, но не и Сенсей! Той направи тъкмо обратното, отнесе се към нас с разбиране, все едно грижовен родител към палавите си деца. Произнесе едва няколко думи, добри и топли, но такива думи, които не само ни помогнаха да осъзнаем същността на нашата грешка, но и стоплиха нашите души. И в тази негласна прошка се кри-

еше величието на неговата Велика Душа.

По-големите момчета с такова вдъхновение се заеха да изпълняват молбата на Сенсей по „изваждането на щрауса“, че от техния неизчерпаем хумор нашата компания отново се разтресе от смях. Отначало Виктор и Стас просто се опитаха да „откъснат“ от пясъка Женя в неговото сгънато положение. Но чувствайки, че се опитват да го разделят от пясъчната му стихия, очевидно за едната шега, той започна да се съпротивлява, от което и тримата се строполиха на пясъка, съпровождани от силния смях на всички останали.

Изправяйки се, Женя се изтръска от пясъка и шеговито се оплака:

– Каква беда! Всички мои действия бяха напразни. Нито сухият пясък, нито празната кофа помогнаха да изгася този мисловен пожар!

На което Николай Андреевич отбеляза:

– Ами правилно. Как казват пожарникарите? Това е само един празен съд, притежаващ формата на кофа с надпис „пожарна кофа“, предназначена за гасене на пожари.

– И смисълът тук е, че пожарите се гасят с вода, а не с празни кофи, – с усмивка добави Сенсей.

– Вярно! – подхвана шегата Стас, и вече обръщайки се към Женя, произнесе. – Кофата е празен съд. А както е известно, кухото с празно не ще напълниш!

– Кухото с празно не ще напълниш, – раздразнено повтори Женя, от което всички отново се разсмяхме. – И къде тука виждаш кухо? – Комично почука по своята глава. – В този казан такива каши къкрят, при това от най-ранно утро, че направо ми се гади – не спираше да се „жалва“ Женя. – Не, наистина ми дойде до гуша от тази гад... мисловна! И как да се отърва от нея?

– Как да се отървеш, викаш? – с усмивка произнесе Николай Андреевич и моментално го посъветва. – Както от склероза.

– От склероза? И по-конкретно? – заостри своето внимание Женя, очевидно чувствайки някаква уловка.

– Е как, да се излекува склероза е трудно, но с нейна по-

мощ можеш да забравиш за самата нея.

Докато се тресяхме от смях, Женя кимна весело в знак на съгласие с доктора.

– Винаги съм подозирал, че моето щастие е като при Кащей Безсмъртни...

– В яйцето ли? – прекъсна го Стас, разсмивайки още повече всички.

Виктор също добави, не без ирония:

– Остава да кажеш на върха... имам предвид върха на иглата.

– Я се разкарайте! – шеговито се възмути Женя. – Исках да кажа, че щастието ми се изразява в крепкото ми здраве... и лошата ми памет, също като при Кащей Безсмъртни.

– А-а-а, – провлачено и с облекчение произнесе неговият приятел. – Олекна ми, аз вече започнах да се притеснявам за теб.

На което Женя с променен глас, все едно бе някакъв старец, произнесе:

– Гледай да не се пренапрегнеш от притеснение момко! Пази си здравето, че без него ще ти е тежко.

Всички се разсмяха, дали от шегите, дали от бликащото добро настроение. След като се посмяха до насита всички се запътиха към морето. А аз се запътих да направя своите сутрешни упражнения и малко по-късно се присъединих към къпещите се заедно със събудилите се мои приятели.

* * *

Когато влязохме в морето, Володя вече се бе върнал от своето маратонско плуване. Той стоеше заедно със Сенсей във водата, явно, отпочивайки си от това мощно натоварване и си говореше тихичко с него. Плувайки покрай тях случайно дочух следните Володини думи.

– ...дори се появиха мисли за реинкарнацията.

– Е, евтаназия няма да има, отпусни се, – отговори Сен-

сей в своя типичен шеговит тон.

– Благодаря ти, – весело отговори Володя. – По пътя си помислих, че все пак в нея имаше и отрицателни моменти. Първо, нали няма да помня своя минал живот и всичко, което се е случило в него. И на второ място, може да се получи смяна на пола! – с усмивка произнесе той. – А при нормална ориентация това няма изобщо да ме засегне. – Мъжете се разсмяха. – Но да си призная честно, ще е яко!

Макар и да не чух всичко от техния разговор, но си мисля, че Володя го измъчваха същите тези мисли, както при старшите момчета и всички останали. Просто всеки го преживяваше посвоему. Най-интересното в случая, независимо, че цялата група заедно със Сенсей се бе събрала заедно, всички се бореха със своето Животинско начало поединично. И това бе напълно естествено. Та нали, както ни бе казал той, всеки върви по своя път самичък – от своето раждане, та до смъртта. И всеки трупа свой собствен опит, вървейки по този път. Всеки друг може просто да даде съвет, а не да извърви пътя вместо него.

Мислейки си за Володя, неусетно се превключих към своите мисли. Помислих си колко е важно все пак на всичко това да се гледа от позитивната страна на нещата. И дори животът да ти подава парче лимон, важно е не да хабиш своите нерви относно неговите кисели вкусови качества, а да превърнеш това парче във вкусна и полезна лимонада. Хем ще е приятно, хем ще е полезно за здравето, особено за духовното здраве. Нека например да вземем това гостуване на Ариман. Ако погледнем на всичко това от духовна гледна точка – какъв ценен урок само ни бе даден, какъв контраст между черното и бялото, границите на доброто и лошото. И като се замисля реално, кога ли щях да набера смелост да дам такъв отпор на своето Животинско начало, да се съсредоточа толкова добре над медитацията и да постигна такъв зашеметяващ резултат! Правилно казват хората, няма да има добро ако го нямаше лошото.

– Гледайте дойдоха ни на гости делфини! – Стас изкрещя на всички, прекъсвайки моите размисли.

Той посочи към приближаващата към нас вече добре позната двойка. Този път всички смело се втурнахме да ги посрещнем. Единият от тях, нашият всеобщ любимец, се запъти към Сенсей. Приближавайки се към него, той възпроизведе някакви весели звуци, и преобръщайки се по гръб му подаде своето бяло коремче, очевидно за почесване.

– Ах ти, дръгливецо! – С усмивка произнесе Сенсей и започна да го гали.

Дори ми се стори, че делфинът притвори очи от удоволствие. Вторият делфин просто дружелюбно кръжеше около нас.

Някои от нас се приближиха към Сенсей, в това число и моя милост. И в този момент Сенсей внезапно ми предложи:

– Искаш ли да се пуснеш с вятъра... заедно с делфина?

– Кой, аз? – не разбрах добре.

Приятелите ми също погледнаха изумено на Сенсей.

– Няма нищо сложно! Ела тука. Хващаш се за горния плавник, ето така... И това е всичко! Делфинът с голяма радост ще те повози.

– С радост? Делфинът? – със съмнение произнесе Костик.

– Ами ако я завлече в морето? – шеговито произнесе Андрей.

– Няма да я завлече, – произнесе Сенсей. – Този делфин е по-умен от много хомосапиенси. – И обръщайки се към мен, произнесе: – Хайде де, по-смело!

По време на нашия разговор делфинът се преобърна обратно, все едно наистина разбираше какво си говорим и застана в очакване, все едно бе състезателен кон. Естествено малко се страхувах, за което имаше принос и моето въображение. Но ме беше срам да си признавам пред всички мои приятели, че се страхувам, още повече, че инициативата идваше от Сенсей. Тъкмо затова, правейки се на абсолютно спокойна се приближих към делфина, погладих го по гърба и внимателно се хванах за неговата перка, така че да не го заболи или пък да му причиня дискомфорт.

Но маската ми на смел човек не се задържа дълго. Ведна-

га, след като се хванах за плавника, Сенсей игриво плесна по водата, а делфинът излетя от място и се понесе успоредно на брега. Така се вкопчих в него от страх, все едно това бе моята последна надежда за оцеляване. За мое учудване делфинът плуваше равномерно, оставяйки своята перка над водата, загребвайки само с мощната си опашка. Моето тяло се носеше отстрани все едно беше торпедо и така пореше водата, че зад мен се образува цял облак от капки вода. От страх чак притворих очи, оставяйки само две малки цепки за ориентация. Ние летяхме с такава скорост, че аз, честно да си призная, се уплаших не на шега. Започнаха да ми минават мисли от рода: ами ако сега му хрумне нещо друго? Как тогава да го „помоля“ да обърне? А ако изведнъж реши да отпраши навътре в морето и не успея да доплувам до брега! Общо взето от целия този панически коктейл от чувства и мисли на моето Животинско начало и този невероятен „воден пилотаж“, ако косите ми не бяха мокри, то със сигурно щяха да се изправят от ужас.

Делфинът продължаваше да се носи по морския простор със своя човешки „багаж“, но най-веселото тепърва предстоеше. Моите най-лоши опасения започнаха бързо да се сбъдват. Изминавайки известно разстояние, делфинът плавно започна да свива навътре в морето. Тогава моментално сработи моят инстинкт за самосъхранение. Пускайки плавника, започнах да плувам с все сили към брега. Но, в сравнение с полета ми на гърба на делфина, скоростта, с която плувах, ми изглеждаше все едно бях мързелива костенурка тътреща се по земята.

Но изглежда делфинът нямаше намерение да се отказва от мен и да ме оставя сама. След като се обърна по посока на Сенсей, той плавно се приближи от дясната ми страна, все едно ми предлагаше своята помощ. Тогава се хванах за плавника му с една ръка и като по команда отново се понесохме в обратно към Сенсей. По време на своята водна разходка ми се наложи да се набера и да се хвана и с другата ръка за перката. Чудех се откъде това същество има толкова сили?! Връщайки се към нашата изходна позиция всички

мои страхове се изпариха яко дим и едва тогава можах да получа невъобразимо удоволствие от скоростното препускане с това дружелюбно необикновено същество.

Удивително, но веднага след като изчезна страхът, осъзнах и реално почувствах това, което не можех да забележа, когато бе активно моето Животинско начало. Засякох мисълта, че се отнасям към делфина като към човешко същество. Все едно бях започнала да го разбирам и по някакъв странен начин да усещам неговите движения. Например, когато бяхме на средата на пътя, делфинът започна да плува все по-бавно и в същото време да се потапя. Аз пуснах плавника без никакъв страх, все едно знаех на подсъзнателно ниво какво ще се случи в следващия момент, но без да го осъзнавам. Делфинът смешно се преобърна по гръб, с коремчето към мен и подаде, все едно бяха ръчички, своите два странични плавника. Аз се хванах здраво и в тази позиция той отново се понесе напред, плувайки заедно с мен към Сенсей. В този момент ни „посрещна“ вторият делфин и игриво се присъедини към нас отстрани. В тази конфигурация пристигнахме обратно при всички. Бях във възторг от делфините. Такива добри и дружелюбни същества!

Нашата компания също бе възхитена от видяното.

– Защо го пусна, когато обръщаше? – започнаха да ме разпитват Костик и Андрей.

Исках да си призная, че се изплаших, но Женя „се застъпи“ за мен:

– И какво толкова, просто малко се изплаши! Най-вероятно забрави как онзи ден за малко да й изникнат хриле, седейки цели десет минути под водата. А делфинът веднага усети своя събрат! Само какво водно рали си спретнаха!

Ние се разсмяхме, а останалите започнаха да се шегуват във връзка с тази тема, разпитвайки ме какво съм изпитала. Някои от нашата дружина също искаха да се повозят, но вниманието на делфините се превключи към друг вид игра. Явно, когато се плациках, се бе отвързала една от лентичките, с които си връзвам косата, за да не ми пречи, докато се къпя. По-малкият делфин я закачи на своя страничен плав-

ник и започна да прави кръгчета с нея. А вторият делфин започна да го гони, опитвайки да се докопа до нея. И дори, когато „пожертвах“ своята втора лентичка, те продължиха да се преследват, при това толкова забавно, че цялата група се разсмя.

Част от нашата група остана да наблюдава делфините, дори се опитваха да вземат участие в тяхната игра, а другите просто продължиха да се къпят. Женя с изключително упорство се гмуркаше, опитвайки да се отърве от някакви досадни конски мухи, които кръжаха около него, и дори продължаваха да кръжат отгоре, когато бе под водата. И най-интересното беше, че те се бяха заяли само с него, без да закачат останалите.

– Каква е тази работа? – със смях се възмущаваше Женя. – През нощта ме ядат комарите, а през деня – мухите. От къде се взеха тези проклетии!

На което плуващият наблизо Володя, произнесе със смях:

– Срещу мухите като насекоми, естествено, нямам нищо против, но бих искал да отбележа, че те не кацат просто така, на каквото им падне!

А Стас веднага подхвана шегата и започна да я развива.

– Мда-а-а, За тази цел трябва да си направен от определена консистенция, за да привлечеш така силно тяхното внимание.

– Искате да кажете, че аз съм това, което не потъва?! – възмутено произнесе Женя.

Виктор, слушайки техния разговор, се разсмя заедно с момчетата и предложи:

– Това може лесно да се провери!

И на мига скочи да потапя Женя под водата, а той, изплъзвайки се от неговите ръце, се хвърли настрани и се провикна:

– Можеш да се оцапаш с мен, но не можеш да ме вземеш! Не всичко потъва в огъня и гори във водата!

Всички отново се разсмяха от поредния каламбур на Женя.

След това необикновено къпане с делфините, заедно с тази невероятна компания, времето мина неусетно. Очевид-

но, след като се наиграха до насита, делфините направиха няколко почетни кръгчета, оставиха едната лентичка на Сенсей, а с другата отплуваха навътре в морето. Ние също започнахме да излизаме от водата.

– Да, разумни същества! – с възхищение произнесе Виктор, гледайки отдалечаващите се делфини.

– Дори не можеш да си представиш колко разумни, – подчерта Сенсей. – Тяхната „социална“ изобретателност е толкова удивителна. Те не просто следват запрограмираните им стандартни инстинкти, а съгласуват своите действия в полза на цялата популация, нейната стабилност и самосъхранение. – И с усмивка добави: – И, между другото, за разлика от човешката demos kratos, тяхната демокрация е реална.

– В смисъл? – не разбра Виктор.

– При тях няма особена разлика между вождовете и подчинените. Вождът се отличава само с това, че взима върху себе си отговорността в критична ситуация.

– Как така? – с интерес попита Костик.

– Е, как... Например към делфините се приближава някакъв кораб. Един или двама от лидерите се приближават към него, детайлно изследват обекта, а останалите чакат на безопасно разстояние тяхното решение, да се страхуват ли от обекта, да го игнорират ли или нещо друго.

– Тоест водачът – това е този, който в критичната ситуация рискува живота си? – с усмивка уточни Володя. – Да, наистина си е демокрация. При нас такова нещо никога няма да видиш от ръководителите на екипите, а за висшите ръководители изобщо няма да говоря.

– Точно така, – с усмивка кимна Сенсей. – Хората има на какво да се научат от делфините. Техните общества са много добре организирани. При това тяхната „социална“ организация в известна степен се явява копие на първичната структура на човешкото общество, за което сега хората не си спомнят почти нищо и поради отсъствието на елементарни знания го наричат примитивен матриархат.

– За какви знания става въпрос? – прояви интерес Ни-

колай Андреевич.

– От разряда първоначални, друг път ще ви разкажа, – отговори Сенсей. И излизайки на брега предложи: – Няма да е никак лошо ако се подсилим с една закусчица. Какво мислите по въпроса?

Дружината прие с ентусиазъм идеята и всички дружно се заехме с приготвянето на закуската.

* * *

Независимо от дружните групови усилия по приготовлението на закуската, върху нея се нахвърлиха с огромен апетит само Сенсей, Николай Андреевич и, за мое удивление, моя милост. Толкова бях озверяла от глад, все едно някой ме бе държал цяла седмица гладна. Стори ми се, че останалите малко се насилваха, седейки с нас повече за компания. Шегите им нямаха край. Женя бе в своя апогей. Той между другото не седеше, а правеше кръгчета около нас, хапвайки ту плодове, ту бисквити и никак не изгаряше от желание да седне, тъй като в момента, в който се настаняваше, големите мухи започваха да кацат по него. От цялото това сновене започна да ни се вие свят и момчетата му връчиха торбичка с различни лакомства и го изпратиха на „на разходка“, както се казва по-далече от трапезата.

– Жека, ще ходим ли в Припят? – с хитра усмивка на лицето попита Стас.

– Защо ни е да ходим там? – не разбра въпроса той.

– Как защо? За раци.

– Ооо не, моля те, не ми напомняй за тях. Току-виж моят мозък възприел неправилно твоето предложение и дал сигнал на стомаха да върне обратно вчерашното съдържание.

– М-да! Ама че начин на изразяване, – с усмивка произнесе Стас. Ариман добре те е обработил.

– Не говори, – с усмивка произнесе Виктор – веднага запя важно-важно.

На което Женя отговори, имитирайки гласа на старец:

– Животът като те прискрипе и с фалцет ще запееш! Къде ще се денеш от неговите мощни клещи?! Целият може да е един такъв никакъв, но си е мой роден.

Компанията ни се разсмя, а Стас добави:

– Да не си падаш и мазохист?! Не знаех, не знаех. Ето как по време на такива почивки се изясняват всички лични приятелски качества.

– Не, наистина, Женя как се чувстваш? – попита делово Николай Андреевич. – Поне малко олекна ли ти от „тежката сутрин“?

– Всичко е наред, докторе, – отговори той. – Симптомите вече минаха. – И, улавяйки ловко една муха, кръжаща около него, добави: – Останаха само клиничните проявления.

Докато по-големите от групата си разменяха шеги, по-младата част започна тихичко да си говори за нещо. А аз, омитайки всичко що имаше в моя периметър, хвърлих гладен поглед към стоящите по-далеч от мен доматче и краставичка, до които не можех да стигна. Тогава забелязах, че повечето от приятелите ми не бяха пипнали храната пред тях, а Татяна дори наля масло в огъня, произнасяйки:

– Ех, сега ако имаше малко хайверче от златното бурканче на Ариман!

– Или в най-лошия случай някоя от онези салатки, – размечтано добави Костик.

– Или шишче от акула, – добави Андрей. – Да, Ариман имаше първокласна храна, не като това тук.

Момъкът придирчиво кимна към масата.

– Не ми говори, – продължи Татяна и изкривявайки лицето си, ме попита: – И как можеш да изядеш всичко това? – Аз? – с удивление произнесе моята особа. – С огромен апетит! И с какво тази храна не ви харесва? Всичко е свежо и вкусно.

– Хъм, вкусно, – отвърна тя с високомерен тон на ерудит и заяви. – Трябваше вчера да опиташ онази храна, докато имаше такава възможност. Тогава щеше да разбереш разликата!

– И тази храна си е много добра! – весело отговорих аз, опитвайки се да разредя тягостната атмосфера сред моите връстници.

– „Ех“, – многозначително произнесе Костик и отново се отдаде на спомени за вчерашния ден. – Само каква яхта имаше! Аз също ще притежавам такава някога.

– Да бе, мечтай си, – произнесе Славик. – Знаеш ли колко пари трябва да изкараш, за да си позволиш това чудо!

На което Костик отговори с надменен тон:

– Не трябва да се унижаваш до нивото на роба! Вярвай в себе си! Тогава ще изникнат и възможностите.

Честно казано, не очаквах да чуя подобно нещо от Костик и с усмивка добавих:

– Да, колко бързо възприе философията на Ариман.

– Философията? – наежи се Костик. – Това е животът, ако още не си разбрала! Това е реалността! И трябва да се използва, докато човек е жив. А тъкмо всичко останало е философия!

Погледнах в очите му с надеждата, че това е само шега, но срещнах такъв студен и пронизващ поглед, че не пожелах да отговарям нищо. Макар че виждах неговото очакване да получи отговор, най-вероятно, за да излее своето недоволство. Но чувствах, че ако произнеса дори и думичка, това ще доведе до конфликт и озлобление. И за какво ми е да го провокирам? Костик не е лош човек. Просто все още не бе осъзнал напълно какви мрежи бе опънал вчера Ариман, а той като глупаво врабче успя да се заплете в тях. Да го убеждавам в обратното нямаше да донесе никакъв резултат, тъй като все още смята, че е волна птица. В края на краищата всеки прави своя избор в живота и след това сам отговаря за него.

Аз тихо сведох своя поглед към чинията и продължих да се храня мълчаливо. Костик, така и без да получи своя отговор, още веднъж повтори настойчиво:

– Да, именно философия!

Но не последваха никакви възражения. Татяна въздъхна замечтано и произнесе:

– Ех, каква страхотна яхта има само! И какво обзавеждане!

– Към хубавото бързо се свиква, – отбеляза Андрей.

– Не ми говори, – отвърна Татяна. – След такъв разкош, като погледна на този мизерен лагер и...

– Точно така, мизерен, – самодоволно произнесе Костик, оглеждайки се настрани с недобър поглед. – Хайде да отидем да се изкъпем. Че ако поседя още малко на тази трапеза ще ми се догади от вида на тази храна.

Всички кимнаха в знак на съгласие и започнаха да се вдигат от нашата импровизирана маса.

– Отиваме ли?! – попита Татяна, обръщайки се към мен.

– Не, аз ще остана, – с усмивка произнесох. – За разлика от Костик имам крепко Сибирско здраве.

И макар да се бяхме разотишли мирно, на душата ми й лежеше тежест. Но не си позволих да се разстройвам за такива дреболии. Отпъждайки всички свои лоши мисли по-далеч, потърках доволно ръце в очакване да опитам от бисквитите и бонбоните. Напълвайки една чинийка със сладости, за да не се протягам по сто пъти, приседнах по-близо към групичката със старшите момчета, оглавявана от Сенсей.

Николай Андреевич погледна колко храна бях си взела и ме посочи за пример:

– Ето, виждате ли как трябва да се яде! А вие... не желая, мерси, пардон!

– Правилно, – весело се съгласи с него Стас. – На нея й е необходимо! Ако я духне вятърът ще отлети като перце, а и делфините изстискаха от нея последните килокалории.

Нашата група се разсмя. А Николай Андреевич като грижовен родител продължаваше да настоява момчетата да хапнат поне малко. На което Виктор отговори шеговито вместо всички:

– Не, благодарим, докторе, не ни насилвайте. Изобщо нямаме апетит! Вчера така се нахранихме, че днес храната предизвиква ответна реакция в нашите стомаси, точно както историята с раците при Женя.

– Какво, какво?! – подскочи Женя, видимо неуспял добре да разбере какво каза Виктор, от което цялата група се раз-

тресе от смях.

– Казвам „с“ и отделна дума „ра-ци-те“, – членоразделно проговори Виктор, обяснявайки на своя приятел.

– А, – стопли Женя. – Е аз си помислих, че говориш за моето най-болно място! И си казвам наум, ама че изверг! Цяла нощ ме боля задника, а сега се гаври с него.

Докато момчетата си разменяха реплики, Стас със съчувствие произнесе към Сенсей:

– Да, след вчерашните спаринги... Ариман му остави такъв голям син печат, че...

– Трябва да използвате мас, – посъветва Николай Андреевич.

Когато Женя видя наклонения към Сенсей Стас, му заговори с комично претенциозен тон:

– Защо издаваш военни тайни! Шпионин!

– Аз, шпионин? Аз заради него тук мобилизирам цялата медицинска спасителна служба на нашата доблестна гвардия! А той шпионин ме нарича...

Виктор, който седеше близо до Стас, го сръга с лакът в хълбока и весело попита:

– А ти от къде знаеш за размерите на неговата „военна тайна“?

– Е как, нали съм негов приятел! – произнесе Стас. И поглеждайки с весел поглед, махайки отрицателно с пръст добави: – Само приятел, не повече от това.

Когато народът се насити на шегите, Володя тежко добави:

– Страхотна е, макар вчера да бе същинска ариманова Олимпиада по пресечената местност на нашите мозъци.

– Аха, – тутакси се включи със своите впечатления Женя. – Моите гънки все още се мъчат от комплекса на лабиринта, в който ни вкара.

– Така си е! Такъв шампионат ни устроиха, – съгласи се с Володя Стас.

– Не ми говори! – кимна Виктор. – Както се казва от илюзията на удоволствията, създадена от треньора Ариман, остана само една реалност на тежките загуби...

– Аха... и една камара синини и натъртвания, – жалостно произнесе Женя. След това започна да брои, сгъвайки своите пръсти: – Първо – проблеми със стомаха, второ – зверска атака на мислите, И трето – пълно падение на духа!

Женя завърши с изразителен жест, а Сенсей отбеляза със смях:

– Типични симптоми за човек с колеблива натура, който като махало, се люшка между своите Животинско и Духовно начала.

Володя кимна.

– Всичко е като във вица: „По какво си приличат дърдоркото и махалото? И единият и другият понякога трябва да бъдат спирани“.

– Трябва да бъдат спирани?! – повтори Виктор. – Хъм, в нашия случай само ще си счупиш крака от натискане на спирачката.

– Точно така! – потвърди Стас.

Сенсей погледна момчетата и произнесе:

– Хайде, стига толкова сте се занасяли. Каквото било, било. На човека му е присъщо да греши.

– Присъщо, – със съгласие произнесе Женя. – Та, това си е нормалното състояние на моята хомосапиенска, двукопитна натура: Аз използвам това свойство доста често, при това с удоволствие! – Произнасяйки това, Женя сам се удиви на своите думи. – А! Ето къде бил моят пакостен жлъчно-бъбречен камък, запушващ главните пътища на моята кристалночиста Съвест!

От тези искрени Женини разсъждения, нашата компания се разсмя от душа, а най-силно от всички се смееха Сенсей и Николай Андреевич.

– Жека! Няма такова нещо, като жлъчно-бъбречен камък, – изтривайки своите сълзи, произнесе Николай Андреевич, жлъчният мехур и бъбреците са два различни органа, тъкмо затова камъните могат да се намират, както в жлъчния мехур, така и в бъбреците, но поотделно.

– Нима? – с удивление произнесе Женя и веднага намери „оправдание“ за своето изказване. – Да, но това е само

при нормалните хора..., при тези, които нямат Съвест. А мен този арималовски синдром вече ме подлуди със своите симптоми.

Сенсей и Николай Андреевич учудено се спогледаха. А Женя продължи да разсъждава.

– Ех, живот – животец! Вчера със собствената си кожа разбрах, че понякога е по-добре да си държа езика зад зъбите, отколкото после да ми се случи такава беда, да се спасявам от мухите в главата си.

Стас театрално се изуми:

– Ама че работа! Сенсей, погледни, случи се чудо! Жеката прозря!

Момчетата тутакси започнаха да се шегуват по този въпрос и, след като се наситиха на шегите и закачките, отново преминаха към обсъждането на впечатленията от отминалия ден.

– Да, така се поведохме по приказките на Ариман, че... – произнесе Володя.

На което Николай Андреевич отговори шеговито:

– Е, как така приказки – това си е безценен опит. Какво представляват приказките? Това са страшни истории, внимателно подготвящи децата към възприемане на съвременната преса.

– Така си е! – произнесе Сенсей.

– Да, колко красиво само ни обрисува „обществото на равните възможности“, – не без доза хумор проговори Володя.

– Когато всички грабят с пълни шепи от живота каквото си поискат! – добави Виктор.

– Да, това се нарича: всички са равни в своите възможности, но някои са по-равни от други, – продължи Стас.

– И какво искате? – отново произнесе Володя. – Ариман ни предостави избор. А неговите избори имат само един лозунг: „Бъди богат – притежавай реална власт! На бедните – аргументите и фактите!“

– Аха, – възкликна Стас. – И кандидатът на тези избори е един – Ариман! И само опитай да недоволстваш – тогава

ще запееш с фалцетен гласец.

Всички отново се разсмяха, но бързо притихнаха, явно замисляйки се за някакви свои неща. Със своите шеги, момчетата успяха да ме наведат на мисълта за двойствеността на нашия свят. Но едва потопила се в тях и Виктор отново проговори с печална усмивка:

– Да, а аз си мислех, че никой и нищо не може да ме откъсне от духовния път. А виж каква стана тя...

– Ариман ни устрои истинска засада, – съгласявайки се произнесе Стас.

– Как успях да вляза в нея, изобщо не мога да разбера?!

– Аз също, – потвърди Женя. – Слушам си аз, иде реч за нашето родно духовно. И аз като последния глупак разтворих своите локатори.

– Ех, да беше само ти единственият глупак, – приятелски произнесе Стас, – съвсем друго щеше да е. След появата на Ариман в главата ми израснаха цели мисловни джунгли.

– Точно така, – кимна със смях Володя, – При това непроходими!

– И защо е нужно да разпускаме своите мисли до такова състояние на непроходимост? – полушеговито произнесе Сенсей. – Вземете си инструменти и превърнете тези джунгли в райска градина. Въведете ред във вашите мисли. Та нали самите вие решавате дали ще скитате до края на живота си сред тези непроходими джунгли, като маймуни в търсене на банани, или ще го изкарате както мъдреците, разхождайки се из своята градина. Тези джунгли само на пръв поглед изглеждат непроходими, тъй като са ви били представени по този начин от вашето Животинско начало, на което Ариман се явява Господар, и следователно техен цар. Но ако осмислите всичко, което се случи от Духовна гледна точка, привеждайки своите мисли в ред, тогава ще прозрете един безценен урок във вчерашното гостуване, където в качеството си на преподавател излезе най-безпощадният и безкомпромисен учител, при когото да преодолеят всички препятствия, да вземат всички изпити и окончателно да излязат от кръга на реинкарнациите могат само узре-

лите, светли души, изпълнени с искрено, устойчиво желание да се върнат у дома.

Ние притихнахме, замисляйки се над думите на Сенсей. През това време Руслан, който до това време заедно с Юра не вземаше участие в разговора, а само слушаше и се смееше заедно с останалите реши да се изкаже.

– Фактът си е факт... Но аз също мислих, че Ариман се грижеше за нашето духовно развитие. Нали в началото говореше за постигане на щастието, успеха и духовния растеж. Един вид същото, както и ти Сенсей.

– Далеч не същото, – възрази Виктор. – Вчера и аз си мислих така. А после, след като поразмислих внимателно над казаното! Такава умела подмяна!

Сенсей само се усмихна на техните разсъждения и промълви:

– А вие все още се учудвате защо са се изгубили изконните знания. Ето ви конкретен пример, как чистите знания се превръщат в религия, как се сменя техния истински смисъл, как духовния стремеж бива подменян с желанията на Животинското начало.

– Това означава, че Ариман е виновен във всичко! – направи своя извод Руслан, произнасяйки това с нотка на агресия и недоволство.

– Какво общо има Ариман? – замислено произнесе Володя. – Той просто изпълнява по един прекрасен начин своята роля. Ариман само ни съветваше, нали не ни е насилвал. Нали всички ние го слушахме доброволно и съответно правехме своя избор.

Сенсей кимна, съгласявайки се с неговия отговор.

– Проблемът е в това, че хората желаят всичко това, за което говори Ариман. Всички те искат да станат значими в този материален свят и да се докажат пред другите, искат да удовлетворят амбициите на своето Животинско начало, а не да докажат на Бога, че са достойни да се нарекат Човеци, стремейки се към Него с грижа за своята душа. Искат да станат супер богати, знаменити тук и сега, престъпвайки заради своите глупави мечти всякакви граници, без значение по

какъв начин, само и само да достигнат своята цел. Живеят, за да не бъдат по-зле от другите, а ако е възможно много по-добре от тях. Мнозина се опитват да станат лидери. Едва ли не всеки смята, че щом му е дадено да се роди в този свят, трябва непременно да живее по-добре от другите и да достигне някакви определени висоти в кариерата, положение в обществото и материално благополучие.

Николай Андреевич гледаше Сенсей, все едно искаше да го попита нещо свързано с неговото последно изказване, но се въздържа.

– Ех, – въздъхна Виктор. – Всичко е точно така. Трябва здраво да се бди на пост за своите мисли и доста по-внимателно да се избират желанията.

– Не, съгласен съм, ако просто седиш и бдиш на своя пост, – произнесе Стас. – А ако твоят пост бива засипван с такива лозунги като „свобода“ и „равни възможности“ и ти го внушават от всички страни, а всъщност просто те използват като роб?

Сенсей отговори:

– „Свободата“ и „равенството“ – това са едни от най-съблазняващите думи-капани на Ариман, тъй като човек реагира на тях, изхождайки от своите духовни потребности, а после благодарение на умелата „демокрация“ на Ариман...

– ...се натриса в... материалното, – с усмивка добави Володя.

– Точно така.

– Това е от сорта, че демокрацията е начин да си избираш робовладелци ли? – шеговито произнесе Виктор.

– Нещо такова, – кимна Сенсей. – Та нали Ариман, използвайки днес думата „свобода“, води човека към разбирането, че може да я постигне само чрез парите, притежавайки достатъчно капитал. Богатството и властта – това са основните оръдия, с които се управлява съзнанието на хората. Но истинската свобода – е когато човек се извисява по-високо от този свят, по-високо от своите материални желания, когато всеки ден живее заради своята душа, попълва нейната съкровищница с добри дела, мисли и помощ за околните.

Когато човек живее не заради своя егоизъм и значимост, а за другите хора в името на Бога.

– Златни думи! – сериозно кимна Женя. – Аз например с всички свои крайници съм „за“ добрите дела, мисли и помощ. Но какво да правим ако не можем да се справим с нашите си мисли? Честно да си призная, тези мисли вече толкова са ми втръснали! Нямам сили вече да ги търпя.

Женя произнесе тези думи толкова искрено, че дори ми стана жал за него. За разлика от нас, той най-много си го отнесе от Ариман. Още повече, имайки предвид неговата вътрешна борба и преживявания, той все още продължаваше да се държи, не мрънкаше, не проявяваше агресия към околните, както някои други, заради своите вътрешни конфликти, не се жалваше от физическата болка, макар вчера да бе отнесъл не малко синини в спарингите. Но беше очевидно, че момъкът е на ръба и си позволяваше да изразява своето „негодувание“ само през призмата на хумора и шегите, както се казва, без да вреди на останалите.

Гледайки към него, искрено му предложих:

– Женя, опитай новата медитация „Лотосов цвят“. Аз днес я изпълних и ми стана толкова хубаво! И мислите изчезнаха и настроението излетя в небесата!

На което Женя отговори:

– Да, опитвал съм я не един път. – И вече обръщайки се към Сенсей попита: – Между другото, Сенсей, не мога да разбера защо така се поучава? Колкото и да се опитвам, не се получава и това е. Всичко си остава на нивото на голата представа.

– Това действително е сложна медитация, – отговори Сенсей. – И за да постигнеш успех, трябва да си упорит, да постигнеш особено състояние на волята. Тогава твоят „нудизъм“ ще изчезне и ще се появи съвършено друга реалност.

– Изкушаваща перспектива, – с усмивка произнесе момъкът. – Но при мен изглежда има проблем с ръста. Независимо от всички свои опити не успявам да достигна до следващото ниво, най-вероятно това са последствията от високия стрес. Няма ли някакво спомагателно, допълнител-

но „приспособление“ за такива като мен? – Женя както винаги не мина без хумор, дори и в подобен деликатен въпрос. Въздъхвайки тежко с молба в гласа, си той добави: – Сенсей, моля те хвърли поне една сламчица на давещия се в този разбушувал се океан на Животинското начало! Че разбушувалата се стихия отнесе моя чуден остров Буян заедно с двореца и катеричката със златните орехчета. Хайде, майната му на двореца, но поне спаси катеричката!

Ние не се сдържахме и се разсмяхме от тези чистосърдечни негови признания, а Сенсей с усмивка произнесе:

– Да, жалко е за животинката. Така да бъде, ще помогнем. Ще и хвърлим една сламчица, току-виж станала Човек. – И след кратък размисъл произнесе бавно. – Така, сламчица... Има една такава. – И вече продължи с много по-сериозен тон: – Тази медитация също се отнася към „Лотоса“. Тя е много ефективна в такива случаи. И най-главното – достъпна, за който и да било „давещ се“ в океана на Животинското си начало. Нейният смисъл е следният. В началото, както обикновено се съсредоточаваме върху слънчевия сплит, проявяваме в него лотосовия цвят и концентрираме върху него цялата своя любов, тоест изпълняваме медитацията „Лотосов цвят“. След като успокоиш своите мисли и се съсредоточиш над положителното, започваш да си представяш, че твоето тяло се състои от множество миниатюрни сфери или пък атоми, клетки, като цяло докъдето ти достига въображението. Много е важно да видиш строежа на своя организъм и да си представиш всяка една негова клетка. Виждайки тези конгломерати взимаш всяка една сфера или клетка, както ти е удобно, и визуално изписваш върху нея, една по една всяка буква, изключително силната духовна формула, състояща се от две прости думи: „Любов и Благодарност“. При това не е важно на какъв език пишеш тези две думи, важна е тяхната същност. Тази формула работи на принципа на Граала. Та нали Любовта и Благодарността са единственото нещо, което човек може да даде на Бог.

По този начин в медитацията постоянно запълваш милиарди клетки от организма със съответните надписи,

вследствие на което концентрираш мисълта върху тази мощна формула, оздравявайки своя организъм не само физически, но и духовно. Клетката, върху която сте оставили надписа, завинаги остава под защитата на тази мощна формула, като под знака на тамгата. Изпълвайки своето тяло с тази формула ти не само се очистваш от мисловната кал, но и един вид проявяваш вътрешната светлина, струяща от тези клетки, все едно се разпалват множество малки лампички и вътре в теб става все по-светло и по-светло, така че сенките няма къде да падат... Да, важно е при изпълнението на дадената медитация да си съсредоточен само върху тези две думи и всички странични мисли да бъдат отстранени.

– Страничните мисли? – проговори Руслан, дали отговаряйки на самия себе си или пък задавайки въпрос на Сенсей, макар че се обръщаше непосредствено към Женя.

– Да. Дори когато просто размишляваме, в нас преминават на веднъж няколко различни мисли, прескачащи се една друга. По време на медитация този процес, естествено, се спира, но при всеки е различно. При лоша концентрация неконтролируемите мисли изплуват на заден план, и можеш неусетно по време на медитацията да преминеш към обмислянето на нещо странично. В тази медитация е важно да се съсредоточите така, че да няма никакви излишни мисли.

– Разбрах, – доволно проговори Женя. – значи, трябва добре да се съсредоточим.

Руслан сви рамене, очевидно не съвсем разбирайки същността на тази медитация:

– Хм, и всичко е толкова просто? Включвам своето въображение и това е всичко?

На което Сенсей отвърна:

– Макар на пръв поглед тази медитация да изглежда съвсем проста, дори наивна, както спомена Руслан „включвам своето въображение и това е всичко“, то... нещата не са така прости. Заедно с въздействието на тази силна формула, благодарение на човешкото въображение се задейства и силата на мисълта. Силата на мисълта – това е своеобразен тласък към реализацията на определена програма в човека, чиито

последствия се отразяват върху неговото духовно и физическо здраве. Колкото повече хората се намират в периметъра на своето Животинско начало, то сумата от техните проблеми, в това число психологическите и физическите е следствие на първо място от техните лоши мисли. В случая тази медитация е изключително полезна не само за тези, които искат да въдворят ред в себе си, но и за тези хора, които страдат от различни заболявания. Та нали практически 80% от болестите са в резултат на психологически заболявания. Колкото повече човек мисли за болестта, толкова по-тежко я преодолява.

– Да, така си е, – потвърди нашият психотерапевт. – Случва се човек така да се впечатли и постоянно да мисли за своята болест, че после е невъзможно да се отърве от нея, защото дотолкова вкоренява в себе си тази мисъл, че в неговия случай тя става неизлечима. В този смисъл съм съгласен с теб Сенсей. За хората, на които им се тресат нервите, дадената медитация действително ще бъде много по-добро средство от всички съвременни ефективни лекарства взети заедно. Ясно е, че човешката мисъл не може да се излекува с химия. Химията е добра само като бърза помощ за организма, но не повече от това. – и след малка пауза продължи, – М-да, човешкият мозък на този етап все още си остава най-загадъчното вещество, при това почти неизучен – И с усмивка продължи: – Удивително, но в дълбока древност по някои въпроси, свързани с него, хората знаели много повече, отколкото днешното човечество.

– Дори не можеш да си представиш колко повече – уточни Сенсей.

Известно време седяхме мълчешком зад импровизираната маса. Тишината бе нарушена от Володя.

– Да, интересна медитация. Любопитна формула... Между другото, спомних си нещо от вчера относно формулите. Ариман също спомена за някаква златна формула, в която посредством определен звук, благодарение на езоосмоза, мислите се трансформират в реалност. Дори спомена, че самият Агапит я е ползвал. Това вярно ли е?

– Да, това е вярно, – потвърди Сенсей.

– А това, че Агапит донесъл в света Граала?

– Точно така е било.

Цялата група се оживи и всички започнаха да говорят едновременно.

– О! И защо Ариман ни говори, че Граала – това е власт над властта?

– Сенсей, разкажи ни!

– Да, да, за Граала...

– И какво представлява той?

Сенсей, виждайки нашия пробудил се интерес относно тази тема, предложи:

– Приятели, хайде да поговорим за това малко по-късно.

Всички притихнаха. Само Руслан радостно произнесе:

– Това означава, че не всичко, което ни разказа Ариман е лъжа!

На което Сенсей отговори уморено:

– Ариман действително притежава сериозни знания. Но, имайки предвид спецификата на неговата работа, той дава тези знания с цяла камара плевели. Така че да различи, къде е истината, къде е лъжата, духовното от материалното, може само чистата, зрялата душа. Всички останали, погълнати от материализма, без да пресяват информацията, приемат всичко за истина и, наядени до гуша с плевели, попадат в капана на Ариман. Но истински жадуващият, избирайки зрънцата истина дори от неговата ръка, може да се нахрани.

Руслан с ентусиазъм продължи да си припомня:

– Ариман още разказа за някаква формула, която се използва за разрушаването на мегаполиси. До колкото си спомням звучеше така: „IED SEUM SULAM“, – едвам я произнесе и самохвално добави: – Някаква много древна... думите и се произнасят толкова трудно.

Сенсей се усмихна.

– Казваш трудно? Тогава обърни изречението на обратно.

Докато Руслан се мъчеше с поставената му задача, Николай Андреевич с лекота се справи с нея:

– MALUS MEUS DEI?! Та това на латински означава, ако не се лъжа, „Дяволът е мой бог“

– Не се лъжеш, – потвърди Сенсей.

– Как... дявола? И това е всичко, така ли? – объркано произнесе Руслан.

Момъкът изглеждаше толкова разочарован, че всички неволно се разсмяха.

– А ти какво очакваше?! – проговори Юра.

Виктор приятелски посъветва Руслан следното:

– Такова е положението, Русик, щом си решил да се потопиш в древността ще ти се наложи да научиш и латинския.

– Ама че забавно, – произнесе Женя, отпъждайки за кой ли път мухите. – Не знам какъв латински е това, но когато Ариман произнесе тази формула вътрешностите ми така се сгърчиха, все едно действително се бе случило земетресение.

– Освен това ви даде и конкретен пример, – произнесе Сенсей, все едно този негов трик му беше познат отдавна.

– Да, разказваше ни нещо за атлантическия океан, – спомни си Женя. – И някакъв град...как се казваше...

– Нов Орел! – подсказа делово Руслан.

– Какъв ти Нов Орел? – прекъсна го Юра. – Нови Орлеан! – И вече обръщайки се към Сенсей, започна да разказва: – Най-главното, представи ни всичко това с големи подробности, как точно щяло да се случи, какви и колко разрушения щяло да има...

– Спомена и Япония, – спомни си Володя. – Не стига, че назова точния магнитуд на земетресението по Рихтер, а на това отгоре и датата, на която ще се случи. – с удивление разказа той.

– Ясно, – произнесе Сенсей.

– Кое е ясно! – внимателно попита Виктор.

– Щом Ариман го е казал, това означава, че вече се е случило.

– В какъв смисъл? – не разбра Руслан. – Как така? Та нали това е бъдещето!

Сенсей въздъхна тежко от тази негова наивност и про-

изнесе:

– Разбираш ли, за тези, които притежават сила, този свят изглежда по-различен от общоприетото човешко възприятие. Това, което почувствахте, когато ви разказа за всичко това, – бе сила, вложена в конкретното събитие. Тоест, това събитие, макар и да се намира на някаква дистанция от бъдещето, се е случило в момента на неговия разказ. Още повече, че това е свързано със стихиите.

– Ама че работа! – с удивление възкликнаха всички.

Сенсей се усмихна тъжно и произнесе:

– Мисълта е способна да премества планети, какво остава за някакви си стихии. – Помълча малко и добави: – М-да, щом ви го е разказал, то затова ще научат милиони.

– Сенсей, вече не за пръв път чувам подобни неща от теб, – с усмивка произнесе Николай Андреевич. – Как тези милиони ще разберат, ако не разкажем на никого за това?

– Работата не е във вас, работата е там, че той е произнесъл това в слух. Не се напрягайте по повода на този механизъм. Каквото трябва да се случи, то ще се случи.

– Да, сигурно най-тежкото в този свят е да не се слуша Ариман, – направи своя извод Виктор.

– Най-тежкото за човека в този свят – е да не се поддава на провокациите на своето Животинско начало. А най-главното – това е победата над самия себе си, – отбеляза Сенсей.

– Ами то и Ариман говореше за това, – с недоумение произнесе Руслан.

Сенсей поклати отрицателно глава и поясни:

– „Победата над самия себе си“ в трактовката на Ариман е – да се живее, за да се трупат материални блага, да се стремиш към парите с цената на всичко, газейки животите на другите хора, заради властта и водачеството. Тъкмо в това е подмяната, в лъжата, илюзията за благото, която в крайна сметка се оказва тоталното поражение на твоята душа. Тъй като човек, следвайки пътя на Ариман, желае да стане господар на света, без да се замисля какво го очаква след смъртта. За него онзи свят, светът на душата е някъде си там, неизвестно къде. „И дали изобщо съществува този

висш свят?“ – благодарение на старанията на Ариман, той се превръща в една голяма загадка. А светът, в който живеем – представя като реален, тук и сега. Цялата тази подмяна се случва, защото човек не си спомня красотата на висшия свят, света на Бога. Той ще си я припомни само тогава, когато достигне нирвана, тоест висшето духовно състояние. Но докато човек не достигне до това, докато не преодолее своето Животинско начало, той ще прекарва живота си в празни илюзии, мечтаейки за своята значимост в този свят, ще го пилее на вятъра, защото, каквито и върхове да покорява в него, с времето тези достижения ще се превръщат в нищо.

Истинската победа над самия себе си – означава да победиш егоиста в себе си, желанието да бъдеш „господар“ на света. Този свят е просто един капан за глупавите хора, възприемащи илюзията за реалност и по този начин подлагащи на мъки и страдания душата си.

– А това за Архонтите истина ли е? – попита Стас.

– Да – отговори Сенсей.

– Тоест това са шамани, магьосници и жреци?

– Не, някога, отдавна, в дълбоката древност са били такива, при това далече не всички от тях. А сега са тези хора, които оплитат в едно единно цяло своите ложи, тайните общества, световния капитал, политиката и религията.

– Световните банкери? – с удивление произнесе Володя.

– Тези, които ги управляват, – уточни Сенсей.

Женя дори свирна от чутата информация.

– Интересно, какви са тези тайни общества? – с любопитство попита Володя.

– Е, добре. В различните времена те са били наричани по различен начин. Например един от първите влиятелни кръгове на Архонтите от древни времена е известен под названието „Волни каменоделци“. От този ствол растат много разклонения. Съществуват така наречените „Братството на змията“, „Братството на Дракона“, „Илюминати“, „Масони“ и други тайни общества. Историците и до ден-днешен се опитват да разберат кой от кой е произлязъл. Но само се объркват. Защо? Защото целта на Архонтите е така да опле-

тат всичко, че почти никой да не се досети и достигне до истинската същност на всички тези тайни общества. Идеята е проста. Преобладаващото мнозинство от тайни общества са просто пешки в ръцете на Архонтите и служат за манипулациите на Ариман.

Ариман просто си играе със слабостите на хората. И една от тези слабости е подсъзнателното влечение на хората към тайните. И тук са засегнати не само духовният импулс на човека и желанието му да се изтръгне от веригата на прераждания чрез тайни знания, но и, често банални егоистични амбиции, да се властва над себеподобните с притежаваните знания. Тъкмо затова по-голямата част от тайните общества процъфтяват под крилото на Архонтите. И като се има предвид факта, че хората не просто искат да притежават тайно знание, но и да създадат около себе си „империя“, се получава така, че днес практически целият свят се управлява от тайно световно правителство – това на Архонтите.

Сенсей спря, а Володя се позамисли и каза:

– Честно казано, дори и с цялото си знание и опит на боен офицер, никога не съм чувал за това, особено за тайни общества от такова ниво. Може ли да ни просветлиш малко по този въпрос? – И като видя как Сенсей се колебае, добави – по-добре, както се казва, да познаваш врага в лице, отколкото да бъдеш в неведение.

На което Сенсей отговори:

– Какви ти врагове? Та това са нещастни хора, които погрешно са избрали празното и временното вместо вечното. Техният избор е направен в посока на материята, или по-скоро в посока Ариман. Хората непрекъснато си измислят някакви врагове, защото не могат да се справят със своя вътрешен конфликт, този между Животинското и Духовното. Отношенията между самите хора, та стигайки до народите – е една увеличена проекция на този конфликт. В действителност най-злият човешки враг – това е самият той, по-точно – неговото Животинско начало. То не може да бъде преборено с обикновени методи, защото колкото повече му се противопоставяш, толкова по-силна ще е агресията от него-

ва страна, тъй като влагаш в този конфликт своето внимание. Можеш да го победиш само със своето нежелание да се поддаваш на неговите провокации и съблазни, а също така, съсредоточавайки се върху духовното, доброто за душата. И едва тогава, когато заемеш такава вътрешна позиция и искрено я следваш, враговете във външния свят ще изчезнат и животът ще се превърне в една вълнуваща игра. В края на краищата ние се намираме тук временно, смятайте, че сме на гости.

– Да, но това е светът-капан на Ариман?! Как да се живее в него, ако искаш да бъдеш Свободен? – развълнувано попита Юра.

– В каквито и условия да попаднеш, каквито и препятствия да ти поставя съдбата, трябва да живееш така, както се полага на един Човек с главна буква. Тоест сам да ставаш Човек и да помагаш на хората около теб. Основното нещо в този живот е да бъдеш свободен вътрешно по Дух, свободен от света на материята, да вървиш към Бога, без да се отклоняваш от неговия път. Тогава във външния живот ще можеш да донесеш максимална полза за хората и да изживееш един живот, достоен за званието Човек. Тъкмо тук се крие великата тайна! Стани човек тук и сега в този егоистичен, материален свят. Бъди като лотос, който израства от блатото, но въпреки средата, в която израства, придобива перфектна чистота! Та нали си Човек и в теб се намира Неговото семе!

Нашата компания слушаше думите на Сенсей със затаен дъх.

– Да, за да станеш Човек в този свят, наистина трябва да имаш много силна воля, мъжество и да запазиш чисти своите мисли, без да ги окаляш в блатото – съгласи се Николай Андреевич. – Човек има склонността да подражава на повечето хора в този свят, тъкмо затова и бива привличан от действия, базиращи се на егоизма, ето защо се къпе в калта, успокоявайки своята съвест с израза „всички така правят“, „всички така живеят“. – И след малка пауза добави: – Относно Архонтите... Честно казано и на мен ще ми бъде много

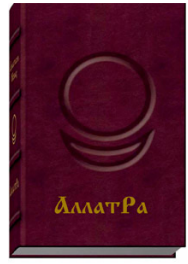
интересно да науча за тези тайни общества. Не че ме съблазняват, просто искам да разбера кое какво е, да се науча да отделям зърното от плявата...

– Щом има такова желание, – с усмивка произнесе Сенсей. – Няма проблем. Но историята е доста сериозна. Тъкмо затова предлагам първо: преди да се потопим в нейната действителност – да завършим със закуската, да се освежим в морето и чак тогава да се гмурнем в световната история...

(Следва продължение)

„Езоósмоз“ произлиза от оригиналната дума на руски - „Эзоósмос“ и означава първичен тласък, който благодарение на силата Аллат (Божият дъх) дарява с живот всичко в нашия материален свят.

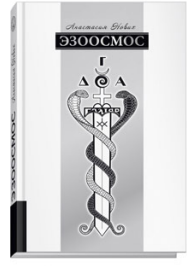
Други книги от същия автор

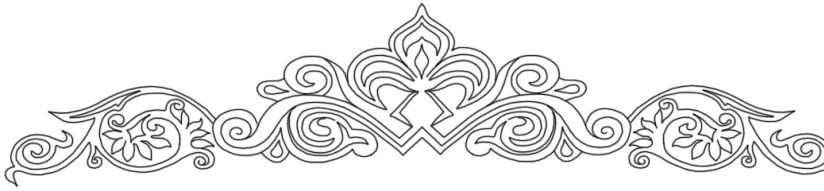

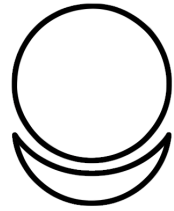

Книгите могат да бъдат свалени безплатно от
http://allatra.bg/library/

Официален сайт на Анастасия НОВИХ
www.schambala.com.ua
електронна поща - anastasija_novix@mail.ru

Официален сайт на АллатРа в България
www.allatra.bg
електронна поща - info@allatra.bg
facebook: Аллатра България

